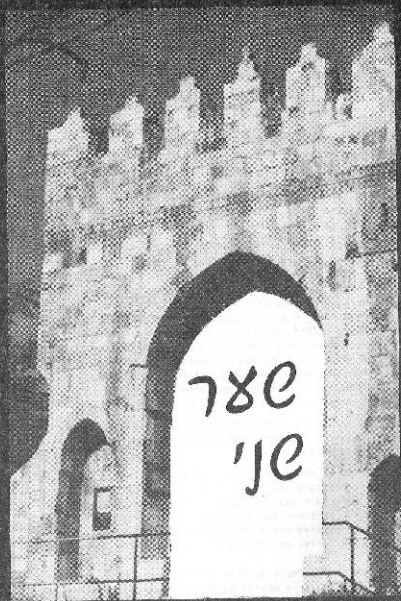

מצרור
האכתבים

שא שלום בני.

שמחתי לסקור בספרך ועל עבודתך במסך ובכלל. אני מקווה שגם לא הבייש את הסיטה בלימודים, כי אם אין תורה אין עבודה וסנינים קטורים יחריו.

אני רואה שאתה מחיל להיות סכונאי וזה טוב מאוד. בזמננו כל חקלאי צריך להיות בעל מושבים רחבים ביותר כמכונאות. גם אני ביולי שאל מאד אהבתי מכונאות, והמבוגרים שיש לי וזרעים לי מאוד בתגולה החווה. דרך אגב, קבוצ קדשה החמיל לייצר מבנות חייא לזריעה לפי המטאבה שלי, אני נתון להם את התרואות, אני יצרנו טכונה למרקסור דהל עם נושא כלים הירואולי, המכונה היא לארבע שורות. הם מייצעים עששו לפי הורואולי מכוונת 2- שורות למרקסור בגלגלים פ.מ.ר. שיחזקו כלילות על-ידי שלושה שיגים. בעוד שבוע-10 ימים המכונה תהיה במורה.

לפרות הנחיה שלי למכונאות איני מצטער בכלל שאני חקלאי, כי כל מה שלא יהיה, השדה, הטבע והמרחב נוהנים יותר לאדם מאשר לחלי המוסך. כל מה שמעמיקים יותר בעקבות הטבע והחקלאות מרבי-שים יותר יותר ענין בלוי סוד היצירה של החשב, והחננת כשיש-נה הצלחה היא גדולה ביותר עם השותפות של היצירה. כל כמה שאנו מעמיקים יותר, אנו רואים כמה דלה ייצענות מכוונת הטבע, ומרי פעם כפעם מהגלים דברים חדשים ודברים חדשות ושיטות עבוד זולות וזכונות יותר, להגברת היבולים ע"י בלוי חוקי תורשה והכלאה, לבלוי זנים חדשים ויצירתם ע"י השמעות חוץ שונות, יהיה זה באמצעים כימיים או באמצעים של הקרנה אטומית, וכן רכבים חדשות למחנן מפני פחלות ואמצעים חדשים למלחמה במחלות, טורות הזנת הצמח, הקשר עם המפצת הביולוגית, חיי הקרקע העשירים וכו' וכו'.

גבעתי בהרבה בעיות. איני יודע אם הן מעניינות אותך. יתכן שתקרא זאת ותקצר. באם זה מעניין אותך כחוב לי ואז ארחיב את הדבור בנושא זה.

קדמה על הנעשה במשך שלנו. את שנת 1956 גמרנו לא טוב, היו המפלים בענפים שונים לפזמת הצלחות בענפים אחרים. אנו עוד נשלים הרבה שטר לימוד בנגב עד שנתלם את כל הכיעות, חיזוינו והנשלו-גות כאן. מה שברור כבר עשה שהנגב הוא איזור אידיאלי לרנניים, בה בעשה שקטניות שנוכו סובלות, הרי הרנניים מתפתחים יפה מאד. כמו כן גם גרולי שלחין; כותנה, סלק-סוכר, תפ"א מצליחים מאד כאן.

עמות היתה לקבוע שהאיזור שלנו יבש. הוא רטוב מאד בקיץ ע"י סללים חזקים. נעים מבחינה אקלימית, לא הם ביותר והנאים מפלאים לכל החיי והצומח. כמו שהצמחים מתפתחים טוב עם מחלואים מתפתחות

טוב, וכן המדיקים השונים. ורקנו השנה חסה פלורנץ/אורור 650 ד', חסה ס.מ.ס. 290 ד', חסה גיזה 4 200 ד', עשורה גלזיר 325 ד', ש"ש מולנה 550 ד'. אנו עומדים לזרוע; עשב סודני לזרעים 470 ד', חמניות 200 ד', סורגום 175 ד'.

בגרולי-שדה שלחין חש"א 200 ד' באכבי, בוסנים 200 ד', כוונה 200 ד', אבטיחים לזרעים 130 ד', בצל 80 ד'. גור ורעים 50 ד', וכן ורקנו וזרעו לירק בשטח של 1400 ד'.

מחזור הבעל אצלנו הוא כזה: דגן, אחרי הדגן בא עבוד פסוק כסאטוביולי-שטח. השדה נוסד עד הבסם הראשון, ולאחריו אנו עמב-דים אחרו בקלפטרים וזרעים גרולי קיץ. לאחר גרולי הקיץ אנו מסיקים וזרעים זבל לירק, ואחרי הזבל שוב בא דגן. המחזור הוא חלה-שנתה. במדה שיש ששה מורת אפשר לתת אחרי תבואה הקיץ עוד פעם דגן ואחרי זה ז"י. כל 3-4 שנים מקבל השטח עבוד פסוק במשטח. אין צורך במחזור זה בכלל לחרוש. הכנת פצע הזרעים לז"י נעשה רק ע"י דיסוק שלף בגרולי הקיץ. כשהייה אצלנו דמקת זאת. כסוי זבל-ירוק נעשה כדיסקוסים פעמיים או שלוש. אין צורך בהג-איס שלנו להצניע פסוק את הדבל הירוק. רצוי ונחשב ששכתב הקרקע העליונה תהיה צמודה ע"י שייכים אורגניים כדי למנוע סחף דוח קיץ וסחף מים בחורף. נראה שהשיטה טובה מאד והשרות שלנו ישים להפליא, בקיץ אלה שנזרעו למני השטם.

אני אפסיק עכשיו במכתב, כי יש אפשרות לכחוב ספר שלם על שיטות העיבוד והמחזור, וכן על הנעשה אצלנו בכל גדול וגרול. במדה וזה יעניין אותך אני מוכן לכתב לך בכל מכתב על גדול או אייזה כציה חקלאית אחת שתעורר. לא נבקשי שוב לבקשת החשקה, אפשר זאת פעם אחרת.

זכששו לדברים יותר ששפתהיים. אמנן דמטר טרבישים טוב, אבא כרבייל חלפה וחולל ואינת טרבישה טוב. כשאחת בא הביטה אחת צריך להתחשב בזאת.

במדה דחמצא לחוץ, תוכל לתקרא את הקשעים החקלאיים להכריר בחרי, ובאם הם מעניינים באיזה שאלות תוכל לכתב לי על כך.

אני מסיים עתה ומחכה להשובךך.

היה שלום בן, למד ועבוד

אביר

דוד.

שסגנו למקרא במכתבך, ובעיקר אהב שסגנה מאד על כך.

מתקשה במיט אהבתך לך. מה שאני יכול להוסיף הוא מהנעשה אצלנו בחורף וקצת מורה תקלתי.

אצלנו התחיל הקציר. שלשום התחלנו בקציר חטה פלורנץ/אורור
השנה רכה המניחה בארץ יכולים שובים. ששם החטה הוא 670 י'
והקטנה הייתה יפה מאד. גם המעקפים היו במרה מספקת, אולם בטוף
הגרול נתקף השדה ע"י מחלה ששם טסטרופי, וכן עוד מחלה שעדיין
איננה ידועת כמותה והשם נקרא כחסיים שהורים שביבולת מתחה לכל
שכליח. המטטרופי שביבול איננה גורמת נזקים רציניים, יבשה את
העלים לפני זמנם, וכן שלוב של גורמים שונים, הנאי גדול, מסק-
עיס והאמת רזה הרשע שבחלק מסויים של השדה לא התמלא הגרפיץ
ובהחלק המצטק, המרשע יכול בין גרעינים מלאים לצומקים עלול
להגיע באותו מספר גרעינים עד 30%. ככל זאת אנו מקוים ליבול
של 250 ק"ג ממוצע ל"ד.

אחת רואה, גרעון, יש כל כך הרבה נעשים בחקלאות וכל כך
הרבה מבנים ושיבולי הנאים שאף פעם לא יכולים לדעת כמה יבט
גרול פשוטים, וככל שיותר חודרים לטורות הטבע מתבלה הכושר
הקצום של הטבע לייצר, והכושר הקצום של אותו טבע שאינו דואג
רק לביטח האנושי, אלא גם לתחומים אחרים, פטריות וכ"ו, להלך
את מוצרת האדם, להי ורומש, לא הכל מבני לידינו. אנו מקבלים
רק חלק ממכלול, כמובן שאנו רוצים להגיע עלול ולקבל את החלק
היותר גדול, וזה גורש למד והתמחרות לקצירת כל בעיה לחור,
והקצירה שילוב של גורמים שונים להור וביחד.

אני קצת מתפלסף. אבל זו לא פילוסופיה, אלא בעיות שנראות
רק התחלה, והייתי רוצה שחמסטר קצת גם לבעיה זו.

אמן לך רובאם: ידוע שבחצי כמות של אדמה מוריה ישנם יותר
בעלי חיים מכל היטן האנושי על פני כדור הארץ. מספר המינים
והנזקים בחצי כמות זה פגיע בודאי לאלטים. כל אלה חיים בצומח.
מה יקרה שאנו נשפיר מספר מסויים של נזיטל מה יקרה עם היחלף
איך הם יפתחו, והאם זה יהיה לטובת המין האנושי או לרעהו,
זאת אומרת האם זה יבייר את מוריהו הקרקע או יחלישה, האם ע"י
השפחה כמה מיני הידקי קרקע הכיל המיטה המזון בקרקע שתבטם
נזול בו, אולם היסודות שהכילו לפני השפחה מספר המינים שבורא
יצרו תרבות והמיסות חיסיות שנספגו ע"י הצמח, האם זה יהיה
לשונה עולם הצומח בעתירו הרחוק או לרעהו, והאם ישמיע דבר זה
לשונה על פני חיינו זה ובוכול האדם או לרעהו? שאלות שלא קל להח
להם תשובה.

נקח למשל את בעיית הדישון החימי. כשאנו מרשנים, הרי אנו
מחזירים חמיים דרים לקרקע, ו"א מחזירים חומר זה בצומח מבינה
ששם חיים מיליארדים של בעלי חיים, התנחה הראשונה היא שבדואי
תחיה חמותה עצמה של בעלי חיים אלה והשינוי המשקל הביולוגי
באותה פיסה קרקע קטנה יותר. נשוא זאת לו היה בא מישהוא
ובמבט את העולם באיזה תערובת של גזים, השונים במידה מרובה
מתאוויר והאטמוספירה שלנו, שאנו מייים מה היה אז?

אפשר לומר שכבר משנים כמה עשרות שנים והיכולים גדלו ולא
נראו שום נזקים. נכון הדבר שלא נראה לעין, אבל אנו ראינו
עכשיו רק כמה עשרות שנים. עולם החי והצומח קיים כבר מאות
אלפים ואולי מיליונים שנים ואין לראות הוצאות כעבור כמה
עשרות שנים. אין זה אומר שאנו מתנגד לדישון חימי, אלא הבעיה
המתעוררת אי אפשר להרוגן בלאי יותר ודלבלטן, יש ללמוד ולחשוב.

אחוז דבר בענין חמרי הרבה כימיים שאנו משתמשים בהרבה
מזיקים ומחלות, אנו מבטיחים גורם פתאום כמתור החיים הבינו-
לוגי בטבע, גורם שמסוי והורם חיים, איך זה מתבטא ואיך זה
יתבטא בעתיד הרחוק.

בגרעון, הגיד נודאי שאבא שלך פילוסוף, אבל אני קצת יותר
בוגר ממך, ובעיות השקיעו אחי לפני 25-20 שנים הם הבעיות
שסקיעות אותך עכשיו. אבל אני רוצה שיעברו פחות מ-20 שנה
שקיעות שמקיעות אחי עכשיו ישקיעו אותך, כי בכל אופן אהב
דור נוסף אחרי, וכל דור רורו צריך להקדים את דורו כמה שהוא,
אחרת לא תחיה התקדמות.

כגילך קסחיה הרבה בבעיות פוליטיות - קשור במובן יותר חם
ומיני טוציאלי, ובכיתה פסיכולוגיות ומסיכולוגיות - זה
קשור במובן יותר חם ביולוגי - גם השקיעתי מסתבה כענייני עבודה,
הייתי רוצה שתלמד לחלק את זמנך חלק חלק, לא ישקוע יותר מדי
בטוב אחד של עשירות בחיים. כל מה שאדם עוסק יותר בשחשים
מגוונים יותר בחיים חיים האופק שלו מתרחב. האבאנן לידועה
גדול אבל גם המיפוק בחיים גדול יותר וההנאה יותר גדולה מסוון
רץ-גוויי. גם בחיי הרחוק כמיסו כמובן נשפיר.

אני יודע גרעון שאהב מה שהוא יותר מנעד בינוני, יש כך
יותר מהשבה וגם עקשנות - זה דבר הורשתי - אני יודע גם שלא-
שים במובן וכמובן לא קל בחברה. התורה אומרת אנשים
טובים ונחמים וכ"ו, אבל בחיים צריך ללבוש מידה סבויים של
במיסיה בחברה, כמובן לא על חשבון החרות הפנימית של האדם.
מה שהייתי רוצה לומר לך הוא, שכל דבר שאהב רוצה לעשותו אל
תעשה אותו מיד שידבר זה עלה במחיר. חשוב היטב מה חתיינה
התוצאות הישירות והעקיפות לרבר שאהב רוצה לעשותו, ובן עוד

שדר ראש המשלה

ירושלים, כ"ד בסיון תשי"ז
23 לינוי 1957

לכבוד
אמנון גלעדי
ביח"ס בנוה-עוד.
חלמיד יקר,
(חלמירה יקרה).

הריני מטלא חובה נעימה בשלחי אליך בזה את חודוהיט, של שדר ראש המשלה ושל קדמ השופטים להחרות בהיבור סיכמ העשור, על השתפוחך במעלה זו.

קיבלנו סאומ הצעום של חלמידים וחלמידות מכל סיניה הארץ באסצות השחכים וסנחלי במי חסר. ההצעות כללו סיסמאות קצרות, שירים, הברות וסיכויז מסוקים. וקדם השופטים טעברה על כל ההצעות, ועל הצעותיך בכללן, ציינה לשבח את הרוח הטובה ואת ההעניינות והחלרבות של כל השתתפים כחכונה זו לקראת סנה העשור, והעלחה על כמ אה האסוק השוחך שנעשה על ידי חלמידים וחלמידות רבים מכל הארץ. "שכר מצום מצום" אמרו חז"ל וכטוחים אנו שנצטם הנאורך מהחודמנות שניהגה לך לתרום מדעיונותיך לעשור חזינתנו מילאה את לכך שפמח והיחה שוכך.

חודוהינו וחיחולינו להאחורך בלימודיך נהוגים לך.

בברכה נאטנה,
ס. קולק
המנהל הכללי.

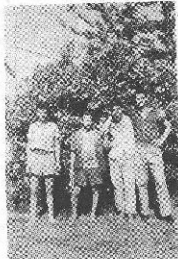
עצה, כשעלה רעיון בסוחך ואתה רוצה לכצם אותו כרמי טחוחה את הביצוע ולווד לזמן קצר כדי לא לחיזה החח למח בלי אשטרות לבקר את הבררים כדעה קרירה וצלולה.

אני מסמיק "במילוסופיה" כי זה כוראי ישעמם אותך, הוזה והמכתב הוא די ארוך ונענתי כלאחר יד בבציות מקלאיות. ישכן בקיוזה רבוה, כהוב לי מה טעניון אותך ברבע זה בשפשי העלחה, מחור ורעיש וככו, ואז אכתב לך.

בענין הסטה, אשהיל לעשות מה שהוד למעוך.
איים אה סמכתי זה, חנוי טוכה להשובה ממך.

להראוח בקרוכ

שלך אביו, באחכה,
ר. גלעדי

לכני היקר גדעון,

שלום רב לך.

זה כמה ימים מיום שנפסקת מהבית רציני לכתב לך, אולם שמוס מחוסר זמן להתרכז ככהיכה לא כתבתי לך.

ידוע לך שאצלנו ישנה בצורה וכולנו עוסקים במלא המרץ להגות לה השניה, כל כמה שהחבר ניהל. אנו מקשים בלי הרף והמקוה היא שיהיה לא רע אצלנו, וקעה לעניינים פרטים.

אני כוזה לך עקשיו לא כמו אבא אלא כמו חבר ואני רוצה שהחיים ילכידים שלי ביהם חכמי. אני חושב שקט התגברות הילדים יתייבם לבוא יחסי חברות בין הורים ולילדים, ויחסיים אלה צריכים להיות מופהחים על הבנה ודריחה. על בישא ורצון של עזרה הדדית וכמובן לא על פקודות והוראות. אני חושב את עצמי למוכשר להכין אותך ולהתייחס אליך ביהם חברי, ואני מקוה שגם אתה תוכל להחליף יף את יחסך אלי בדברגה יותר בכוונה מיהם כל לאב, תוכל להתייחס אלי כאל חבר ותוכל באט הרה, להעזר רבות במסיון חיים שקול ומחשבה של חבר בוגר. הרבה סאר עברתי כחיי, הרבה יותר מה שידוע לך ומשה שאהה מתאר לך. רכשתי נסיון רב בכל שנהי החיים ואיניני כה זקן ושכחתי בכרי לזכור דברים ולזכור את עצמי בגילך.

ידוע אני שאהה עובר עעה - אם אפשר לקרא לואה - משברים, הרגישוים לכל נער בגילך. וזה יעבור. הזמן ירפא דברים רבים. אצט הרגה שלך בבית. ואני מתאר לי שפסג רוחך זה או דומה לה שליט עליון בזמן האחרון, הוא שבעי ומוכן לי. יודע אני שבמקומה הנה- כנראה שורר אי שקט נפשי אצל הנער, גורם להתפרצויות שונות. יתכן שפנתה איזה שטכר ביחסים בילדך וזה נכרת להתפרצויות שונות. סאר עקשיו לנקדה, וזה שכני מאד, אבל גם טכעיים שטברים בשטח זה, ועליון לקבל זה בהכנה ובירצון ואמאך להתגבר. כאל מוקעה ושטבר צופה ועולה אדט חסון, יותר מבוגר, יותר סבין ויותר מוכן לחיים, אני החשוב שהחיים כה משוטים כפי שאהה מתאר לך, כחלמם לא. אינני רוצה להפחיד אותך בגני החיים, כי הם גם לא כל כך סטוככים, וכן אין צורך לטכך אותם יתר על המידה. יש צורך לראות אותם ולכתה אותם כמו שהם. המיד וטמי שקט אדט צריך להעם- יד את עצמו קצת בצד עצמו ולהסתכל על עכשו מהסד ביתר אוניקסי- בינה ואז יקפל לו.

אנשה להציגך בכני עסקי. הגך תלמיד עעה, וחזוכה החלמיר מחנכותה בגני הנפשי של נער מתבגר שכל מרצו מתמרץ, וכמובן שזה

לא קל. גם אתה וגם חבריך גדלחת כהנאים מוכים לאין ספור הנה- נאים שאני וחברי גדלנו. הצורך במלחמה הקיום בהיותי נער בגילך היה רב יותר וקשה יותר טעה. ולא קלמתי מהריו את האפשרות ללמוד, וכל מה שהטעתי, הטעתי ברצון חזק להתקדמות, ורצון זה מלוה אותי עד עעה.

הייתה רוצה לראוה גם אצלך רצון עז של התקדמות, ואל מחשוב שדבר זה מיוחד. עובדות השנים אתה מתבגר, אתה עומד לפני כניסת לבא, יקברו גם שנות הצבא, והצמרך לכנות לך חיי משפחה, יתכן שאיגך חושב עדיין על זה. אבל אין לך כנישב כשה שהטבע הוא הנק, כמה שהוא ערומ, ויבואו יסעו וזה לא רחוק שתהרגה ותחגעעל נערה ושלישם את אישיותך, ואז לא תהשכר הרבה וחתיה סוכך לכנות שטפ- זה. לא השלום במחשבות שלך, כי היצרים הטכעיים ישלשו בך ועליון להתכונן לימים יבואו תשובל לחיות ברמה חיים כרוצרך ולהנות מהחיים כפי שאהה אמר. ולא קל נפשוים להכות בהחיים. אינך בן מיליונר, חנני קובר גדול שפסקויה טסעהקו בקושי עם עול החובות המוטל עלינו, ועם הציור לחת לאחייך ואתורך הגון בשנת הבא. הנני אומר חמישי שאני מוכן לחת לכם הגון כל כמה שידוש הדבר, אבל חנני רוצה לראותך מוכן לשאת ולעזור בעול הזה.

אתה תגמור את הדבא, אינני יודע מה תרצה אז, אבל ברור לי שחיהה לכנות לך חיים שילך ויבני הבנתך, ועליון לחשוב כבר עמה כיצד תוכל להשכלב ולדעה ליצור לך את הננאים להחלטה בחיים.

אני יודע שבזמני, בנוסף לרצון של חיים שהוא טכעי, היה גם יודע סטויים, מה שקוראים "אידיאל", כנראה שקכשיו צוחקים מהטלה הזו, ומובן הצחוק הזה. אבל חתור חבר בוגר אוכל לומר לך שכלכל אדט יש עתיד להיות איזה שהוא סניע ופשהה יותר נעלה בחיים, איזה שחיי שאהה יותר משט לאכל, להתענג ולהוליד ילד- ים. ויש לידור הצעיר בארץ מה לעשות וזה להוסיף לחקופה המסעממת בכיכול לשאתי מלחמת העצמארת וטיני וכדומה. אין צורך במלחמות, בהרג וטשפלות דמים, באובדן גנים, הורדים וילדים, כדי שיהיה טעניין בחיים. בעושי נער ראשי (זה היה עור לפני מלחמת העז- למ השניה, במקומה השילום של אחיי מלחמת העולם הראשונה ולא טעננו על מלחמת עולם שניה) את האידיאל שלי במסטר בודק יותר כיון האנשים, וכן בנינון המרץ במובנו השפשו של המלה. בנין טעום שאני נשטמחתי נוכח להיות בכלי להיות דרים באף טעום, שהכל סכניב יהיה שלנו, שאף אחת לא יפריע לנו, ואנו לא נפריע לאחריים. נחזוכור, שאני בגילך הייתי בארץ מלאה ערבים, מרפחה עיני השלסן האנגלי, נרצון החיים שלנו היה לנצל כל מיהם קרעץ מנויה ולה- טיף עוד יהודי ועזר טסמחה יהודיות לארץ. ולא רק לטען אלה שלא היו בארץ. אצט הכינונו, וזה היה להכני עול היום הזה, שלא נוכל לחיות חיים מסיים שטוטים, באם נחיה טעמים בארץ וארץ

קשה ועומק יהודים בין כל התרבות שזוכרות את שלטון הצלבנים כארץ מאתיים שנה, וחובשים שיוכלו להשמיר אהוננו אפילו בעוד עשרות שנים, ויש לרור שלכם מה לעשות. אינני חושב שאריך בעתה עשיה זו להנזר מההנאה בחיים, יש צורך להנות, להיות ולבלות, אבל יותר עם זאת לעשות את הרוב שראוי יותר מנקמת ורחוקה יראה כל אחד כמה שהוא עושה לא רק לפני הרגע, אלא לפני העתיד היותר רחוק. הייטט של ראיות צמיו כזה ובזמן לבך, הם הייטט של הנאה נוספת מהחיים היום יומיים שלעומת מהנכבדים.

אני מתאר לך שישאל את המכתב והתשובה אחיה לפילוסוף, או בשלן או דקן, ואולי הצחק לדברים האלה עם קריאה ראשונה. כי יתכן שאין מקום בך עכשיו לשטויות אלה. ומבטן שהדם הצעיר, הנוטם, שאינו מנובל כנראה בידיעות מפתח במשטר של ביה"ס אהנה נמצא בו עכשיו, טאמשי לך לראות את הדברים במרמסמקטיבה רחוקה במקצה. וכן מה אוכל לרדוש ממך יותר מאשר להכריז? יודע אני אם הלך הרומות של רוב הציבור בארץ. הלך רוחות של חטיבה, כבוד והשגת הכל בכל האמצעים יהיו אלה כשרים או אסורים. יודע אני שהלך רוחות זה במדיה מסוימת דכך כן בדור הצעיר, ואולי אדם צוחקים עוד ל"אאריאלטסיים" שפטים שבטונים. אבל אוכל להניח לך שאני אינני סובל משקמוס, ריקנות וחוסר ענין. נוסף המפקידי של אבא, ראש משפחה ומטרנס, הנני באה על התפקיד שאני מכצע בחיי יום יום בעבודתי.

אנה חי בהכרה. כן הדבר וטבעי שאינך יכול וכפי הנראה שחמר לך קצת אמביציה להיות בהכנה. לא מעט הנך נסהף כפי הנראה בזרם החיים של התדירים שלך. לא אחיה השוטם את זה טוב או לא טוב. אחיה אהה השוטם לעצמך. כשהייתי נער היה לי סדרך, והוא אמר לי באם הנך רוצה לעשות מה שהוא, הרגע לרגע, וחשוב מה עלו-לות להיות החוצאות הישירות והקפידות למעשה שהנך עומד לעשות, ואחר שקול זה העשה, ובדואי שלא תגיע ע"י כך למקשים לא טובים לעצמך. עצה זו הנני מיעץ לך. אין לך צורך ביועצים בכל דבר שהנך עומד לעשות, סיגור של אמר רחוקים ממך, ועצה של אבא גם כן (ובמובן של אמר חסיד עצה אלה טובות) חשוב ויעץ לעצמך.

אני מוכן אחיה חסיד לשמוע בעיותיך ומפיקותיך. אין לך כל צורך להתבייש ממני בכל בעיה שמתקורה אצלך. באם יהיה לך קשה אולי לדבר איתי הוכל גם לכתוב לי, ובמשיח אני לך לא אלצך אותך לחשוב כסובי, אלא להלך לך את הכוונן של בחות הדברים, מהחשבה עצמית ועזרה למתרון בעיות.

לא אראה להלאות אותך בדברים, אחא אבקס ממך ואומר לך, הנני יודע שקשה לך, והנני מוכן להיותו לעזר במהוש ופתרון בעיותיך.

ועכשיו על הנעשה בכיה, אין חדש במיוחד, אבל אמא מאד

טובלה וחושבה עליך השכם והערב. היא פחות שקטה ממני ביחס אליך, לחוות שלך ולעמיתך, והרבה יותר נרגשת מהתחנכותך, וכואב לה מאד דבר זה. איננה יושנה כראוי בלילות, חושבת עליך חסיד. אחא אינך מכין זאת, אבל זו מציאות ביולוגית של כל אדם. כל אם מרגישה בהרבה פחות ובכא פוסי מש כל דבר הנגזר לילדים שלה.

היה רצוי שתקל עליה בטענת ע"י כתיבת מכתב יותר שקט, יותר שקול. הנך חייב לא מעט לאמא והיא עושה הכל למענך. ואמא שלך שקריבה יותר מדי למעמים את חייה, הרגשותיה רצונה לילדים. היא יותר מדי אמא רגישה. ולא יכבד הרבר ממך להקל ולהנות אותה במקצה.

אנו מתכננים להיותו בליל-הסדר באשדות-רעקב. אני מתכנן לצאת ביום חמשי 3/4 לטיול וביקור במקשים ובחנות ולהיות אצלך ביום חמשי 3/4. ביום 4/4 באם תרצה לנסוע אחי להמסין ולבקר ולהגיע לאשדות. ביום א' 6/4 לבקר בטפסל החולה ובצפון. ובשבת ב-5/4 להיות בבקר באשדות. אמא כנראה טעט כבר ביום ראשון 23/3 לטבריה להתרחק. היא דוקקה לצאת מאד מאד. כל הדברים האלה הם עוד בגדר מכוניה.

אני מחכה לאישור המכתב הזה והשובה ממך האם הנך טובן להשיחה אם יחסינו בעתיד על יומי הנרים, תכרה ועזרה הדדית.

זכור, שחבר טוב הוא לא החבר שעושה כל מה שאחא מקצט ממני, כי אם כל מה שאחא מבקש והוא טוב לך. חבר טוב אינו עושה דבר שיכול להיות רע לחבר. ואני רוצה שיתכן אותי ככונן, ומחכה להשובה ממך, באם הנך רוצה, אחא יהי לכתוב לי על כתבת החוות.

מאריך הכרך
ד ד

שא שלום!

קורם כל רצוני לומר לך שבקופי קראתי את כהב התרומים

שלך.

ואני שמע שכתבת. כפי שכתבתי קודם אני רוצה שיחזינו יהיו הדברים כחבר אל חבר. קראתי בקיור רב את סכתך, ואני רוצה לומר לך שאהא עודק. אהא עודק הדברא דברים, ארילי גרובט. ארילי עודק זה הוא הליך, כי אהא רואה את הדברים בחלקם. גם אני כשה- ייחי בבילך ראיהי כך את הדברים. ראיהי והנה האנשים הם ערר, ראיהי והנה התיים הם הטובות לדמאה, הנושה, שקרילי ובכטיס רכדוטה. גם אני שאהתי ושאף עד היום הזה לסלמה פנימיה ולתרה- בזה פנימיה, כפי שאהא ככתב. אל החשוב טעל לי הדבר. אהא בודאי שומע ורואה שאני קבת אחר ושונה קבת מארירי. אהא בסכתך גילית לי הרבה, ועוד יותר נמשע שמהא גילית, גיליתני אני מהחיריט אל כתבה. הנני מבין ויודע לקרא את הכתוב, ויודע לקרא את הלא כתוב. באם ארצה לכתוב לך על הבקיעה שעוררת, זה יהיה ספר עבה סאר. יתכן שבכתבת אוד לא אוכל לפרש זאת, ארילי גרוא הרבה סכתהים יתכן לך מושג על הבקיעה שאהא חושב עליהם ונפגש אהם, ושגם אני נפגש. נפגשתי בעבר, ואפגש גם בעתיד, אנסה לחיות לך לעוד נפגמרון בקיעה, יותר נבון, אני יודע שחזון להרבה בקיעה. ארילי הנמשע מהרונה לבקיעה וטויות של התיים, אלה הם התיים עצמם. חשאל, מה הכליה התיים?

האם יש איזה הכליה לחיים בכללם? אוכל לענות לך, עד מה שאני מבין, הכליה התיים הם התיים עצמם.

האני האנושי הפעוט הוא קטן ורל, הוא דומה לאיזה אלקסרון דעיר המתחוב לו באפס, המין האנושי אינו יותר מאשר איזה שהוא אפס ביקום הגורל האין סופי הסובב אותו. ננעמי גרעה שטחיה פילוסופיה בעקיעה התיים והאנושיות. וארילי עוד נדבר על זאת.

בחי האנושיות הכוללים חיי האדם הפרט, ישנם בוחת טבע שהם כובלים את האנשים ומוליכים אותם בין ברצונם ובין סתח לסף הכרתם לאיזה שהוא יעוד והכליה, והוא המבטק קיום המין האנושי. הכליה התיים של כל חי הוא התיים והמטבת התיים.

בחי האנושי של להנחין בין שני חלקים לא שום בגדלם וב- היקפם. רוב מוחלש ונחיתק כטעט מאל של אנשים חיים חיי ערר, כל התיים שלהם הם להחול, לחיות ולחולילי ולמה. בטעט זה של המין שהם נמצאים על מני כדור הרץ במבז חי, כל הפקיעה היא שטוט לחיות. בסובן שמיין האנושי והאדם הפרט בררר היי, חי בהשליח רבות. כי הוא זקוק לאשירות אלה לקיומו. המכיע, הדורף כל אחד

דוא ההקנוב והתיים הקלים והעלת התיים בכללם, אין לשלול את חיי הערר הזה, הוא ממלא את הפקיעה כפי שהטבע יצר ודורש ממנו.

החלק הקטן בסין האנושי הוא אותו אדם שהטבע הטבע בו את יצר הקיום והוא רוצה לחיות, אולם ישנו איזה שהוא כוח נוסף או חזק שאינו נוח לו לחיות ככה שהם, איזה שם סברטם בליבו, איזה חוסר שלוח, חוסר יכולת של השלמה. מה שהוא לעמלה מהפנימוני הרגיל. ארור דלך קטן בסין האנושי, בבירור אותו כוח של ספק, כה של נחיה מחשבוני, של ראיה התיים בכללותם, ראיה יותר רחבה, יותר עמוקה, אותו חלק קטן שטעט ככות מסכים, חושב, יוצר את כל היצירות והחיות שנוצרו בתלסטרפה האנושית. יוצר את ההתקדם- ואת המטשחית, אמנותות ומכנית. הוא לטעמם טבוון ומוביל את הא- נחיות לדרך של חיים מלאי עניין, חיים יותר קלים, והנשה רבה יותר בטשן חיי האדם. רוח זו בטעט האנשים יוצר גם את כל התורות והאידיאות, ולמשהם כל האידיאות מקורן אחר, הקלה חיי האדם, המרש והכלל כאחד.

רוב המין האנושי בולד, חי, סוליד ומט ואינו מאיר אחריו כלום. מיעוט האנשים השני חי, ובטשן חיינו הוא מוסיקי מה שהוא בדורי, לא חושב באיזה שטח, יהיה זה בטעט אמנות, כוטיקד, טכני- קה, מדע וכרוסה. אבל לאח חיינו נשאר מה שהוא נוסף, מה שא לא היה קודם. ושארים ערכים נחמים שעוברים מדור לדור. חיי רוב הערר ערורים בהנאה ששהים של התיים חיים נפמים כמו שהם. חיי המטשחיים והמסכים ערורים אולי יותר קשה ויותר סובון מהרוב, אבל הם מרגישים הרבהם יצירה, ויצירה נצחית בחייהם, בעבודתם ובכל- שיהם, במשה שהם יכולים לתת זאת לביבור ולהניוש דברים אלה לזרר הבא.

כל יצירה נוחתה בטעט בשעה היצירה, וכן לבטים בשעה היצירה וקשיים רבים, וסוקו רע עם נטר היצירה. בדרך כלל אדם יוצר כש- הוא גמר ליצור הרע אין לו יותר יש ליצירה, ודמויו דומע אותו ליצור עוד ועוד עד הודקנותו, והערקנה זו אינה רק העדקנה של ביל ושנים, אלא של מיצור כל המרץ שהיה באדם. ישנם אנשים שהם- דקנים בגיל 20 וישנם אנשים שאפילו בגיל 70 אין רוחם, מחשבתם וכוז ויצירתם סופק, ואז אין הם נקלאים דקנים. ננעמי כבוד בקיה אחא ואפשר על זה לכתוב ולהבט.

אני רוצה רק לנגוע קלות בעניות שנתנה, ובאם הרצה נוכל עוד לשוחח על זאת.

נגעה בבקיה של הקיבוץ. כך, אחת צודק, אחת צודק שהאידיאה טובה והמטשחיים קטנים בסובן רוחני להגטיס זאת. יתכן שהדור האנושי עריון לא הינד לזה, ויהיכן שיגיע אי פעם, וארילי לא כרירק לצורה הקיימת של הקיבוץ.

קיים הפס, והפס הוא קדוש. לכל פס יש זכות קיום וסודו לו, והוא ראוי להיות פועלם זה. אין לפס אחד רשות לכלול את חייו של השני. דאק שאמרת באתה אינן אפילו לילך חוצפן, נכון הדבר, גם לילך יש רשות על חיים עצמיים שלי, ואין זכות לאף אחד לשלול זאת ממנו. אבל כל זה נכון בתחסינות קטנה מאד. זכות חיים והתנאה לכל יצור בתנאי שלא ישלול את הזכות הזו מאחר, כי גם לאחר אותה הזכות, וכאן הבקיע התברתית הגדולה. הקומוניזם רצה לפתור את שאלת האריות, האריות הן נוצרה לאפשר לחיות לאדם בלי ניצול וכלי דמה, והחיים טובים, אבל היא הפכה בטעושה למדכאה את הפרש, שוללה את חייו, והורס את רצונו בשם אריותה של שחרור הפרש. כל הרחוק מהאידאיות, ולמקשה זה אומר דבר, נוצרו על קרע של איכוואיזם בטובנו הטוב של המלה. אבל הפכו במשך הזמן לאיכוואיזם בסוכן הרע של המלה, איכוואיזם של הפרש הוראה בחיי הפרש דבר קדוש, בחיי כל פס, הפך לחיות איג-איוזם של הפרש **ה א י ו א**. אני יודע יותר, לי פחד יותר, אני קשה יותר טוב, אני חושב יותר טוב. זה איכוואיזם רע, מפני שהוא מעמיד את עצמו מעל לכל, ושולל את מיד הגולה.

היו כמה פסרים, יותר נכון לומר כמה דעיונות של אנשים גדולים, שהם הורו לי את הדרך בחיים. הנני משתדל לחיות לפיהם, אבל לא על הדבר לביצוע במאה אחוז. ומה הם האנשים? קראתי פעם ספר של פולמטווי, שם הספר "אנש רביג". אם לא קראתה, אני סייעך אל לקרוא בו. בספר הזה מספר על אציל שהנהגה מהחיים, אצל הטיפ למקנה שזה הכל הבל, שקר וכדומה. הוא החליט להחזיר סכל החיים, היה לנזיר קדוש. אבל היותו נזיר הוא טוב הרביש ביגד הרע שנקרבו שדחף אותו להתנשע ככל כל האנשים בקדושתו, וראה בניד-רעה שוב אידה התברבות ורצון שלוש. למספר עוב את הנזירות ועבר לסיביר לגיות אכר פשוט. זה קביצור המר. לא הסיפור חשוב, הוא למשקצמו מעניין מאד, אלא דור המר, האידאיה של חיפוש ורצון השלטון בלב האדם.

עוד אדם השפיע עלי והוא "כרנג", תורתו של ברנר בנוויה על "התגשמה העצמית". כל מה שהנך חושב, דרוש מהגיבור, מאחרים, כל מה שאחת חושב שיש צורך לעשות, אנא נסה תפשות זאת בעצמך, והיא אם חובל, ובאם חוויה כמה הנך ראוי לדרוש גם מאחר. גם הדרושה מאחר היא יחסית. אין לדרוש סחלם מהחיים משא כבוד, אבל כל אחד חייב להיות בתחרה של "התגשמה עצמית".

שני הדברים האלה, ראיית האדם את עצמו כבנימיוהו, שחרור עצמי מרצון לשלון, לרדנות על אחר, וכן התגשמה העצמית, חייבים להיות מודרי דרך לאדם בחיים.

איגני רוצה לומר שאני יכל לחיות בדיוק כך, ישנם נורמים רבים (לא רק בנים מפר) שלא מבחנים לאדם תמיד לחיות כמי הבנות

ורצונו. יבוא יום שאסביר לך זאת.
וקעה על עוד בעיה, והיא בעיות ההתנהגות.

כל אדם מתנגד מביע לפעם שגופו דורש סכנו או יעודו, וזה מתבטא ברצון לחיי מין. איגני שולל זאת, ואיני חושב שסותר לע-סוף זאת רק אחרי שהרב הרשה ולא לפני זה. אבל יש להזהר מקצבו-רית שניה, לא כל החיים הם חי-מין. אדם בריא זקוק לזה כמו לעוד מונקציות בחיים. אבל זה לא הכל, ואסור לראות זאת בכל חיות לאדם בלי ניצול וכלי דמה, והחיים טובים, אבל היא הפכה בטעושה למדכאה את הפרש, שוללה את חייו, והורס את רצונו בשם אריותה של שחרור הפרש. כל הרחוק מהאידאיות, ולמקשה זה אומר דבר, נוצרו על קרע של איכוואיזם בטובנו הטוב של המלה. אבל הפכו במשך הזמן לאיכוואיזם בסוכן הרע של המלה, איכוואיזם של הפרש הוראה בחיי הפרש דבר קדוש, בחיי כל פס, הפך לחיות איג-איוזם של הפרש **ה א י ו א**. אני יודע יותר, לי פחד יותר, אני קשה יותר טוב, אני חושב יותר טוב. זה איכוואיזם רע, מפני שהוא מעמיד את עצמו מעל לכל, ושולל את מיד הגולה.

היו כמה פסרים, יותר נכון לומר כמה דעיונות של אנשים גדולים, שהם הורו לי את הדרך בחיים. הנני משתדל לחיות לפיהם, אבל לא על הדבר לביצוע במאה אחוז. ומה הם האנשים? קראתי פעם ספר של פולמטווי, שם הספר "אנש רביג". אם לא קראתה, אני סייעך אל לקרוא בו. בספר הזה מספר על אציל שהנהגה מהחיים, אצל הטיפ למקנה שזה הכל הבל, שקר וכדומה. הוא החליט להחזיר סכל החיים, היה לנזיר קדוש. אבל היותו נזיר הוא טוב הרביש ביגד הרע שנקרבו שדחף אותו להתנשע ככל כל האנשים בקדושתו, וראה בניד-רעה שוב אידה התברבות ורצון שלוש. למספר עוב את הנזירות ועבר לסיביר לגיות אכר פשוט. זה קביצור המר. לא הסיפור חשוב, הוא למשקצמו מעניין מאד, אלא דור המר, האידאיה של חיפוש ורצון השלטון בלב האדם.

עוד אדם השפיע עלי והוא "כרנג", תורתו של ברנר בנוויה על "התגשמה העצמית". כל מה שהנך חושב, דרוש מהגיבור, מאחרים, כל מה שאחת חושב שיש צורך לעשות, אנא נסה תפשות זאת בעצמך, והיא אם חובל, ובאם חוויה כמה הנך ראוי לדרוש גם מאחר. גם הדרושה מאחר היא יחסית. אין לדרוש סחלם מהחיים משא כבוד, אבל כל אחד חייב להיות בתחרה של "התגשמה עצמית".

שני הדברים האלה, ראיית האדם את עצמו כבנימיוהו, שחרור עצמי מרצון לשלון, לרדנות על אחר, וכן התגשמה העצמית, חייבים להיות מודרי דרך לאדם בחיים.

איגני רוצה לומר שאני יכל לחיות בדיוק כך, ישנם נורמים רבים (לא רק בנים מפר) שלא מבחנים לאדם תמיד לחיות כמי הבנות

- המבט הוא חכם -

אומר לך רק אתה, כשתחבנר, תחשק לברכה, הקים ששמה, יחפו-
רר אצלך איזה שהוא רגש של קרבה רבה יותר להורייך, לאחייך ולאחו-
תך, ויכשילו מה שאתה עושה הוא טבעי לתקופה שאתה חי. ואיני בא
אליך בסדוניהות על כך, אבל אני מבקשך לא לגרום צער לאמא, כי היא
אינה יכולה כשום פנים, מפני שהיא אמא, וזה חוק הטבע להביך זאת
אצלך. יש דברים בחיים שצריכים לוותר, והייתוד לא העקרונות.
והקובע הוא מה שרצה של אדם בעל הרבוט פנימיים כפי שאתה נחמה.

קראתי את שיריך בעיני רב. ישנם כמה סליט - וכסיר זה חשוב
מאד - ששטום פנים לא יכלתי לפענח את כתב החרטוםטים. כשנתראת
הפענח לי זוחם.

הייתי רוצה לקרא עוד משיריך. בכל זאת יש כך מה שהוא שאינו
נחנך מנגח ורוצה להחשק בשירה. אני מאחל לך הצלחה, אבל לא
כששורר מקצועי.

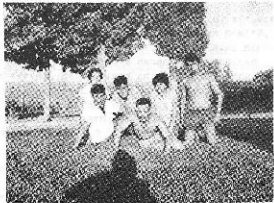
בענין הספך, איך לי יכולת לשלוח זאת כשכתבתי, כי פשוט איך
לי זמן היום ללכת לקנות הסחאות רואר, וכסף איני רוצה להכניס
כשכתבתי. אולי אבוא ביום ג'. עד אז תק אצל מי שהוא ואני אהזיר
לך.

הייתי טקש כשנפגש, באם אתה רוצה לשוחח אהי, אהיה מוכן
ככל לב. חוץ מזה אנא תכתוב לי הכל על בעיותיך, וסובי שכתוב
לכמהות החורה.

לעת עתה שלום ולהתראות בקרוב.

מאבירך חברך

ד ר ד

מאיר חברי שלום רב.

26/2/59

אני מקוה שאתה חסלה לי על זה כי לא כתבתי לך מכתב, פשוט
יש לנו מכתמים כל שבוע לטיוט שלישי שני כיום שישי 27/2 (סחר).
אבו נקבל העודות הערכת. יש לנו מכתמים באנגלית כל שבוע. היה
לנו מכתב באילגברה ובתנך. אבו לומדים בממוצע כל יום שש שעות,
יש לנו הרבה מאוד שעורים.

גשמים ירדו לרוב באיזור אשקלון זמנות הנסם (לפי אומדן
שהופיע בעתון) ירדה כבר 65% מהגשמים בשנה רביילה. הסרטים הא-
חרונים שראיתי היו "הנשר על הנחר קואי", סרט יפה מאוד בעל
המנוח נוף ורקע יפה, וכן "עניה אבל יפה" ו"השכניה בכר"
והשבוע היו שני סרטים של ב. ב. וכן יוצנו הסרטים "חוויה קיץ",
ו"קיץ חמה קיץ". בענין הכדורגל של הקבוצה של מיכי וזכאי, הם
לא משחקים כמעט כי יורד גשם והמגרש רטוב.

יש לנו שעורי בגי"ע לעיתים רחוקות, ויהאן וגבא למסך קצר
של יום בקרוב. ביה ספר שלנו כבר גמור ומוכן, יש לנו וחנני
פזטיקה, אמנות, מנהלה, ושחמט וריקודים, לעיתים פגיגים לנו
סרטים בבית העם על גדי"ע אויר וכל מיני סרטונים.

אני מבקש ממך ושלוה את ההכנות שלהן ובמכתב הקרוב אשלה
לך. בענין המחברת שירים ביקשהי שלווה אוהה כבר כמה פעמים
והיא לא הביאה לי אותה, כשחבוא להרפש הבקש כמהה אחת אוהה
ואולי לך היא חתך. אני מקוה שחבוא להרפש שורדים הביחה.

שלום מאבךך היורש כשלומוך

א ס ב ו ן

אני מצטער שנקיע הדף אך כמה
לא חשים לב לכך.

1.4.59

לכ"א מאיר הכרוי שלום רב.

ראשיה אנקש סמך סליחה על שלא כתבתי לך מכתב למרות הבטחתי ואני משה שחלתי לי כי כידוע לך לאחר חופשת פורים הקיימת לנו כל יום מכתבים במקצועות כגון: הנדסה, אנגלית, הספוריה, ספרות, חנך והילכה. ופשוט לא מצאתי זמן לכתוב לך.

ביום רביעי (היום) סמקיים כראשון לציון יום פורים וברנ"ע של כל איזור הדרום, ואני מקוה שכתיב ספרנו ישיגו הנציגים השבים טובים. כעת לאחר חופשה פורים אנו לומדים במשך כחמש השבועות רצוף כלי חגים ואנו משתדלים להשיג חוברת ככל היוהר, גם מפני היוותנו סמקיים לאחר ההמסד שנברס לנו ע"י השכיחה,

לאחר פורים לא היו פרטים מיוחדים בבתי הקולנוע באשקלון. הימים שבהם היו: "התחלה", "האויב במצולות" והשכונע יוקרן ב"מאור" הטרט "הנדרף", ובשבוע הבא יתכן "המפגה הכללי" בהנה- הפנה דני קיי.

באשקלון אין חדש, לומדים כרגיל, מכינים שעורים ומצוינים. אני סמקיים את מכתבי, אין לי מה לכתוב על דברים מיוחדים.

אני מקוה שתבוא לחופש בטוח, כמו שאמרת לי.

ג. ב.

מאיר מה נשמע אצלכם וכיצד הלימודים, האם גם לכם יש בחינות רבות כמו לנו, האם נערכות אצלכם התריוה פורים וכדורוגל, האם גם מבים ספרכם נשלחו נציגים לבנס הדרום, ומה עם הצעה, האם אתה שמחתי, ואם ירוע לך כבר על הטיוול השנתי שלכם, ולאן תאזו השנה.

ש ל ו ס ר ב ס פ נ י

א מ נ ו נ

20.11.59

שיום רב לך מאיר.

ראשיה אנקש את סליחתך על כך שלא עניתי למכתביך האחרונים, אקווה שהחלתי לי. מצוט לא היה לי זמן לכתוב לך. אני כותב היום יום ו'. כל יום יש לנו מבחן, עבודות סיכום וחייבוהים רבים ואין לי זמן לכתוב. אני הולך לישון ב-1100 כלילה זקם ב-600 בבוקר כדי להתכוונן. אנו לומדים הרבה שעות וזה קשה. לכן אנקש סמך שלא תרבו אם אכתוב לך לעיתים יותר רחוקות, ואף אתה אם יש לך הרבה שעורים הכתוב לי מכתב בשבועיים.

ד"ש שלום לך מן התורה, מיכה שכר את הירד ויש לו כבר ערך כשבועיים בנס. באשקלון אין חדש, אבל פרטים טובים יש. ראיתי את הטרט "שגישה בקרבלי" עם פש בון, סופי סאנדס, גרי קרדסבי, דבה וינסר, קריסטיין קרד ועוד. הטרט היה יפה מאוד. וכן ראיתי את "אנצוריו העליון" עם דני קיי, והשנה אראה את "מונדק הקושר השישי". ברחל ובסאור יש "אדם בקרב" אתר סטרטי המלחמה הטובים ביותר. בשבוע הבא 28/11 יוצג הטרט "תחול על בג ליהם" עם פאול ניוסן, ליי פילור וברל איכס. אם אתה תבוא ורוצה שאקנה לך כרטיס, כתוב לי עד יום הפושט כדי שאוכל לקנות כרטיסים טובים.

אף הלימודים אצלכם, והאם יש לך הרבה שעורים. מה נשמע בספורט אצלכם, ודאי שמעתי על הנסדה של הפועל מ"ח למכבי ה"א במשחקי הבכיע, הפטר שלא היה מוצדק לבני דמה משחק של הפועל מ"ח, שיכול בקלות להבקיע 6 שעורים למכבי ה"א.

אני סמקיים את מכתבי זה ומצטער שאין לי על מה לכתוב לך.

ש ל ו ס ר ב

מ א מ נ ו נ

ו ל ה ת ר א ז ת.

זה זמן רב שלא כתבתי לך. אני מתנצל על כך וסקוה שתביין
 כפי הריגה אהה לומר בכחה שביעית וכוזאי שגם לך יש שעורים
 מעל ליאש.

את מכבדי זה אני כותב לך לאחר שקיבלתי מן אטש את מכתבך
 השני, למרות הבטחתי לא עניתי לך על הראשון ואני מבקש שתמלה
 לי על כך.

ראשית מה נשמע אצלך, איך הלימודים, האם יש לך מבחנים
 רביים? אנו לומדים קשה, כל יום שש שעות, שעורים מבינים עד
 הצות ובבוקר קמים "ללכל" את ההוטר. מבחנים לא חסר ברור השם.
 מידי שבוע מספר מבחנים ובוזאים, כמעט בכל יום אם בכחה או
 בע"ש.

מה יש לדבר, ללמוד בכחה שביעית זה קשה מאוד, ויחבן וזה-
 ברכנו כמספר מורים שאוהבים אותנו מאוד וע"כ נוהגים לנו פעו-
 רים רבים, וביניהם אביגד שלימד אותנו היסטוריה ואורחות
 ונתפטר מספרו לפני מספר ימים.

השבוע השכתי כי כבר נגשים למשך זמן את המבחנים, ופחאום
 ביום שישי הורקת על ארבעה מבחנים באלגברה, פיזיקה, טריגונו-
 מטרית ומטרות עברית, ביניהם היו לנו כבר מבחנים באנגלית,
 ועוד יהיו אחד או שניים, בדקדוק בהתחלה השנה, כמספרות כללית
 על המטריה היוזנית (בשבוע שעבר) ועוד אחד בשבוע הבא על ויל
 -הלט של של שילר. כמו כן מבחן בהיסטוריה כללית ומבחן על איוב
 ולכן אין זמן לנושם.

טרם רואים מעט בשבוע ולעיתים גם בכלל לא. לאחרונה ראיתי
 את המרס "עד ראייה" או כפי שנקרא בלע"ז "מטרף הנהיה" עם הורטה
 בכותולך - שחקן צעיר פשוט - עם הנקרה היילי מילס ועם אביה
 אן מילס השחקן האנגלי המטרסטים; "מה טוב להיות צעיר"
 (דינגול) ו"מדיונקירק".

הילדה היילי מילס שחקת באופן יוצא מן הרגיל. כמו כן
 ראיתו את המרס "הכוכב הבודד" עם רונדולף סקוט, את הקוסמיה
 האישלוקית המשפעה "בלי יריים בבקשה" עם רוק הוסון וג'ין
 טימונט, ועוד. יש לציין שהמטרסים לא רעים, השבח מציד המרס
 "החיים הפחוקים".

השבוע היה לנו מעט חכנה לקראת המסע של הגרמני; שיהקיים כהמסך
 לשירות הלאומי שיהקיים סמביה פורים. אנו נצא ל-15 יום ולאחר
 15 יום עבודה כקייבון בדרום נצא למסע בנגב של ארבעה ימים,
 כשאנולי על השבון הקייבון.

יש לציין כי השנה יש לנו שעורי התעמלות טובים הודות
 למורה הטוב. אנו לומדים לרוץ, רצים בהחילה כל פעור בשבע מצות
 וחמישים מטר, ואחר עושים הרגילי התעמלות, כל זה במשך 10 הדקות
 הראשונות של השעור, וזה נקרא "המום". ואח"כ; או שרצים 1500
 מטר פעמיים, או חמש ריצות של 60 מטר, והעיקר מדיעים.

אני מסיים את מכתבי ומוסר לך ד"ש מן החברה. חלק מהם ראה
 את הממונה והחלה על השוער שלנו. אני דורש כשלושן ושקוה שלא
 חפצם אם לא אכתוב לך מיילי שזכו בשבוע, גם אני לא אכעס מביזן
 שאני מכין שיש לך הרכה שעורים.

ש ל ו מ ר ב ו ל ה ת ר א ו ת .

א ס ר ו ן .

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

17.2.61

ראשית אבקש את סליחתך על כך שלא עניתי לך על מכתבך האחרון, אקווה שתתלה לי. בזמן האחרון למדנו באופן קשה עם כמעט בכל יום מכתב, כדי שנוכל להספיק הומר לקראת יציאה לשירות לאומי. נתכווננו לצאת לקיבוץ מגל שבשרון הצמוני, אך מכיון שבמסביבות פורים נערך סעודת שישיתים את השדות הלאומי, הוחלט על יציאה לקיבוץ שלמהיים. סמאן אני כותב לך את מכתבי זה.

מכתב זה אני כותב לאחר הטקע ימי עבודה, אמוניס, אוכל, ביזור ושנה. אנו קמים ב-5.30 בבוקר. ב-5.40 ממיר השכנה והת-עמלות בוקר עד 6.20 רחצה, 6.30 ממיר בוקר, 6.30 ארוחת בוקר קלה. עד 1300 עבודה, עד 1500 ארוחת ומנוחה. 1500-1700 אימוני גרבי"ע. 1800 הכנות לממיר ערב, 1825 ממיר ערב, 1830 אוכל, 1930-2200 חוכנית ערב, 2230 כיבוץ אורות.

בינתיים התאמנו ברובה ולמדנו סופו, וספורט שימושי. בעבודת עבודהי בלול, רחץ, טלק בהסדה ונוני. אנחנו מכילים טוב, אוכלים הרבה, ישנים ועושים שמח. בשבת עשינו קומז'ץ ושקננו נגד נבחרת מהנה"ל שבמקם וניצחנו אותם.

אנחנו נשעה במשק עד ל-26 ומצד צדא למסע בגג לארבעה ימים. החללנו כבר בהנחות למסיבת מיסם ועל כן אנד עסקים מאוד.

מאיר, אין לי מהנה מיוחד לטמר לך, אבל בהזדמנות שנמשך אסור לך אם אוכזר על החוויות מן החפנה והשיטל. אני במקום שה-חלל להביא את המנג'ן שהוא קשה ככוללל והסלה לי, ובינתיים שלום רב לך ובריאות וחזרה לקריירה הטעורטית.

ממני אמנון הברך חרודש בשלוטך.

למאיר שלום רב.

שבת 17.6.61

אני עונה לך על מכתבך, אך כפי שצאת רואה לא עניתי לך מיד עם קבלתי את מכתבך. אני כותב לך על גלויה מכיון שאין לי זמן לכתוב מכתב ארוך כמכתובי.

ככה אין חדש אצלנו כמשקלון. לעיתים תולכים למטה (פעם בשבועיים), יושבים בבית ולומדים בדיציננה לקראת סוף השנה, מאחר שהמסדרנו כבר מספיק בשביתה. הלימודים עתה לא קשים אך לומדים הרבה ומכתבי שליש שליש כבר החוללו. היה לנו מבחן בהיסטוריה כשהכונת של מבחן בגרות וכן מבחנים באנגליה, בפרדוק והגרמניה, והשבוע והשבוע הבא מבחנים במטרת, אלגברה, טריגונו-כימטריה, פיזיקה ואנגליה בינתיים. באשר ליס, הדי כבר החללנו להתרחץ כשיש איזה יום שנוי כמו יום שישי אחרי הצהריים או שבת, או כשיש המסין ושחררים אותנו מוקדם. טרשים טובים כמעט ולא ראייה באחרונה, אולי רק המיסיים ופראים. כענין הספורט עוסקים קצת. זכינו בגביע הכדורגל של אליפות החיכון לאחר נצחון בגמר על אחת מכיתות ה"3:0 לאחר היקן כמשתק הראשון. כמו כן השתת-פתי במשלהת ביה ספר האליפות סמוך ירושלים-ירושם במקצועות גרבי"ע, בריצה ששה קבוצות, במעבר מטכולים ובכריכת משקלום ובפלנו את המקום השלישי בקליעה למטרה ובמעבר מטכולים בגוף. אך בגלל החמטין האחרון בוטלה האליפות הארצית והנבחרת שלנו לא חסע.

אני מסיים את מכתבי, חרודש בשלוטך ומאחל לך הצלחה במבחן-יס ומקווה להתראות בחופש הגדול. (החופש שלנו ממחיל ב-10 לילולי במקום שהיה צריך להתחיל עוד שלשה ימים והובטח לנו שלא נטייל ברחובות החופש מאמם מעשה).

אם כך, שלום רב

ולחתיאות ממני אמנון.

קבלתי את מכתבך ואני עונה לך עליו טיד (!). ראשית אודות בשלומך, שלום טוב. אמול נמתימה שנה חלימודים שלנו. שנה לימודים שהיא המכרעת בהמשך לימודי בכי"ס תיכון, מכיון שאם היה לי בחינות עלול הייתי להשאיר או להפסיק ללמוד. אבל מכיון שאין לי בחינות אלא הכנה במתימטיקה ובאנגלית (5 בתעודה בכ"א) הרי שצריך ללמוד וללמוד בחושש, כדי שנעבור חלק את העודם הבגרות. לאחר השביעה היו לנו לימודים באופן רגילי (כך אפרו המורים), ויתכן וזה היה באמת קשה או צ"ל קשה. מבחינים ובחנים מרי יום ביומם. טרטים כמעט ולא ראיתי (פעם בשבועיים אחי ולמעשים לעיתים רחוקות יותר). עברתי את המבחנים לעיתים בקושי וזה שתקף בתעודה בערך, מכיון שהיא ממוצע שנה. בהנ"ך קבלתי 7, עברתי, טערה ורקודק 7 (תקדוק הוריד לי את הציון כפי שאני משער). חיבור 6, חלומות 7, אנגלית 7, צמחיית 7, קצת הצמחיית כלשים האחרון והתוצאות כדורות), טערה כללית 8, מתימטיקה 5, (אלגברה בדרך כלל היה 4-5-6, ואילו טריגונום-דיה 5-7-9), היסטוריה 7, (היה מבצע לי לפתוח 8 מכיון שאני בין היחידים שמתחמים בשעורים, מכיון שעורים ובמבחנים מקבל 7-8), מסיקה 6, אודות 8, גרינ"ע 9, התעמלות 7 (?).

ביום ראשון 9.7 היה מסיבת סיום של התיכון שהיתה בכלל לא רעה, ואזנס היה קצת בלבן אבל מה אפשר לעשות, י"א ארגנה את המסיבה, היא נמתימה כשתיים אחר תציה כשאנו הלכנו הבייתה ביום שני 10.7 היה מסיבת סיום של הכהת שלנו בנוסח המערב הפרוע, שידרו בר ובצד שולחנות ומסכיבם כסאות, ציידו על הקידוח העונה גדולה של טווח, טרוח ובוקרים, ועוד קשטו את הכהת יפה. היה תכניה יפה ומגוונת: ריקודים, חחרויות שלישי (!) מיטונים, מערכון, שידור חי מרדיו המערב הפרוע ועוד, העיקר היה שמה והתכנים נבטרה רק קרוב לאחת אחר הצהר, אח"כ יצאנו לרקוד ואחרי זה החישנו ושרנו, כמובן שהיה גם מה לאכול.

המורה המחלק אחרי אתה וחצי (בגראת בהשפעת אשתו שבאה אהי), לאחר מכן תלמידי י"ב סתנו את הרדיומסיפון של בית הספר, הביאו הקליטים, נכנסו לאחת הכיתות והחלו רוקדים לצלילי אלביס מרטלי, גול אנקה ואחרים עד לשלש לפנות בוקר. בשל "טרגו" את מועדון הליילה והלכנו לישון.

בענין המעורים: נערכו לנו מבחנים לקראת סיום השנה במפורט: כריזה 1500 5,05 דקות; כדור כרזל 8,50 דוח; לא זובר ברידוק, 4,50 (או 4,55,50), גיבה 1,25 מ" (פעם אחת), 2,60 מ" 4,8 ש" ועוד

מקצועות שנערכו זמן ולא זכורים. ואילו בגרינ"ע 3000 ס' 14 דקות (קבוצתי), 45 מ" - משקלת (ריסון).

בנוגע לבילויי, לאחרונה ראיתי את עשרת הדברות, הם באו לקודרובה, נערת הרבייה, וטקס בראי.

בנוגע למסיבת הסיום שלך, אתה בוחב לי מאריך לא מתאים 16.4 (יום ראשון) ומבקש שאבוא ביום שישי 14.4 יתכן ואחה מתכוונן 16.7 ו-14.7).

אני אבוא ביום ראשון 16.7 אבל זה לא בטוח מכיון שאני לומד בקבוצת מתימטיקה וזה לא חלוי כל כך ביי, אשתדל לבוא. כמו כן אני לומד אנגלית, כך שאני מקוה לבוא ומשתדל שזה ישתר אבל זה לא בטוח.

אני מסיים את מכתבי זה ומקוה להראות בקרוב. אגב, הים לא טוב עתה הוא סופר ויש דגל שחור, ואחרי כמה שבועות שלא הלכתי לים אי אפשר להנות ממנו.

שלום מאמנון.

לדפון ורתי
הבנים היקרים,
סאו שלום!

16.1.62

קבלנו את בשורתכם. כמובן שאמא סאד התרגשה, ואני פחות כי
נגד המצב אין מה לעשות.

ברור שעשיתי יצטרכו לבוא שינויים בהוכניותיכם, כי מהוסף
גורם שלישי שבדאי יקבע לא במסע בתוכניות שהיו קיימות קודם
לכן.

גדפון, עליך ליכור עכשיו שאחריה רבה יותר מוטלה עליך.
כאם קודם לכן אפשר היה לכוון את התיים בחלקם הניכר כראונכם,
עה ישחנה המצב והמציאות חמפה עליכם את ריבכם. אתה צריך להש-
וב על המכסות בחיים, לא רק להיות פועל טוב ובעל מקצוע כמסוך,
כי יש גבול די מצומצם להחקמות כמסוך, וחשוב שארש יעלה עוד
בראשית על פולם שיש בו הרבה שלבים כדי שיוכל לעלות מדי פעם
כמעט בשלב יותר גבוה. נשחשולם קמן ומספר השלבים מועט, המיד
אתה נשאר נמוך יותר, ובפולסנו מי שיותר גבוה, יותר קל לו ויש
לו יותר סיכויים.

הייתי רוצה שתחשבו היטב על העתיד הקרוב, ולא כמו שאח
רביל לרתות את המחשבה והתכנית לרגע האחרון. אני סבין שכינתיים
ער שרתי מנסוך את הלימודים ישאר המצב כמו עכשיו. בכל זאת
צריך לחשוב כהר מעתה מה לעשות כעתיד. זה קשור כעבודה ובדירה.
עני מקווה שנתראה בקרוב ונוכל לשוחח על כך.

בינתיים שלום רב לכם בנים,

דרישה שלום להורים!

מ א ב א

. ד ר ד

לבנינו היקרים אמנון ותמי!

6.6.62

יום גדול הוא היום, יום שגשרתם את שמר הלימודים -
זה 12 שנה של שמשעת. כל יום לקום, וללכת לבית הספר.

גם לי יום גדול הוא זה. כאילו רק היום לפני 12 שנה
לכתתי אותכם ביד והלכנו לבית הספר.

יום זה מזכיר לנו הרבה חוויות; יום קבלת הספר הראשון,
סיום 8 כיתות הלימוד, התעודות היפות של כל שנה, ועוד הרבה
הרבה חוויות נעימות, ויש לציין כי נחתם לנו הרבה שמחה ואושר.

אנחנו מקוים שאולי עוד תשכו על סגסל הלימודים, כי עוד
לא נגמר הידע. אנו מאחלים לכם הצלחה כבהינות הגברות.

באהבה ובשקיות

אמא ואמא

19.8.62

אני מרגיש טוב, עובדים לא כל כך קשה, היום עברנו בשחילה רשא, אני, ועוד חבר של שאיר מבי"ם "וויצמן". האוכל טוב מאוד, טוב בהרבה מאשר בקלם. חדר אוכל נקי, מסודר ושקט.

מסרתי בשער את החבילה כדי שימסרו למסר, יתכן והיא לא הייתה כבר במחנה. אנו נעבוד כשכופיים בעבודתנו כאלו.

הבאתי בערך בשש וחצי למחנה וסדרתי את כל התפעים והייתי מוכן למסדר. את המר החמוץ, המסרו לה שאני כבר לא על ידה והחובה שלי היא אינה קבועה אלא זמנית.

המסור דרישה שלום לנדפון ורומי, וכן הזכירו לשמוליק בקשר למה שביקשתי ממנו. אני מסיים את הסכת כי אני עייף קצת. אני כותב אותו בזמן שיש לי, במקום ללכת לקולנוע.

שלום ומקווה להחזרות.

א א ב ג ד .

24.8.62

את הסכת קבלתי אהמול, ומכיוון שהייתי סבור שגזא לשבת היתה לא ענייני חפץ. אני כותב לפני השינה לאחר ערב תורו בלתי מוצלח. את הבשורה של אי יציאה היתה קבלנו לא בשמחה כלל, מטעם יצאו חלק מן המחלקת היתה בעזרת הירוצים שונים. אהמול קבלתי את הסכת ואת ההזמנה לביישח המסודר, ובשעה שעברנו נגש אלי חייל אחד ומסר לי דרישה שלום מחמי. שאלתי אותו אם היא קבלת את החבילה, הוא אמר לי כי ישאל אותה. מסרתי לו את ההזמנה כי השבתי שאכוא הכיתה, ואולי המר תצטרך להזמנה. תבוקר לפני היציאה לעבודה קרא לי המסרתיך והטנה אנהי אל רבש"יה אתה ובקשת את החבילה בשביל חבר, מסרתי לה כי נתתי אותה בשער והשומר אמר לי כי ימסור לה את החבילה. תבוקר היא בטעה לקיבוץ נחשולים.

אצלי אין חדש, עובדים בשחילה רשא, בקיפון, באמסנאות וכו'. עושים התעמלות ומסדרים רביים, ורבים כל היום (פגנה של הגרוד). השבת נשארנו במחנה ונעשה קצת ספורט, נאכל קצת ונחמסל הרבה. אני מקווה שאכוא היתה בשבת הבאה, ואולי עוד ואשכנע בערב אחד. אני מכתבי לגידעון ורומי.

מה נשפע בביה, האם אתם נמצאים לבר או שיש אורחים. מה נשפע עם המסר של אבא, האם אתם חולטים לים.

אני מבקש שתבקשו טוב משמוליק, אני עוד לא יכול לסדר את זה, וזה גם לא כדאי שאני אסדר, ורגווי מה שיותר מהר. אני מסיים את מכתבי ומסדר דרישה שלום לכולם.

ממני אמנון.

אני תולתה לך איברה ברכה זו בחג סעספה מכיון שהיא הגיעה חזרה ואין לי מושג מדוע. אמנם תקבל אותה באיחור, אך מוסב מאוחר מאשר כלום. שלחתי באותו זמן גם אחת לפיכה על שפך והיא לא חזרה אלי. כנראה שהיא הגיעה אליכם.

מה נשפט אצלך ואין עוברים האימוניס? רצייתי לנסוע אליך בתג, אך ויתרתי כדי שיהיה מקום לשנקה. בן אחד מהסתלקה שלך הקודמת סטר לך ד"ש ובקש שהכתוב לו, האמס שאיני זוכרת את שמו. אבא ואמא ספרו לך שעשיתו אני סטלה הרבה של הגרודל יש לי הרבה עבודה, זה דורש רצון וכוח לעמוד בשני בעיות שונות שהת-עוררנה. אחת כבר מתאר לך יבואו אלי בסענות על כל צעיר ושעל. אם מפיכה לא תצליח או לא יהיו כרטיסים לאיזה הצגה וכו'. אני מקווה שאצליח להתגבר על כל הקשיים ולמלא את התפקיד על הצד הטוב ביותר. כיום כיפור יתכן מאד שאשאר בבסיס ואולי גם כשנת 10.

המסור ד"ש לעטיר אם תראה אותו. כיום ראשון סוצאי התג דאינו את שמוליק, הוא אמר שדאי להיות הוזהב, וזה אפשרי אם תבקש זאת.

ד"ש הם סמאיר, איים ואל, הם היו בחג בכית, למאיר יש מצב רוח גורא. הפרופיל שלו 45 וזה נסוך מאוד, ולא יתנו לו ללכת לקורס קצינים. ככלל הוא לא יעבור את הסינונות הזו, כי ברור שהוא סאוכוב, הוא סנסה להתקבל להקה וביקש שאעזור לו אם אוכל. אלי וחיים די מססטיט ואת יענקלה קורעים די טוב. ככה אין חדש, אני מטיימה, כיוון שעלי לשוב לעבודה. המסור ד"ש לפיכה והרבה הרבה ברכה לשנה החדשה, שתהיה שנה זו שנה שלום והתעממות והצלחה בכל.

שלך

מ.ס.ד.

היום יום כיפור. שוכבים באהלים ומשתעממים קצת. נושבת רוח זיורד נשם, אך כל זה לא גורא. גם העובדה שלא קבלנו כמעט כלום אוכל (שליש ככר לחם, שמיניח חבילה מרגרינה וכמעט כל אחד עקבניה) לא גורמה למצב-רוח. טוב שיש הביולות. אני מרגיש טוב, קצת מצינן אבל זה רגיל. ככה אין חדש אצלנו, הכל כרגיל. אני נמצא באוהל עם אחד מספר יחזקאל שכן של בניסיון שני,

מה נשפט באסקיון, מה שלום גרעון ומה נשפט עם דבן, ואין הוא מרגיש, האם רוא כבר גדול. מה נשמע אהן אמא עם החילת הגש-מים, ומה שלום אבא. מה מתקדם עם הספר. לחוש לא אבוא בקרוב, אך יתכן ואקפוז יותר מאוחר הביחה.

מסרו דרישה שלום לכולם ממני, מסרו שלום להבדה באסקיון. מיכה סוסר לכם דרישה שלום.

אני מטיים את מכתיב הקצר וזורש בשלוסכם, ובמקרה שחבואו או שתשלחו הבילה, תביאו לי פנס-כיס כי זה דבר חשוב מאוד ואני זקוק לו, וכן עוד גרביים ונאולי גם לכניס.

שלום רב ונשיקות לכולם,

ד"ש לחמך, ממני אמנון.

לחבר שלום רב!

8.10.62

היום יום כיפור, משמחים כל היום שוכבים באהלים וקצת כך כי יורד גשם ויש רוח חזקה אבל מצב הרוח לא רע, אפס אין מה לאכול אבל מסתירים עם החביליות.

מה נשמע באשקלון ואיזה טרסים פציגים ואיזה סרס ראיה השבת. קיווינו לצאת בהם הביתה אבל לא יאכזרו וגם לים כמו שהבטיחו לא הלכו. אני מקוה שעוד נצא במהד הערבים אבל זה בטוח. גם שכחתי הבאה לא נבוא בגלל המקהלה והא"כ שבצויה על יד הבית אולי נוכל לבוא לקיחתם.

חבר סמרי שלום לחברה ור"ש לכולם ממני. כמו בן מיכה סוסר לך דרישה שלום והוא מפשק לפסור גם בן דרישה שלום לחברה באש-קלון. סמרי שלום לברדעון וירישי בשלומר. חסר אולי את בתור סמלה הרבות חובלי לכוז שכחתי הבאה 13.10 לחזרה (ביום שישי לפנות ערב או בשבת כחורפים) כי זה יהיה ודאי יפה מאוד ויהיו חלק מן הגדולים. אני מסיים את מכתבי מקוה שסמלה לי על הכתב הגרוע (נכתב בכתיבה בחאל). ובסור ד"ש לאנא ואסא.

א מ נ ו

חבר רב שלומות!

16.11.62

מה נשמע ואיך המרגש. סמעהי שאת נמצאת בקורס כל שהוא מפי יעל בבקוני. באיזה קורס את נמצאת. אהנו לומדים הרבה ויש גם-הניס ע"ב צריך להתבונן חרבה כזו להצליח כי מי שלא מצליח נשאר במחנה לכן כדי ללמוד ולהצטיין אבל זה קשה.

אנו לומדים עד מאוד וכמעט כל ערב. לכן אין לנו ערביים חפשיים ולא יוצאים. נקוה שזה ישתפר כמשך הזמן. אני מרגיש טוב אבל זה קשה ממש שלא יוצאים לחופש ושוכבים ומתכסלים כמשך השבת מחוסר פעולה. חסר איך היה הסרס ביום שבת "האביב הרוטאי של גברת טוון". יתכן ונהיה כמסיבה של השבוע. כמה לומדים ומחרג-ליס יום-יום וזה עד מסיבות הנוכה אח"כ נקבל חופש (?). מה נשמע אצלך ואיך העבודה.

איך הייתה ההצגה ביום שני. הקפצי מעם לבקר אחי בשעת שאת נמצאת במסיבה אבל לא בין השעות 8 00 - 1 00 ו-2 00 = עד הערב. ביום ראשון בבוקר אני פנוי על-מי רוב ואז את יכולה לבקר. חסר אני מסיים את מכתבי כי משום אי אפשר לכתוב באהל האור לא מפתיע והחברה גם עושים קצת רעש ומחוככים. שבת שלום ולילה טוב ממני אחיך

א מ נ ו

לכ' גרדעון בערדי (אצל פרץ לוי)
דרך ניה שאנן 49

ח י ש ה

3.11.62

לברדעון שלום רב!

מה שלומך ואיך אתה מרגיש. אני מרגיש טוב, ביום שני בפרב הופענו בהיכל התרבות וכולם אמרו שהיינו מצויינים. הקליטו או-מנו ברדיו, יתכן שיוציאו הקליט שלנו. למחרת התחלנו במקצועות, אני הוחתך, היה לנו סבבה ואני הצלחתי. בשבת הבאה אבוא הביתה לחוש, באם אצליה מבטחן של יום שישי הבא. כיהתיים אנהנו לום-דיס הרבה חומר וזה מעניין מאד, ובקורת שזה ימשיך להיות כך.

ביום ראשון עשבר הייתי בח"א ופגשתי את חסר, היא הלכה לערב כנזה וסמ"קים. גם ביום שני פגשתי אותה, היא הייתה בחופשה שלנו שם הופיעו התרנגוליים, יום-חיוקי, לתקת סגור ועוד. היה יפה מאוד ופגשתי הרבה מאשקלון. (יואל, שמואליק, איציק ועוד). ראיתי בשבת גם טרס. כשהייתי ביום ראשון בח"א הייתה אצל חנה.

באחי שהתערובה עם יואל ככ"ס. במצואי שבת ההכרה פסרו לך שלום.

ברדעון, מה שלום דבנן? סחי אתה בא התימה? האם הבוא בשבת כשאתה? גרדעון, שלום רב, אני מסיים את מכתבי.

אחייך א מ נ ו

16.11.62

יום שישי כערב, אחרי ארוחה ערב שוככים באוחל נמשועסמים. יש זמן מנוי ולכן אני כותב קצת. אני מרגיש טוב, לומר הרבה ועסוק בלימודים כל השבוע עזי מאוחל בערב. יש מבחנים וצרכים גם להתכונן. האוכל לא רע, קר קצת ורעוב בבוקר מתערפל. אבל זה שוט דבר, העיקר שאין בוך ואין גשם. הלימודים מעניינים ויש הרבה חומר שצריך לזכור בע"פ. יש לי רועם שאברמיק של עלי בני המרריה של מה הקרבה שלי אל אברמיק. היום בבוקר קבלתי ה"ש ע"י עכרם. זה היה נקעה שפדתי בניקוי מעבדתי בהם הוא נמצא

כיום שלישי קבלתי סכתה מגרעון כזו הוא כותב על דגן שמלאו לו ארבעה חרשים והוא שוקל כבר כמעט 7 ק"ג. אימא הוא נמצא ומה הוא עושה עכשיו. לפי המכתב הכנתי שהוא נכתב מבאר-שבע.

מה נשמע בבית ואיך אחם מרגישים. מה עם העבודה של גרעון, האם הוא ימליג באניה, אם כן, לאן, באיזה אניה ומתי. מה נשמע באשקלון ומה שלום המשפחה. אטא השאלו את גרעון אם הוא צריך את מעיל הרוח שלו, ואם לאו, תפרי את הפרוזה בתוכו ורחימי לי אותו בבית. ואם הוא צריך אותו חשבי על סידור אחר מתאים.

כמו-כן תחמרי לסאיר את הכתובת שלי עכשיו, והגירוי לו שיכ-חוב את הכתובה שלו וימסר לי.

לחופשי, אני חושב, רק אבוא בעוד שבועיים באם לא החול שינוי בתכניה. אני מקווה שאולי אקפוץ בינתיים כמה פעמים הביתה, אבל זה כמעט ולא מועד, אם אפשר היה למרד שאנז יותר היה מצוין כי זה שטות משעמם ומאש להשאר בשבת באפט ממש ובשלנות גמורה. נקודה שהי יעבור מהר.

מה שלום תמר ואין היא מרגישה, שמעתי מפי יעל שהיא נמצאת באיזה קורס, האם זה נכון, אם כן, איזה קורס, אני מסיים את סכתי ודורש בשלום כולם ומסר ד"ש לכל התורה.

ממני הבן והאח

א מ נ ו ?

19.12.62

לאחי צדור שלומות!

אכן הגיע ספר סכתה, אחרי זמן רב שמחתי לשמוע ממך לפחות סעל גבי הניר. גרעון רואנים לך בבית ואמא כביודת. לא ככתב ולא עלצלת ואמא קבלה מצב רוח. ככתב היתה כזו-מצוה לישי ואחתי לא היתה. אמא כאז להל-אביב וכשלא מצאה אותך קבלה מצב רוח איום. מדוע אינך כותב הביתה? אתה חייב להבין שהיא סובלת הכי הרבה ודבר פעוט כמו ככתב או שיחה בשלפון שווה הרבה.

ועכשיו לאחר המפה מוסר סכתה קצה עלי. חזרנו לגודד והחלו החיים השגרתיים. היס"ל התלבש עלינו קצת ועושה מרור. החרשים האחרונים היו אמנם שלום אבל מלאי סיפוק, במיוחד השבועיים האחרונים. השתתפתי בהרביל גרודי. היה קשה קשה אך זו היתה חוויה, נשמעו בשמחים שלא יודעין לי אף פעם לעבור בהם. כל אותו שבוע היה נהדר. אמנם בלילות לא ישנתי, ששום היה כל כך קר שאי אפשר היה לישון, אך הכל עבר ונשארו רק הזכרונות.

ביום ראשון אני יוצאת לכווס משקי חינוך כיד-לכנים בפ"ה לחמישה שבועות, אני מקווה שתקורם יהיה נחמד, ובודאי ההייגה הצאונה מעניינות.

בבית לא הייתה כבר שלש שבועות, קצתהי פעם ופעמים באפט השבוע כערב אך כפט לשבח לא הייתי. אנוניו כא גם באפט השבוע לכמה שעות, הוא נראה מצוין ומאד כבסוס, בעוד שבועיים הוא מסיים, מתי בדיוק אין לי מושג.

גרעון אני מסיימה ומקוה שתענה לי מהר. אני רוצה לראות את דגן אך כנראה שבזמן הקרוב זה לא יבחרר. אם יש לך תמונה ממנו שלח לי.

בינתיים הרבה שלום ולהתראה

שלך

ת מ ר

גדרען גלערי (אזל טרץ לוי)

דרך נוה שאנץ 49

ת.י.פ.ה

20.12.62

לגדרען רוב שלומרה!

אזש קבלתי אה מנהגך וכבר אני עונה לך. רציתי לכתוב לך כבר כמה פעמים אבל כל פעם מוצאים לך עיסוק כל שהוא בזמן המנוח שלא מאפשר לך לכתוב, כיום שבת האחרון הידחי בבית ונסקנו לחיא לבר-מנוה של ישי. אמא דאגה לך מאוד ולא ידעה מדוע לא באת אל חנה. כדי להיות אהר באנו לה"א כבר לפני הצהריים אל חנה, שט נערכה ארוחת צהרים. הסר הייתה גם כן בת"א, היא נסעה כבר כיום שישי אח"צ לאחד שהייתה בבית כחצי שעה. כבר כיום חשתי הייתה גם כן בת"א, היא הכירה בחור אחר ממקוץ-הייט שהוא קצין מילו-איים בגרוד שלה בן 23 בערך (שכתתי אה שמו) והיא כמובן רצה ונסמאה כסזב יל אי מנוחה.

כיום הישי פעבר קיכלתי תעורת בגרות. 8 - תלמוד והיסטוריה 7 בחנ"ך, 6 אנגלית, שירות, 5 - סחיבטיקה. הסר נכסלה במתימטיקה 4 והנ"ך 5. כמה בכתה הצליחו 16 הלמידים, שלושה נמצאים בכירור ונעור שנים, הסר וחטי נכסלו במתימטיקה ובהנ"ך. באנגלית לא נכסל אף אחד מהסטה.

כיום שטיי האב 28/12 אני גוסר אה הקורס ויוצא לרביילה של 10 ימים בערך. אני מקוה למפוך יום אחד להיטה לבקר אורה ולראות אה דבן.

אה יואל כבר לא ראייה כמפון. אה טטואליק ראייה כסח פעמים, הוא היה אצלנו והרצה כספי "הגדולים". שטאי נדטה לי עזב, הלך לקורס ובקומו יבוא אורי (החבר היטן של חסר). גם אהוז לא ראייה מימן.

גדרען, אני מסיים אה סכתלי, כי השעור צריה להחיל כבר והפדריך קורא לנו. אני מרגיש טוב ונסקה שגב אהה. כפי שטפערי עמיר הולך לקורס קצינים אך אני לא בטור בזאה.

שלום רב ולהתראות

ממני אחיך אטוןן.

לאבא, אטא ורמז רב שלומות,

27.12.62

היום כבר יום ראשון, נוחרו עוד המהא ימים לסיום הקורס, ביום שישי הבא אבוא הבימה להופעה רביילה. ער אז איז סיכויים שבתראה, השבת לא באתי הבימה ובטח הבנתם לפי הטעם את הסיבה. בשבוע שקבר צבלתי סתכם מדקדוק ובמובן מיד עניתי לו. הוא כותב לי שהוא מרגיש טוב ונקט סמני שאבוא לבקר את דגן ברביילה, אני מקוה שאקפוץ אליו ברביילה.

ברדן כלל אני מרגיש טוב, עסוק מאד בזמן האחרון ולעיתים ישן שלש שעות בלילה. בינים שיש צריחה לצאת לכינוס מאדוריס אבל לא יצאנו להופעה למרות שהיה מתוכנן שבא באותה שבת, אני מנצל את ההזדמנות שמיכה יוצא לאשקלון ואני מוסר בידיו את הסתבת. היום גם קבלנו ד"ש מהמר עלי יוסף מייסמן שהיה בביה ביום שבת.

אני מסיים את הסתבת מכיוון שמיכה עוד מעט נוסע ואני רוצה שהוא ישלח אותי.

אני מוסר ד"ש לכל בני המשפחה, מקוה להתראות ביום שישי, ויהיכן, לעשות מיטה לחברה לסיום המסעדות וכו'.

סמני א ט נ ו ן הבן והאח.

לאמנדן שלום רב!

12.12.62

זה יומי הראשון במילואים. התקנו, ובינתיים לא עשינו כלום. ולכן, אני מנצל את הזמן וכותב לך.

מה נשמע אצלך, מה נשמע בבית. ידן כבר בן 4 חודשים, לפני שבועיים נשלל והוא שוקל 6,830 ק"ג. הוא נחמד מאד. קפצוץ פעם לכד או עם ההורים לראדונר.

כמו בן מתחילים לו לצאת שיניים, ככה אין חדש, שמעתי שהייה בתל-אביב אצל רומי. המסדר ידע לטשפתה ולחמט, וכן לכל החברה (גם לאמיר) ובתצלחה,

שלום ולהתראות

מאתיך גדעון.

הד.צ. שלי 2667 אבל לא כדי לכתוב, יכול להיות שזה לא יגיע.

שלום ולהתראות.

לגדעון אחי הרבה שלומות!

24.12.62

גדעון, הפעם אני שולחה לך דג בלויה, כירון שאני רוצה שישלח לי ככל הייתר שפר את סמני האלבורה שלי. השלח לי את שמיר, נגזבורג, ספר טריבו והנדסה.

ככה אין הרבה חדש, זהו יום עשי שלי בקורס, הרבה אין עוד מה לספר. לפי התוכנית שקבלנו הקורס צריך להיות מענין מאד בין השאר נתיח גם בחיפה ונראה הצעה, מתי אין לי מושג. אם אוכל אקפוד אליך, למרות שאין לי מושג בדיוק היכן הבימה. הבימה נצא כל שני שבועות וזה קצת מרגיע.

גדעון אני מסיימת נוסחה לתשובה ספר. אטא אמרה לי טרברום אדורתי, כחוב לי על כך.

הרבה שלומות וששקת לדגן.

ש ל ך

ת מ ר

הכתובת: ד.צ. 2145

* * *

לגדעון רב שלומות!

20.12.62

אני נמצא בעת החרש בבית ואני מתכוון לקפוץ אליך לחיפה לבקר אותך וזה דגן. אני מתכוונן לכזו ביום רביעי אה"צ לחיפה ולחיות אצלך בערב ולהזדרז למחרת ביום חמישי הבימה לאשקלון, לכן אני רוצה שהודיע לי איפה אני יכול לפגוש אותך בחיפה.

ככה אין חדש אני מרגיש טוב. נה וישן הרבה ואוגר כזה לעמיד הקרוב והקשה, ד"ש סבל בני המשפחה.

סמני האח אסנרן.

שלום רב לך בן יקר!

כל יום השנה חיכוהו לך, כי סיבה אשר לשנקה שאולי הפרריך
יתן לך לקפוץ לשכה הביחה, גדעון היה השכה בביח וגם חמר.
גדעון נמצא בקהורות בדימונה, ויהיה עוד שכועיים.

מה נשמע אצלך, איך המרגש והבריאות, למה אינך כותב בבית
איך חיים, חמר הייתה בשבוע שקבר 3 ימים ביד-לבנים בפתח-חקה.
היה להם קורם להכנות לחנוכה.

אמנון, כתוב כאם אתה רוצה משחוא. אני מקוה שהשכה תבוא
ולא חוריע עם מישהו שאהה לא בא או שאהה רוצה משהו.

שלום לך כאמא, שלום ונשיקות.

א מ א

אני מחכה לשבח.

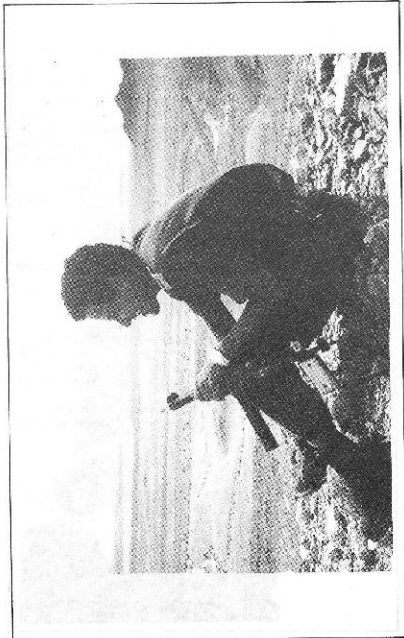
לאמא, אבא והער, שלום רב! 21.1.63

הקפתי למחנה בזמן והחלנו בהכנות. אנו עובדים הרבה,
מנקים ומכינים את הכל. החברר לי ששכחתי את המפדים שהכנתי על-
יד המיטה. אני רוצה שישלחו לי עוד זוג גרביים, אח הכובע, 2
ספוגי רחצה, המכרשה האדומה של הצבע וגם הכילה, כי לא הסוד
אני יכול ללכת לאכול, ומוב שיש משהו לאכול.

אני מרגיש טוב ומבטוט. חסרו שלום לגדעון ואת הכתובה
שלי. אני מסיים את מכתבי הקצר ומסיר ד"ש לכולם.

נ.ב. השלחו לי את ההזמנה של הבר-מצווה וכן זוג לבני
עבודה.

יש לכולם מ א מ ו נ .

גרעון יקר שלום

17.1.63

הזדמנות זו אני שולח לך כמה מילים בנסף להזמנה שיוסף שולח אליך.

בשבת בבוקר ז"א לצהריים אהה צ"ח להיות בביתנו, כל המשפחה מהיה ובנייהם גם אהה צ"ח להשתתף. חוץ מזה כבר לא ראינו אותך זמן די רב.

בוא אלינו לשבת, ונחאר איתנו לקרב עד קבלת האורחים שיומך עומה.

הרישע שלום מרותי ובספה ומכל בני המשפחה.

ל ה ת ר א ו ה

שלך דודה חנה.

* * *

שלום גרעון

2.2.63

את מסכתך מ-23.1.63 קבלתי ונהנתי לקרוא אותה. רשת הכתיבה של המכתבים שמהח כותב עולה, פשוט אני לא סמיךן בקוראי את הסגנון הישנה הזה.

מתי-שם החם ביום וקר בלילה עם סגורות החול המשתוללות והרוחות הקרות אני כותב לך את מסכתך זה. רק לפני דגש רצתי דחף לחשב אתה הגרבים שבכסתי ושהנחתי על אהל הצוה ללבוש וכמה היות החוקה ופזרה אוהם לארבע כנפוח הארץ. קינזייתי לצאת השבת הכיתה כדי להיות בבית וכדי להיות בכר-מצוה של אריק, אך לא הסיד מחדשים הקניינים כפי שרוצים ולבסוף לא יצאתי.

אני סבור שאהה יודע באיזי צוות הייתי את העבירו אותי מסיבות שלא חלוייה כיי. לידיעתך אני כבר כמה שכורות מר"ש (ש"חן טעמינין). קראתי בעיון את מסכתך וחזרתי וקראתי אותה. חן חן על המסתאות ועל החזרה שאהה מלטיני. אני שומר את המכתב לפזרכה.

כמה איך חש, כרגיל מהאמנים, אוכלים לא הרבה אבל "לא נורא בחגבר...". לא מרחיזים כמעט, ישנים לא הרבה ועובדים קשה זאיך הרבה חופש. אך עוד חודש וחצי זה יגמר, בטביבות פחה - יום העצמאות אני מקוה לבער אצלך כמה פעמים ולראות את דגן ולהחזיק אותה. המסור לו ד"ש סטני. אני מקוה שאהה מרגיש טוב. אני ממיים את מסכתך ודורש בשלומך.

טעני האה א ה ת ר ו

קשה סחור מכתב לגרעון.

29.1.63

לאחינו צרור שלוםחן

בבתי כיום ישישי הביתה ומצאתי את מסכתך מכתב על השולחן בחדר. איש לא פחה אותו, גרעון, קראתי אותו פעמים מספר, היה לי קשה לקרוא. כאשר קראתי את השיר הקסן שכחתי, עמדו דמעות בעיניי, השורות היו כל כך אמיתיות, זה כתיב כל כך בפשטות אך בכנות. רצייתי למכות אתה יחד.

גרעון, איך לך מושב עד כמה אני מבינה אותך. רצייתי לבוא אליך אך לא היה לי מה. במשך הקורס יצאנו רק שתי שבתות והייתה סוכרחה לנסוע הביתה כדי לבכס ולקחת דברים שונים. אולי ביום ישישי אצא לרגילה, אבל אז אשב ואלמד לבחינה. הבחינה הזו קצת מדאיגה אותי, בעצם מדאיגה אותי מאד.

זה קשה ללמוד במסגרת הזאת, במיוחד שקורצות מסיבות וסמם כילויים.

אבא מרגיל שלו. כנראה שנקרוב ויצאו לאור את ספרו, הוצאת "מפה" הסכימה להוציא לאור את הספר. אני מקוה שאבא ישיב את ספרו.

במשפחה איך הרבה חוש, רוחי בקורס קצונות, משה גימוליס שוכב בבית חולים סבבו גרוו טאד. ביקרתי אותו מספר פעמים כשהייתי בפתח-הקוה. גם שבתה (אפא של אפא) שוכבת, היא נכלה מהמטה לפני כמה שבועות אך סבבה טוב יותר והיא כבר יכולה ללכת.

גרעון, אני מקוה שהמכתב יגיע עד יום ישישי. אם נשאר אצל סטרי האלגנבה שלנו אני סוכרחה אותם לבחינה. אני מקוה ששכוח לבג-מצוה של אריק ומביא אותם אפך.

אני מסיימת בתקוה שנחראת בשבת.

חן לרגן נשיקה כסוקמי אני סאד סאד רוצה לראות אותה.

שלך ה ת ר

שאי-שם נארץ שולה אני ברכה עלה והצלה. אולם אל ירחם לך, חמיד מלוי שמצליחני שואטים להקדמות יתר, ולפעמים זה קשה. אולם אני מקווה שהעז לעמוד בכל, הדברים הקשים הם הדברים הקטנים - למאורה, דברים של מה בכך, אולם עליהם נשבר אדם. ולחיל כל היום מלא בדברים קטנים. אולם אם אתה כועס, בדרך או לא בצדק, תיקר המעטפה. אולם כשאני מדבר על שמעם (היום אתה חייל ומחר אתה מפקד) אינני מסבוכן למעטפה עיוורת, אלא כמו שאמרתי, להביא את הקפורה כלשונתי ולבצע.

הצבא זה מקום של גברים, וגבר פרושו אדם. אדם שיוזע לעמוד על שלו, אדם שיוזע לזוחר לא מתוך הולשה אלא מתוך גדלות, מקום שאהה עוזר לחברך שלא על מנה לקבל אלא על מנה לקדם את היחידה.

ובכן, אני יושב ודופק לך ציונות, כאילו שאני הייתי מושלם כולי, שתייתי טוב ממך. אולם אמנון, לי אופי אחר, יותר אופי של לוחם, ולא "מישר" במדקאות, ופחות אופי של חייל. אולם תקשה את הכל ללכת לקודם קצינים, אמנם שאני קצת טעקע שלא הלכתי, פעמים כקשו ממני ולא רציתי, ופעם אחת מתי שרציתי, לא רצו בגלל חוסר טעמתי.

ועכשיו חתכת קצה מה נשטע ונכלל. ד"ש סדגן, אני חושב שהעז מסבוכה אל דודו, אליך כמובן כשביל שהצחקת אותי. מאד שמחתי שבאת ואני מקוה לראותך שנית. דע, חמיד אמר לכוז לאה גדול, לספר לו, ולהתקצ אתו בגלוי. תקלע גדלים.

שלום ולהתראות, ג ד ו ז .

לאה באי-שם מהמאח בכאן, שלום! 21.2.63

קראתי מכתבך ושמתחתי. אם יש לי היום שטתה הרבה נחמם ע"י הפכתבים שלך ושל המר, של אבא ושל אבא.

ולמקרא מכתבך זוכרתי - כתבת שהנך בטטוס למרות הקדיעות ואולי בגלל - אמר לנו קטע רפול (היה צנחן גדול) "חייל שלא נקרע אינו לו מורלה וזה כבוד. אני זוכר את הימים של הקריעות הגדולות ביותר שבערתי. זה היה בקורס מבי"ם, פכרנו את הקורס בשירת על שטחיים, לא, זה לא פרוזה, זו הייתה הפזיאות. אבל איך שלא יהיה, טוב קצה לנוח ולהתברק אחרי קריעה.

אמנון, אני מקווה שנפגש בחיפה. מתי אבוא הביחה אינני יודע בכל אופן אני עוזב את היריה בעוד יומיים, כך שלא תשלח לי מכתבים עד שלא תקבל את המען החדש. ביום ראשון אני יוצא לסילוואס לטובע גם כן להקרע קצה, ועוד חודש אני הולך לצעדה. התארבנו כמה חברה בעזרה קרימה.

ד"ש סדגן ומסני, להתראות ובהצלחה.גדען.

לאבא, אמא רב שלומות.

2.2.63

ראשית אני מזרה בעד החבילות (מכתב לעוד!). קבלתי את החבילה שלחחם בירי מיכה ואה החבילה השנית.

היום יום שבת. מנוחת צהרים באוהל, חם מאוד, בחוף פחות. שוכבים באוהל וכוחכים מכתבים. אני מרגיש טוב, האיכול לא רע ומצב האויר ששונה. ביום חם מאוד בלילה קר מאוד, אבל משהולים להשלים עם הטוב.

השבת כמעט ובאתי לבר-מצווה של אריק, אבל לא חמיד איך שר - וצום מפתרים הרברים. כעת אני עברתי ממצווה לצווה אחר, בבית אני אספר לכם.

ביום שבת הקודם מפתתי למיכה מכתב בשבילכם והוא שבת ארתו כמתנה. הכובע והגרביום עוזרים לי הרבה, וכשאני לובש את הכובע אני נזכר בבית.

קבלתי השבוע מכתב מגדעון ואני גם עניתי לו היטב. לחוששה אני לא יודע מתי אוכל לכוז, אבל מקווה כשבוע הבא ואזלי בעוד שבועיים, בינתיים אני מקווה ששלחו לי גרביים ולבגים שחורים וכסובן חבילות. העזון שלי המקלקל.

מה נשטע בבית, ואיך אתם מרגישים, מה עם הספר של אבא. מה נשטע באשקלון ומה שלום חברי. האם היא החבילה ללמוד? והאם היא בחוסט?, כעת אני מסיים את מכתבי, רורש בשלום השפעתה כולה ובשלומכם, ומסר ד"ש לכל החברים. השיפו לב לכתובה החדשה שלי שעל המעטפה, והחנן ארתו למאיר וזכאי. אם הם יקפצו לכאן. החנן ארתו להמר.

שלום רב ולהתראות, ממני הבן האוהב,

א ס ג ז .

שלום רב,

קבלנו אה סכתך האחרון בו הגך מודיע על הסכס שביניכם. מחוכך הסכת קשה להכין האט כבר נחת אי שיק חתמת על כך. אבקש להכחיר זאה בסכתך האה,

כגוע לעצם המעשה; איני רוצה ליוגך, הוגי כבון אהך וצעריך, אבל זכור המיד שלעגי כל צעי אייו שהוא יש לחשוב היטב על החובאות האשירות מכל הצדדים, השחול להיטנע מפזיזות ומפבלת החלטה מהוך רעשנות.

אני יודע שברך זה לא קל, אולם זכור שלעזרהך יש לך אהא שמבין וחובל לפסוך עלייו במידה רבה של שיקול דעתו.

אני מאהל לך הצלחה בטעשיך ומקווה לשוב לך.

ועשיו לעניין שני, כעתון ההסלטה מורעה שצושה אהה לסכת זה, בענין שיכון לזובות צעירים, באוכס גס באשקלון.

רצוי מהעניין מיד ע"ד הרעשה. הנך יכול להודיע שיש לך הורים באשקלון ויצונך לגור סט, וכשתהיה לך דירה תעבור לשט.

חשולמה של 50-60 ל"י להודיע בחטס שנים הראשונות עבור דירה כזאת הוא זול מאד עתה, וכראי לעשות כל האטנצים ולהרסט.

אנא חתר מיד כל הירטיב והודיענו.

בינתיים, שלום רב, כחוב מיד.

שאבך באהבה,

ד ר ד

לבני היקר אמנון,
שלום רב.

שחננו למקרא סכתך הנאה, ככלל אנו שמחים ומאודרים שהנך מרגיש טוב. העיקר: "לא לבייש אה הציורמה", ואנו גאים שהנך מקיים זאה.

כשהיית בבית היום "ילד" ונחה אנו רואים "שהנזבות על הכנ-מים גדלות" והנך יוצא לאויר העולם ומתבגר.

הוציאה סבביה מיד קשה. ככלל; שינוי מצב והרגלים בחיים יוצרים קשיים, ומה שנדרש מאדם הוא למצוא אה הדרך הנכונה ככל מצב אשר הוא נקלע עמו, ואחד הדברים הצודקים לכך הוא, לחשוב המיד על התוצאה הקרובות והרחוקות שיכולות להוצר כתוצאה מכל צעולה ומחיל.

קשיים לא חסרים לכל אחד בחיים. דבר זה הוא מנת חלקו של כל אחד. העיקר, לדעת כיצד להתמודד אהם ולהתגבר עליהם.

מה שעוד חשוב זהו "מזל", דבר שכל הצעירים - זגס אני כשה-ייחדי צעיר - צחקנו מזה, והשבנו שהאדם יכול להבנך לו הכל בחיים.

אני חושב "שהפילוסופיה" שלי (צפור ראשון) בינתיים מספיקה.

בבית אין חדש. אהא מרגישה כרגיל, וככל אהא - דבר זה טבעי מאד - רואהה ומתענצת כחמיד. אלה הם רבשות שקשה להתגבר עליהם,

בדעון לא כהב לאחרינה. התכווננו לבקרו (במסגרת צבודתי), אולם זה התבטל, שוחחתי אהו בשלפון. הוא יצא השבוע לשלות מילואים בצפון. כשיסיים, ובאם יהיה לו זמן, הוא יבקר בבית.

אצל חטר אין חדש, לודסה ומתכווננת לבחינה - הלוואי יהיה בסדר. לעה עתה שלום רב לך, היה בריא, ולההראות!

מאבא אהבך

ד ר ד

לאמנון היקר שלום!

אין סעס לחזור על אותם הדיכרים שאבא כהב. אני מושבת שמייכה יהיה השכת בבית ואז אשלח לך תבילה, כתוב קצה על שלומך.

לצגי שבוע קבלנו מיואל דרישה שלום. לעמידם ואביבה נולדה כה. הסד מסהרת לשעור אצל זולר, מוסרת לך הרכה שלומות. אני זה הודתי משעור הנ"ך שהנני לודסה אצל יגון, הוא שואל עליך.

שלום ובאהבה

א ט א

17.3.63

לגרען בנין

שלום רב.

קבלנו את מכתבך ובתשובה לשאלותיך הנני להודיעך כי את העבודה מטרת חובל לבטל - כמובן אם יהיה פנוי ויהיה צורך במכונאי - בכל עת. רצוי ככל אפשר בהקדם.

היום בדיון 21/3 לא אוכל להיות הששי, לפיכך הנני רוצה להזכיר לך עוד הפעם את הסיכום שסיכמנו בשיאחנו.

היה כריא שלום רב, הנני מציע לך לשמוע בפעם כי זה דבר יחיד שאני יכול להעניק לך מנסיוני בחיים.

נא לכתוב מיד תוצאות הכירור, שלום רב ולהמראות.

מאריך
ד ר ד.

* * *

לגרען בני יקר!

שלום רב.

אסקלון 23.9.63

מאד הצערנו שלא יכולנו לבנות יחד חג בבית, וכן שיצא כן שלא יכולנו אפילו לשוחח. אני מתאר לי שגם אתה הצערת.

גרען היקר, היום ראחא אבא, אני יכול לפנות אליך כאבא, כשם שאחא דואג וחושב על רבך, כן אני דואג וחושב עליך, הרגשה האכזרה אינה נבטרת בתאריך מסויים, אולם לנשח צורה אחת של הכרה ויכולת היועצות כבעיות שונות. זכור שיש לי קצת כחיון חיים בהרבה שטחים, וזאת אני רוצה להנהיל לך.

הנני יודע שיש לך בעיות לא קלות, ודווקא מפני כך הייתי רוצה שניגוש ונשוחח.

מדי פעם יש להפנות את המחשבה אחורנית ולנתח את העבר ואת דרך העתיד. השינויים המתמידים והשינויים התואים והמביבה מתייבים ערוב משמחית ויכולת ניהוח והסקת מסקנות לעתיד קרוב.

גרען היקר, אנו מאד רוצים שתבקר בהקדם האפשרי בבית וננסה יחד לכתוח את המצב. שיקול מטורף עריר המיד יותר על שיקול יחיד.

אבקש לכוון לסוכות צלינו ליום ה' ו-ד', ליום השבת נוכל לנסוע יחד לחיפה. אנו מחכים לך, וכן לחשובה על מכתבי.

באהבה, א ב י ר.

שלום בן יקר!

29.10.63

גרען, קיבלתי את הגלויה ובגם את המכתב לחסר. היא נמצאת בחל-אביב. השבוע טכס השיריון. תראה את העמון דבר של יום שלישי, יש תבהה על אמנון וחסר כסירור לאשה. המכתבים של הסודר. נחה לשיריון שיחזרו לה את המאומים שהיו "במחנה" לראיין ליום השיריון.

אני נוסעת סחר לחל-אביב ונראה את המד. אבא החליט גם כן לעשות לו חליפה, ואולי נקנה מוכנה. זה יותר זול ויש מכתב גדול אפילו באיווניר. קונים חליפה ב-130 ל"י, כזו כמו שאחת רוצה, כי החיים לוקח פי 4 משעולה המד, ולא צריך לעשות כי גם כמ.ב.ב. ובאיווניר פושטים לך חליפה לפי מידה באותו סחיר שאחת קונה מוכן. אני ביררתי את הכל.

בבית אין דבר, השבת היו אמנון וחסר, רביחתי שגם אתה היתה, כי לי יש די מצב רוח, זה היה 2 שנים ליום החתונה שלך. אני מקווה שתמחר עוד כי אתה עוד צעיר.

אני הייתי רוצה פעם לשוחח אחר, כי מי כמוני יודעה את האופי שלך, הלא אני חייה עם אבא יותר מ-26 שנה וסוב, לא שאני אישה ותרנניה. גרען, אל תחשוב שיש לי חיים קלים, אולי רק פכסיו אתה הוכל להבין אותי קצת, ואני הייתי רוצה שגם לך היתה אשה שתוכלו להיות יחד.

גרען, ביטם לפיכך, אני מקוה שזה יהיה בסדר. אתה צריך החודש לשלוח לי כמה. השלח לי את הצ'ק, היחרה נשארה כנכס עם 120 ל"י ענשאר מ-500 הם כנכס. תגם הייה בחיפה השבוע? מה רוצה אסרה לך אחי הכיקור שלי, ומה היא אסרה על המכנסים שהבאתי לרבך.

כן, שלום שלום מאבא ואמנון וחסר.

באהבה א ב א.

לאח היקר הרבה הרבה שלומות!

"צעיריט סדי"... ברגע זה נשמע שיר ברדיו, סמס הוכנית בגל הקל המעופות לי את ערב שישי. בן זה מוכיר לי בדיון אה אשר כתבה לי. "אולי אה צעירה מדי להבין"... בדיון נכון אני צעיר בגילי, כך רמז בח 19, אך שבוגרת כמני גילי, ואני מכירה בזה היטב.

בדיון הגעתי היום הביתה אחרי שבוע ימים שלא הייתי בבית. אהנוו נמצאים עכשיו כשרה-רובינס, כך שאני באה רק פעם בשבוע הביתה - לשבת. קצת קשה שבה, קשה מבחינת התנאים, כלילה קר וכיום פוקחות אותנו סוסות חול שאינן נעימות במיוחד, אך בכל זאת נחמד, יותר מאשר בחקופה שאנו נמצאים בגדרו. הזמן עובר מהר יותר, ובכלל יש חוויה אחר. אני משתדלת לנצל מקומה זו ולצבור חוויות ככל שיוותר. אני יוצאת לניוויטס עם הפלוגות, עולה על טנקים בעת ירי לילה, וסמס נמצאת בפלוגות. עכשיו יש לי הרבה עבודה, אני ממלאה מקומה של סמלת מעד שלא ירדה משיהו רפואיה וגם ש"פיה חן בנוסף להפקידי כספיה הרבות. כך קבלתי ביום שני דרגה סמל. אמנם הדרגה אינה שונה הרבה בשבילי מבחינת הנאים אך זה מעודד, במסומים ממני בגדרו, וכמסלוצים ממני אני משתדלת שלא לאכזב. אין לך מושג עד כמה נעים לשמוע שאהה בסדר, שאני עושה ששהו, שאני מביאה תועלת. כן היום יום שישי, ואני טוב בבית, אך הערב בכלל לא אכפה לי להשאר בבית. אהא ואמא יצאו, אמנון לא בא השבוע, כאן שם טרם לרדיו שסנבן. זה נפלא, קצת טנוחה. באחי הביתה כל כך עייפה ומשוגעת ולאחר שינה קצרה נשפיתי אהם אחר. השבוע היה יום הגדים ובילייה בחמד בחל-אביב. השבוע היה כל כך סלא כך שהערב אני נהנית מהשקט והמנוחה.

בדיון, אני מתארה לעצמי שראיה אה עתון דבר של יום שלישי. בו סופיעה כתבה קשה על אמנון ועלי לקראת יום בייסות השריון. במקרה שלג, אני שולחה לך קטע זה מהעתון. בעצם זה דבר קטן, אך זה נחמד, נחמד לרופיע בעתון כבוחרת "אמנון והמר ואומי שריון". נחמד לשבוע סמי חיילים וסמס אנשים "הי זו את שמועיה בעתון..."

אהת רואה בדיון. יסמס ימים בהם אני עצובה ויסמס ימים שאני מתייכה ויכולה לומר שהחיים לא כל כך רעים.

בדיון, אני סמחה שמכתה לי, שמכתה כל אשר עם לבן. גם אני כנה אחר, יותר מאשר עם אמא ואבא, אני כמותה שאהה מבין אותי טוב יותר סמס, וכמוך גם אני מבינה אותך ואולי יותר שמאנה הושב, כשאמא מחחילה לרבר אודותיך אני חסיר לציין. לאמא אין דבר אחר מאשר לשכח ולהשכח, עיניך, על אמנון ועלי. היא הושכת

כתובתי חוכה בעת שאין איס מלכדה בבית, והושכת בקיל רם כשאני סביעה הביתה. אני מאיינה לה, לפעמים שוחקת ולפעמים עונה. כל אחת ממסא ומרועם על בשרו הוא, ורק אז סמחקה ואין אני רואה אהנו ככה.

בדיון, אני אסיים מכתב זה, בחקופה שתכל יהיה טוב. אולי כמקודם אולי יקח עוד זמן רב, גם אאלך בדיון, אל חוהר, חלמס למען יגן למרות סזה קשה וזה כנראה לך.

היה שלום והשתדל לבוא לעימים קרובות יותר. אל סמחקה סמספמחה, אין דבר קרוב יותר מאהים והורים.

שלך אהותך האהובה

ת ס ר

שלום בן יקר!

17.11.63

רציני להקשר איתך במלפון להישא, לדעה אם נחיה את הצבא, אז השלפון לא עמד אצלנו אשבת, והיום לא קבלתי קשר לצינייה. מה נשפע, איך אתה מרגיש ואיך דבך?

גדעון, קניתי לך בר לחליפה, גם לאבא, הוא כבר חפר אותה, נחשדה מאד חייש במגרל טוב מאד, לוקח 90 ל"י. רצת יותר, אני רוצה שתבוא לקחת מידה. אתה לא צריך להמסיד יום עבודה, מהי שתבוא אז הוא יקח לך מידה.

בבית אין חדש, חמר עשיתי בשעה כבר כמעט חודש. אמנן בומר כ-11 בחודש הבא בפתח-חנות, ואחר כך ימשיכו בבית הספר. הוא היה השבת, חשב גם לנשוא אותך, יהיה בעוד שבועיים בחופש.

נחוב מה נשפע ואם יש לך חדשות.

שלום לך טאבא, אמנן וחסר, וכולם רוצים לראות אותך.

שלום באהבה א מ א

* * *

שלום בן יקר!

מה נשפע, איך המרגש, נהח כבר להפור את ההליפה?

אצלנו יורד גשם, איך אצליכם? אני יושבת ורואה לכולכם. אתה בטרוט, אולי יורד גשם ואתה עובד כלילה, חמר נחשה וגם שם נשפיש וקר, ואמנן היה השבת ונספר שיש להם טורה, וטוב נשעה. כך לא על להיות אמא.

גדעון, אני קניתי אחטול מעיל לאמנן, כשלדרס צבאי, מאור נחמד, הוא רצה את זה. וביחס למעיל עוד שאמרת לקנות לו, אל תקנה עוד, כינס רביעי המא ב-11/12 אחר הצהריים בין 4-5 יהיה סטדר הסיום שלו בסירקין. כך אין יותר חרט בבית. גדעון, אני חושבת שאתה צריך לקחת איזה מעיל לעבודה, יש לך בבית. חכהוב מהי הבוא אחרי הקורס, אמנן ירוב ל-10 ימי חופש ליום ההוליה שלך.

הייתי רוצה שכל המשפחה תבוא ליהיטה, אבל יש עוד זמן.

שלום לך טאבא, אמנן וחסר.

א מ א

לאח היקר צרור שלנסוח!

17.12.63

נפאם לי לצפות לתשובה מטר ולכן אני כותבם שניה וסקור השפעם לא חתוב.

מה שלופך גדעון, וסדוע לא רואים אותי? סוף סוף אנהני מסיימים ועולים למעלה. השבועיים האחרונים היו אינסיים. השם לא ספס ומצאנו את עצמנו בוצפים ורטיובים סוף רגל עד הראש. הקור היה גורא. העכס קצת יותר חם, כך נאפשר להחזיק עט ביד ולכתוב. אני משפחה שבם אצלך לא היה נעים כל כך.

ביוב רביעי היינו במיסדר חיוס של אמנן ואני נשארתי גם לסטיבה. אמנן בייס בניצון ב-ג, שהוא ציון טוב יהסיה לכל העיונים. כלליה הוא היה בסדר גמור. כך בכל אופן מסל לי ברוך. עשיתי הוא בבית, בחופש.

בבית אין חדש, אבא ואמא סביבישים כסיר. הבוקר אבא שאל אם קבלתי מטר איזה סכח, טאבא כבר אומר שאחה לא נסדר נשאה לא כוח, כנראה שחרא צודק.

גדעון, ביום שלישי 24/12 שעה 1800, במלון שרמון החהונה של רוהי. אני משפחה שלא שלחו לך כל הזמנה. אני מקווה שהיכל להגיע, לפחות אז נוכל לראות אותך.

סכה פיו כל חדש. נכראה שאלך לקודם קצינוה חמודש רבא. הרבוב עריין כסיפול. לא ששים כל כך להחמיל נרות לקבץ ועל כן יש קצח בעיות. אני מקוה שהכל ישתר. וכנס לי איזה ג' וק בראש והחלטהי לבסוף כן לזכה אחרי שבועם הפסדתי שני קורסיים. בבית לא כל כך סרובים מתרעוץ חזה. אני חושבת שעלי לעשות זאת לסרוה ההנגדותה של אמא. אבא אמנם ספחויג גם כן, אך ההנגדות עקרונית אין לו.

גדעון, מה שלום היג? בעוד שבועיים בערך יום ההוליה שלך. אנחנו רוצים לנסוע כל המשפחה ליהיטה. באסת הביע הזמן שנראה אותה. צריך לפצוא איזה שבח שבם אמנן יגם אני נהיה בחופש. אני מקווה שאיך לך כל התנגרות.

גדעון אני מסיימה ומצפה לתשובה מהירה מטר.

האפאדי הוא לא כל כך גדול.

הייתה שלום ולהתראות בקרוב

אחורך ת מ ר

שלום בן יקר!

1.1.64

גדעון, מתקרב יום ההולדת שלך. רציתי שנחיה יחד, אבל זה לא יוצא, על כן אני שולח לך קצת דברים טובים. אני וכל המשפחה מאחלים לך כל טוב, ומשחרר התייה מטורד ויחד עם רגנ.

גדעון, אמרה שתחלה כסף, אני עוד לא קבלתי. מה שלובך איך הבריאות, לא קר? אולי אתה רוצה את הסוודר המרגנז ואיזה סיג' מה המזל? המיד אתה הולך עם מכפסי הכ"נס, יש לך כביה עוד מכנסיים שחורות ואפורות, כמא חזיה השבח בחימה צלצל אלינו.

לפי שאמרת, אני מקוה שהחבילה תגיע לשבח ואתה תהיה בסדר, כי אמרה שביום שלישי תהיה בחימה, חן נשיקה לרבן בשטי, אני נורא רוצה לראות אותה.

שלום לך מאבא ואמנון והמט. אמנון יבוא לשבח וחמט אולי לא. לפני שבוע הם היו נביה,

ושוב, כל טוב ונשיקות חמות. שלך באהבה,

א מ א

כתוב מיד מה נשמע.

שלום בן יקר!

4.1.64

אני בטעמתי להודיע לך את הידיעה המצערת כי אחותי סוגיה מתה ביום חמישי בלילה. ביום שישי היה הללויה. היא חלתה בזה-כה חזקה, היא אכלה בכיים המרה, חלטה שבועיים וחצי, יהיה 10 ימים בבית החולים, כפי הנראה שמתה מהתקפת לב.

אבא יהיה בחימה כיום שלישי בקשר עם פנייני קבורה, הייתה רוצה שתבוא אתה להל-אביב בחזרה, ולמחרת תחזור, כי אני כחל-אביב. כולנו יושבים בביתה של סוגיה ואתה צריך לבוא. מיותר לי להגיד לך, אבל זו אחותי, וגם תבוא לנחם את צבי והבנים.

אח החבילה קיבלתי ששלחתי לך לחיפה כבר לא נבוא כי אמנון לא יהיה בשבח המא, נראה את זה לאיזה זמן אחר, וגם לי אין מצב רוח, כי זה נתן לי מכה חזקה, שוב אסוף במשפחה ופחות אחות. זה נורא, כי שלום לך, שלום מאמנון, חמט נשיקה בטחנה השבח ואבא יצא לאיזה מקום. ממור נשיקה לדגן, שלך באהבה.

א מ א

גדעון, אבא נוסע ביום שלישי בבקר לחימה, אולי תסע איתו?

שלום בן יקר!

יום שלישי

קיבלתי באחרים את הכתבה ומיד אני שולח לך. גם רוצה סיג' מה לשלוח אבל לא כתבת. גדעון, ב-4/1 אנחנו רוצים כולנו לבקר אותך בחיפה, כי יום ההולדת ה-24 שלך. ובאם אתה רוצה דברים, כתוב לנו ואז נקח. הגיד לשמשון שובין פילס, אני מכינה אותך מאד שאתה רוצה לראות את הנן. אני רוצה לשפוח כמה מלים כל שבוע, כי אני היה טוב מאד את מצבך ואני לא יכולה לשכוח.

הבנות לא פטר אזלי ואני נפסלה בהט. המד בזמרה כעוד שבוע בסדר. אני מקוה שהחונם בחונם של מאור, זה ביום שלישי הבא.

שלום לך מאבא. אני שולח לך קצת גרעינים, אין לי כביה יותר שום דבר.

שלום א מ א

לגדעון היקר רב שלובות.

מה שלומך ואיך אתה מרגיש? אני מרגיש טוב, בצעא עתה בחופש נכית לאחר שייטתי את קורס הקצינים וסימכה להשלמה שתחילת בקרוב והסמיים ביום העצמאות. את הקורס סיימתי לא רע "ב-ג", הציון השני בדירוג הציונים לאחר הציון "כ" שקיבלו המנצחים הפעשיינים הפעם לא יצאתי חניך סגניון, מה אפשר לעשות, יש טובים ויש טובים יותר. בדרך כלל הקורס לא היה קשה גם במחילה פיזית וגם מבחינת חומט הלימודים, ימכן אולי בגלל שהאזיורה הללוה בקורס הייתה אודרה שלחנית והמפטר לא היה קטרוני כינתר מצד אחד, ולכן גם התבר'ה לא שמו הרבה על הקורס ולא הראו טאקטיס החלטה את הרמה שהייתה נמוכה.

ב-22 לחודש מתחילה החטבה שלנו לשרמנים, ובמתחלה ינואר מתחיל הקורס. אני אשתדל להצטיין בו למרות שהידי לא קל, אך עם מאמץ ורצון אפשר - אני חושב - להצליח. בינהיים גם שמעתי שהאחיות שלנו רוצה ללכת לקורס קצינים, נראה מה יהיה במשך הזמן.

גדעון, אני סמיים את מכתיבי ודירש כלומך. לא נמטן הייתי ליד דיכונה בכסף שבוע והיינו בדימונה בשבח, אותה שבה קצת הביחה, כפי שהחבר לי אחי'כ. השבתי שאולי אתה בסדרם באותה שכה. אני סמיים את הכתבה ולא נטוח שאיכל להשתתף בחוכניות של אמא, כי אין כבר אותה בקורס, אך אני מקוה שאוכל.

שלום ולהתראות מאת אמנון.

עכשיו שעה הצהריים, אני פקידה סכניה ובמשרד עמ'ע. בחוד יורד גשם וכפנים קר עדי מזה. לפני הוסר לבחינה בתנ"ך אך החשק ללמוד ברצון זה אינני רב כמיוחד. יש לי בחינה ב-12 לפברואר, אני מקוה שאקבל חופש בהחילת החודש ואולי כנסך עשרה ימים אספיק לעבור על כל החומר, החומר שעלי להתכונן בו הוא חדש לגמרי. אספם למדתי אותו פעם אך אלה לא הפרקים שהיו לנו לבחינה. זה קצת מסדור אווה ביון שללמוד עכשיו חומר שכלל לא למדתי אין זה קל כל כך. אני רק מקוה שאוכל לגמור את החומר ולעבור את הבחינה.

הרבה חרש אין. הימים עוברים עבלי שגרביש כרס. יש יום שכולו שחור, ואז מתקורר בי רצון להשליך הכל, וישנם ימים שנחמד לחיות אותם. השכופ האחרון היה לבני שחור כמות, היה לנו מסיבה גדודית והיאמחלי הפון עבודה, אך המסיבה עברה ושוכ הזרנו לשגרה. כיום שני-שלוש היה מיון של מלוגה אחו למכינה שלט, ובקרוב גם במפעל שלכם. רציתי מאד לנסוע אך בגלל המסיבה לא התאפשר לי. נרמה לי גם שבאותם ימים לא הייה כלל.

בשנה היה אספון בכיה מספר ערות. בנותיים הם עושים היים. אך עוד כעס הוא יתחיל להשתטף.

בכיה הכל כרגיל. קשה לווד שמסדר. אך אני משקפת שזה יחלוף. לאמא יש מצב רוח והיא נראית לא כל כך טוב. ברור שמורה של טוביה השפיע עליה קצת.

אבא מחשב בכל הדרך קומות עבודה אחרים, וככלל ראשו בתוך עכשיו במציאת מקום עבודה בו יוכל להקדם. הוא התחיל ללבוז אנגליה אצל מורה מרשיה, והרוב על נסיעה לפרס. הציעו לו איזה משרה שס. אם לא פרס יש לו חשק לאחז מארצות אפריקה. הציעו לו גם לנהל את כיה"ם "כרור" או כיה"ם חקלאי אחר, תוך צדיין לא החליט. הוא מבש ומחשב. אמר לעומת זאת מסתלה כארנה וסובלנית, זה לא קל לה, אך בזה היא מוצאה עניין.

אני כוסן האחרון כמעט ולא בכיה. השבוע הייתי רק כיום הני, והשבת אני חושבת לנסוע לקיבוץ עברון לשלוחיה, אין לי מה לקשור בכיה. כיום שישי שעבר הלכתי לישון בזהרים וקסתי בשבת. כרגע שאני חושבת על כך זה טעם מתריד. אך זה בעצם מה שאני עושה בכל שבת שאני בכיה, יש לי אפשרות לנסוע בכל שבת למקום אחר, אך כמותו של דבר אני נשארת בכיה.

מה נשמע אצלך ברדוד? אני מחכה להשובות על ככהני!

ברדוד, חודת על החקלים, כי בכל פעם שאני באה יביהה אני מנגבת אותה ובתניה מתחדש. רקלים כזה אפשר לנסוע בלי סוף וזה מתיר נשמע כמו חרש,

ברדוד אני אריים, יש לי כמה דברים לקשור ואני רוצה לצאת הייום הבימה.

מקוה לראות אותך בקרוב.

היה שלום
אחותך

ח מ ר

* *

שלום בן יקר!

ברדוד בני!

הנני שולח לך את חודעת קטיר ברוב התגללה ביום שישי זה.

הבוא להתגלה ותביא אתך את חודעת הזיתוי. אני משער שבתקופת הזיתוי הנך רשום כנשוי וכאב לילד. אני מקוה שלא הזנח את רישוט דבך בתקופת הזיתוי שלך.

בינתיים לא הזכירו לנו בכלל על החימה רוחי.

עלה על השלום 300 ל"י במצאת בכיה.

להתראות ביום שישי
מאביך
ד. גלעדי

לריסה שלום מאמא וחמך
חשפון לנו שקבלה את הסכום, אחרי לא נדע שקבלת.

לכ' גדעון גילדין
חברה אמריקאית פ.א.ס.א.
ס ד ר ס

3,264

שלום בן יקר!

כיום חיישי קבלנו מבנה שאולי הוא, חייבנו לך בכליון
עניינים. משכן אמנון והתר חיד, עשייה עונה מה שאהב אותם ולא
באה. מה שלומך ואיך הבריאות, ומה שלום דן, המר הייתה בעברון
לפני 3 שבועות ונבישה לחיפה לבנות ערב, היא עלתה לראיה את
רגן אבל כבר ישן, היא ראתה אותו בשנה.

אצלנו אין חדש, אמנון יורד עכשיו לשרה, המר נמצאת בבית,
מסוכנת לבחינה בתנ"ך, נקוה שמפליח ואי יחיה לה תקווה בגרות.
אמנון קבל השבעה את התפורה, אבל אבא אין חדש, הוא רק רוצה
לעזוב את "הודע" ומחפש עבודה בכל פעם מה שהוא חדש, אבל סוג
דבר לא רצויני, מה שרצו לסדר באשקלון עומדות במטר בלא כלום.

גדעון, במסכתך כתבה שאילו אלי, את שמי לא הזכרת. אל החשוב
שה לא בא לי, וכואב עד עכשיו. בן כן 24 שנות לו לכתוב לאמא
כמה שלום השתחפת בעקר אז לבוא לכמה שעות. זה לא חשוב שזה
סתובר של חבר. זה לא מספיק שאהי כותב, כשאנחנו רוצים גם
עם לחוש את זה. אמא טובנה המיד לומר, אבל אשה לא רוצה ירוצים
גם להרגיש את הרגש. כמה אנשים ויריאים באו לנחם אורנו.

נד, שלום וכל טוב ולהתראות, שלך אמא שכל כך דואגת וליילות
לא ישנה וחושבת על עתידך.

שלום סבולט, כולל ישנים כבר.

א ס א

* * *

לגדעון

בני,

שלום רב!

11,254

נמנשתי עם עידר עמידר, נספתי לי שהיזה והגירלה דירה סגוריה
יש להנשים גוסף ל-300 ל"י שהוכנסו בשנה ההרשבה, עוד כ-1550 ל"י.
גידעון, שתחלה לשלוח לנו עוד כ-400 ל"י. בסוף שבוע זה
יישלחו הודעות ברבר הכנסה ימרח הכסף ותזמנה לחתימה על החוזה.

מה נשע אצרך ומה שלומך. רדישה שלום מאמא והתר. אמנון
נמצא אי שם כנגב, לא היה בשבת כביה.

שלום ולהתראות א ב א.

שלום דן
גדעון בני!

6,264

סיל טוב! מספר הבית הוא: 292. כניסה ג' קיסה ג' דירה
פס. 18.

המחנה שלך יהיה ג. ג. ג. ג.

בעוד מספ' ימים יקבלו הודעות הביתה על"ר ההשלוח, ותוך
חודש יקבלו את המפתחות.

ראיתי את הבית במחפץ. כולל שלש קימות, שלש כניסות ויש
מאד מבוהץ.

הבני מגיע לך להמשיך לחסוך אצלנו, ויחר בדאג ליהנות
הדירה, קח את הכסף שהלוויה ליעל כדי שנוכל יותר מאד להתחיל
בסידורים.

אנו סאחלים לך הצלחה,

להתראות.

א ב א

ד. בלעדי.

* * *

שלום בן יקר!

14,354

גדעון, הייום ביקרנו בדירה שלך, זה נחמד מאוד. יש כבר
מים, וכיחם להחשל אמה צריך לחתום כי זה הולך על שטר. אמנון
והמר השבת בבית, המר יוצאת לצעיה. כך אין חדש, אני ואבא
דברנו עמדיך לברר עם רוחי שהשלום אתך.

אבא היה כיום חיישי בחיפה, אז הוא צלצל לאליעזר ואמר לו
שיורא ידבר ואם יצטרכו אז הוא שחר בחיפה וגם כן ידבר, אליעזר
דובר איתה באותו פרט כמה שעות, היא נוסה להמכיס ורוצה שאמה
תגיע לה, אמה תחיה בחיפה אז משאל את ריטה פרטיס, זו שלום,
מה שלומך, איך הבטון. אני מקוה שתראה בליל הסדר.

שלום מאמא, אמנון והתר.

באתבה

א ב א

למספחה בלעדי רוב שלוחות.

8.2.64

לאנא, אבא וחתר היקרים, מהבן הנמצא באי-שם רוב שלוחות. אני מרגיש טוב ביגוריים, ישן הרבה ולא עובד קשה. טוב האוויר מצוייז, אמנם הם קצת כיום ויבש ובלילה קר, אבל כללית נעים יותר מאשר בגשם ובקור שבצפון.

ביום חשתי הבענן והמתלנן בחיים חדשים. הטיוול היה נחמד אך ירד גשם וברד חזק, ואפילו פתיתי שלג טועפים. הפעילים והעשים-ות הרבות הגנו שמקור העץ שכמעט ולא תורגש. השבת כוירנו כשכילת למרות היובש רואים שפתים רבים ירוקים, וזה מוסיף היים על הר-ירגשה המשעממת של הכביבה.

מה נשמע בבית, איך הסוגש, האם יורד גשם, מה שלושך הטר, האם את לומדת ברצינות. מה שלום גדעון האם הוא ביקר בבית בשבת? מה שלום דגן. אני קשה מקורר אבל מרגיש הרבה יותר טוב מאשר בשבת הקודמת. אך זה יעבור לאט.

קיבלתי השבוע ר"ש פחטר. בחור אחד מפצלם היה כאן אתמול אחה"צ, וכטר לי שדאה אותה, אני אבוא בשבת הבאה לחופש. עד אז לההראות. שלום רב ממני אמנון.

מטרו ד"ש לכולם

א מ נ ו ן

לאנא, אבא וחתר רב שלוחות!

7.3.64

אה שכתבתם וזה החבילה קבלתי, שמחתי מאד לקבלתם ואני מודה לכם מאוד. אני מרגיש טוב. עוד שבוע נסמיים ואחר קרב הסוף לו אנו כה מחכים.

אני מרגיש טוב וטרופה. עתה אנו ישנים יותר ולא מתעייפים הרבה, עושים דברים פשוטים. מזג האוויר נעים וחמים. השבוע היה סופח חול אך עתה מזג האוויר נעים, חם ובתיר, אי אפשר להר-גיש שזה חורף. השבת נחמי וישנתי הרבה.

את המכתב קבלתי וקראתי אותו וזה חרביים שכתבתם. אני מקווה שאבא יצילה בעבודתו ויהנה בה. מה שלומכם ואיך אתם מרגישים, מה שלום גדעון, מה שלום דגן ומה עם הדידה, האם הכל הסתדר?

מה שלום הטר ואיך היא מרגישה. מטרו שלום לכל המשפחה ולכל החברים. אני מקווה שאני אבוא לחופשה בשבת הקרובה, יהבן שאבוא מוקדם יותר מאשר כרגיל, אך אני עוד לא יודע זאת. אני מטיים את כסתי, מודה בעד החבילה ומוטר ד"ש לכולם.

ממני הבן האוהב

א מ נ ו ן

שלום בן יקר!

10.3.64

קבלנו היום בצהריים את הגלויה שלך, מאד שמחתי. חטר היתה בבית כשקבלנו את הגלויה. אני כותבת לך מיד כמה מלים. אין עוד חדשות הכל כרגיל. האם ראיית את רותי, ואיך הרגשה בקור? אני לא אכרוב הרבה כי אינני יודעת באם יעבירו את המכתב, כי עוד לא קבלתי מטר מכתב. שלום לך שאבא, הוא עדיין לא בא לצהריים. הטר נוספת מיד ואני צומרת לה את המכתב. תחיה כריא וכתצלחה.

מטרו שלום לשמוליק, רינה יוצאת מחר, גדעון היה בחופשה בשבת, הם מופרים לך שלום. חשלה גם לו מכתב. הכרזת שלום: החברה האמריקאית - טרום, ס, א, ט.

שלום לך אמנון

והרבה נשיקות

א מ נ ו ן

אילה, 17.3.64

לכ'

למספחה בלעדי רב שלוחות!

מספחה בלעדי אני מרגיש טוב, עונת חיים כאילה. לשבת

אשקלון-אפרירד

לא אבוא. נחראה כספה.

שכונן חשכון א' 12ב' מטרו ד"ש לחטר ולגדעון.

ממני האה הנמצא כאילה.

א מ נ ו ן

לבדוקן היקר רוב שלומות

השנה הייתה בבית, ביקרנו בדירה, היא יפה ונחמדה. אבא אשה שהיה בשבוע העבר בבית ונחמתי לי. את השנה שגשלה עלי יורם לא קבלתי כי יורם שנת אותו בשבד. את יורם קנאחי ביום שישי בבוקר בשעה, אני מרביש טוב, סתפספס טוב ולומד הרבה וכל זה לקראת יום העצמאות שבו נסיים את הקורס. בינתיים אנו עדין בשבחה, מתאמנים, לומדים ועורכים מורים מעניינים בנגב. חזר אנו יוצאים לסיור של שלושה ימים לאיילת לאורך הגבול המצרי, ובהם השני של פסח לסדום ולעין-גדי לאורך גבול ירדן סביבו התרנו מזרחה. הטיורים הללו מעניינים מאוד וטומנים הרבה להכרת הארץ כעיקר באיזור הנגב וכן בגבולות הארץ.

הקורס הסתפר והולך וקרוב יום הסיום. בדיעבב החומר אני א"ב. המדריכים שלי מרוצים ממני מאוד. שאר הציונים הפיסח בקסית - ב", ושליטה וטקוד בין ב" ל-ב"ב, אך הם טופנים שאפשר להביע אפילו ל-א"ב עלי טרעטקה ולינוש, באימונים שהמשך הקורס וכן בגרוד. עד כאן עלי. מה נשמע אתך איך אהה מרביש, מה שלום דיגן.

אני מקוה שגשש כליל הסדר כי מהוכנה לנו חופשה. אני כבר לא ראימי אותך הרבה זמן, אני מסיים את סכנהי ודורש שליטה.

ממני האח א ס נ נ י

* * *

22.3.64

שלום בך יקר!

בדוקן למה לא כתבת שהיית בחיפה השבוע?

אנחנו נהיה כליל הסדר אצל חנה כמו ככל שנה. חנה בקפה מאוד ואמרה שאחה יכול להישאר אצלה לישון באם היצה. בבית אין חדיש. חמר חזרה מהצוקה מרועה מאוד, רק השובה כולה וישתעלה. אמנן היה באיילה ויבוא לחג. גם חמר נהיה בחג, ואחא אל השאר לעבור, כי זה יהיה לנו עצוב בלעדיו.

אבל אבא אין חדיש, עוד לא טמר את האוסד, וגם חשונה מהקריה לא קבל, צדיך לקווה שהיהה טוב. אני כסובן רואגת. נו שלום ולהתראות.

באהבה, א ס א,
שלום שכולם.

ח י ט ה

לבדוקן רב שלומות.

בודאי שלא התמלא לקבל כלויה זו ובכלל שאר החבר'ה. אני הגעתי בשבוע שעבר ביום רביעי. הייתי רוצה מאוד לראותך. השחיל להיות כאן בחג הפסח, כי גם ברוך יהיה באיפה.

להתראות, כ י ט ה.

גדוקן.

שפתר שדוקן מרכזה פחי שחבא נקבל אותך חייק מיעתנו, כליל חמר נהיה בחדרה, ובשבת נהיה אצלנו אפו של שפחה. כך שכל חול-המועד יוקדש לך. רק בוא ושג בצל קורחנו.

ה"פדל יא רוחי. נקבלך בדוקנה פמוחה וספתנו מהאית עצמה לגופך הפיף.

יאללה, עווב שסוייה ובה בחול-המועד או כרג הפני.

אורכה ושפחה.

תגיד, ח... .

לשבת יוד על סיר היה לי בן נאה, ולדוקן יחד באחור בית לא נאה לך?

אנחנו בבית, ואם לא אני אצל דוהה.

נ.ב. אני רוצה לדבר אתך על ענייני שפחה.

י ע ל

לגדעון בני,
שלום רב!

28.3.64

הערך המסדר ברם לכולנו צער רב, למה לא באח ולמה לא
חודעת לנו על כך, מה שלומך ומה נשפע אצלך. אנו רוצים לראותך
בבית. אמא מאוד דואגת לשלומך.

אנו מביעים שהבאת לחם שני, חתייה יום בבית ונמנע יחד להיפגש.

פניתי מכונית חדשה "ברמל" יפה, נוחה לנהיגה ויש אוטומט
בם טובה.

אנו מחכים לראותך, ר"ש טאכנון, המר זאמא, כ"כ ד"ש סכל
המספחת שהיו בסדר אצל חנה וזמא.

ל ה ר א ו ת

א ב א

ד"ש סחאא אמנון.

מאי כט

8.4.64

לגדעון שלום!

גדעון, אני מקווה שאהא מכין סרוע לא הייתי עם היהודים אצלך
בשבת, ביליחתי שבת נחמדה בתל-אביב, אצל הברה סלגריוד.

היום אנו יורדים לכאר-שבע לקראת המצעד, גדעון אם יהאפשר
לך תקפוצ אלי באחד הימים, יהיה באסה בן-אדם, כיום העצמאות
נחיה בכאר-שבע גם כך.

כבית הייתי רק ביום ראשון בערב, השבת יש לנו יום ספורס,
כך שלא אהיה בבית גם השבת. אינני יודעת כדיוק מהי מסיים
אמנון את הקורס. אני רוצבת שזה ב-15 לחודש. גדעון השתחיל
לבוא. לא הייה אף פעם במיזם קורס של אמנון.

מה שלומך גדעון? אני כותבת סכתה זה וסקיה לקבל ממך
השובה.

דייש הם ספרו לך נחש סי? פ ו פ י. אני סחארה לעצמי
סחאה יודע למי אני סחכוונה, נסוך שפנמך ובלונדיני, בחתונה שלך
דעצלתחי אמו.

השני שפנמתי נסמר לך דייש הם - יומי קורן. הוא רורש בשלומך
וכס שחקנוץ פעם.

כמה אין הרבה חדש. הצעירה עברה יחיתה נחמדה, השנה הרבשהי
סצוין והרגליים היו נקיות מיבלות, כך סיבולתי גם להנות מההליכה,
אמנם יומיים הלכנו הרבובה, והיום האחרון היה נשום עד מאד. אך
המורל היה גבוה, ופנב האויר הנשום חקל עלי כעליות הרבות. לא
הצחחתי לראות את הקבוצה של סקירות, אך פנשתי אחי מהחברה שצערו
לפני שנה, שוור, גבוה, רזה וסוסוס. אה סכו לא אמר לי.

גדעון אני מסיימת סכתה זה ושוב מקיה שעליו חקנה, אמנם
אינך אוהב לסכות אך בכל זאת לפעמים עושים גם הברים סאינם
אוהבים כל כך, נכיו?

הייה שלום גדעון

להתראות בקרוב.

אחורה ה ס ר.

גדעון בני.

שלום רב!

9.4.64

מסדר הטיס של אמנון יהיה כיום ג' 14/6 בשעה 10:30.

כבית אין חדש. המר הוריעה שלא תהיה כיומים הקרובים בבית וגם לא בשבת. יצאו לשה. אפא חושבה עליך רבות, שהחל לבקרנו.

בברכה

א ב י *

גדעון

מבקשים מהדואר שהבוא - יש מה שהוא לסגור. תזכר עם באולה.

חורה, בהקדם

אהרון כהנמן.

* * *

לגדעון בן יקר

שלום רב!

10.5.64

קבלנו את סמכתך. בבית אין חדש בלייחתי. אני זוכר עשיתי בספעל שלנו. ישנה עבודה רבה.

המר קבלה חוששה והתיה בבית עד אחר רב השבועות. אמנון בשנה זו בבית, מהר וחזור לבאר-שבע. כפועצה המשפחתית התגבשה הצעה שנסע בשבועות לאסרו-יעקב.

הבוא הבייתה לחג. נסע בשבת לחיפה ושם נסעין לאסרו, במרה ותרצה להשאר למוצאי שבת, ניקח אותך בחזרה בית א'. בכל אופן תבוא הבייתה ונסר שחולל לבקר את דגן.

אנו מחכים לך כיום ו'.

שלום ולהתראות

א ב א *

ד"ש מכל המשפחה.

שלום בן, אבא בחב הכל. תבוא ונסע לחיפה, כי גם אני רוצה לראות את דגן.

שלום טובים

א ב א *

שלום בן יקר!

19.5.64

מה נשמע, מהי חזרה לטרנס, יהיה גם כיום יאשרן עם דגן?

הקצנו לאסרו ב-1330. גם שידקה היה עם לאה והבת. טוב שיתו לוי הסונדה של דגן, כולם אופרים שהוא נחמד. בחתי הסונדה לישא. הטפלות שלך ראו אותו ואסרו שזה גדעון. הרבה שאלו עליך. בבית אני לא מפסיקה להסחכל בו, הוא האסת בחמד. כשתזכרו מאסרות היתה לנו חקלה. נשבר מה שהוא באורו על ידי הלגל. אבא נסע יחד עם שידקה למסע שלו והלתיים את החלק. זה לקח 3 שעות. קטרנו בוואדי עיה. טוב ששידקה נסע אחיינו. המר חזרה כבר למחנה. רבך אין חדש. אני הייתי כבר רוצה להיות יוחר בטמא שנים, ולראות באת מחבנים שלי. נקרה שזה עור יהיה בחיים שלי. שלום אבא וחצנה חרובה.

שלך א ב א *

* * *

שלום בן יקר!

30.5.64

גדעון, כתבתי לך במחירנו מאסרות. חשוכה לא קבלתי. מה נשמע. יהיה בחיפה? מה שלום יבני ומה הלוטק? אין החובל כל הדגן אבי חושבה עליך ועל אמנון וחמרי, כולכם בדרום.

הסכה הם בבית. כך אין חדש. קבלה לשלם מיסים שהקוריה לחיטיים 19 ל"י, ואני היולכתי. ההוב מה נשמע ומהי בחראה. שלום תבוא ואמנון וחמרי.

א ב א *

שלום גדעון!

מכתב ממני בדרך אליך

ה ב י *

כבר עברו שבועיים מאז שנסעתי ואני בהלעגעה לך. היית השנה בחיפה ומה שלום דבנ? אמנן נסאא כבאר-טבע ונס חסר נסאנה בשנה. השנה חסר לא היית ואמנן היה. היה נסי של הנער למען החייל. היה לא רע. אבא ואמנן היו, היית להקח השירון - לא נוצלת בוותר. הומוורה וריקודים, מונון והגרלות. קנינו כמה הגרלות, וכאובן שלא זכינו.

אני שילמתי השבוע בסביל אפריל ומאי משכנתא של הדירה שלך 137 ליש. וביהם לדיירים אז איך לי עוד.

אבא עובד במסגרית וקבלו קצה עבודות. את האדמו היסן עוד לא טבר וגם את כל הסוף עוד לא קבל, אבל קבלתי ששכורת ראשונה במסגרית. נקות חיהיה טוב. אבל בכל אופן אבא ריצה עוד שותף בעל המצוע, כי מה יהיה אם נודלסן יחלה פעם, וגם באם הידסן לו עבודה מתעבלת על הרעה היה הולך לעבודה, אבל ההגיון אימר שבאס הוא רוצה שהטפעל ילך, אז הוא עדיך להיות במקום. כבר סדברים בעיר, שמאד זאבא עובר, קצה השמנו העניינים. עדיך לקורה שיהיה טוב ושיחיה בריא, כי אף פעם לא השכחתי ודאגתי כל כך כמו עכשיו. זה לכשרי לא משום הצער שהוא עשה.

בדעון מה נשפע אצלך. אתה מתכוונן לבוא לאשקלון, וכמונן איך היה בחיטה ומה עם החמוכנה.

שלום לך מאבא ואמנן וחמר.

באהבה א. ס. א.

ענה מיד.

יש לי היום מצב רוח ביט. ראיחתי בעתון שכנסת הונדס מה, שמעתי עוד ביום שישי כי נטל אוירון ובהרגו שייסיס, וגם מי שהוא מאשיח, והנה ראיחתי הודעה היום בעתון. זה קשה. נזכרתי בו שהוא היה ילד. ובכליל יש לי איתו הרבה זכרונות. כאב חלב סבן נופל.

שלום בן יקר!

21.6.61

האיתי לנסוע עוד לפני שמה אבל היכתיב שהילדים יהיו בשבת.

המר המהממה במחרון, היא היתה קטר בטאק, והיא רוצה לחד-
ום קצת שנה בבאבא. אני מסובך לא רוצה ונאבא כרגיל לא איכפת לי,
ואני סוד כבר הולך שבועיים. כשביל עד זה נחוצ לה, שלחט מה
שחוא, איזה מקצוע. היה מדובר שהיא תגור אצלי הצבא אצל חנה,
ועשירו מה לא רוצה, אז היא יכולה לנוד אצל סמטא ויראבו זה
לעבודה וכעריבים יכולה מה שהיא ללמוד.

היא טמחה ללכת לתל-אביב. אמנן סדריך מירונים. אצל אבא
הלך לא רע, רק נחוצ עוד בעל-מקצוע, כי קשה רק עם בעל-מקצוע
אחר. עובדים עוד כמה נערים.

אני מרגישה לא טוב בימן האחרון. כיונה רביעי יש לנו תפוז
כחיפה. הבנת הברולה של יוסף כהן סתהתנת. צריך לנסוע ואולי גם
נטע, כי גם הם באו משיפה להחננה שלך. אני רוצה לצאת קצת
יותר מוקדם ולראות את רבן.

מה נשמע אצלך, איך הבריאות, ובכלל מה נשמע. אני קבלתי את
השטר שלשה לי. שילמתי טוב משכנתא. אתה הבוא השבת הביאת?

שלום לך סכל בני הבית

וללהראות

א מ א

* * *

שלום בן יקר!

12.7.64

את מכתבך קלטנו לשבח. השבת היה אמנן וחמר בבית. חמר
בספחה אסונים של הצעדה להולנד. נקוה שהיא חלך. כי יש עוד 20
כנות, 4 אריכות ליפולי, יש לה בחטון סוה יהיה במטר. אמנן גומ"ח
השבוץ את הדרכת המירונים ויהיה וראי בהושט כמה ימים. כיום
שישי זה חמר חרע באם היא יוצאא להולנד.

אנחנו נבוא בשבת לחיפה, אני הקוה שבם אמנן וחמר. קניתי
סכנסיים יפוח לדגן ליום ההולדת. אביא עוגה ופירות. חנה של
אבא חולה מאוד, טובתה כבר שבועיים בבית חולים. כך איך חרע,
באם יש לך מה שהוא צלצל ביום שישי למנות ערב. אני מבינה שלא

הייתה השבת בחיפה.

שלום לך מאבא והילדים.

א מ א

שלום גדעון!

9.9.64

מה נשמע, איך עכרה הנסיכה? אני בערך שאלתי את לוק והיא
אמרה שהורידה אותם ביד-אלונה, מאוד נעמתי עליה וגם אמרתי לה
שכך לא עובד. היא חתה יכולה לנסוע עד החנתה המרכזית. אני די
עשירי משבילס. כך, זה ילמד אותי לקח. כוונת לי אם תוח לך מיד
אופו לחנתה. הנסיכה שלה זה גם בו באמנן שלתל-אביב יהיה לה
נהג. כל העסק יעלה לה יותר ביוקר. כי היא צריכה תמיד אופו,
ואנריו שהחלפת בגלל.

איך היה רבן, נאום לי סיד, כי אני רוצה לדעת. אני מתקב-
על לו. באו אמנול כמה אנשים לראות אותו. מינה, ענקת של צורה.

שלום לך סכל בני הבית.

א מ א

* * *

ה ב ר כ ו ת ו א י י ח ו ל י י ת ל י ק נ ה ה ח ד ש ה

ערה"ש השכ"ח

מאחלים

אסקלון-אמירר, מסנן א' כ"ב/12 עדה ודוד גלעד

וב"ב

ל א א ח ג ד ע ו נ

מ א ח ל ה

ש נ ה ט ו ב ה

ו כ ב ו ר כ ה

שנה שכולה אשר ושפחה

א ח ו ח נ

ה מ ר

ערה"ש השכ"ח.

שלום בן?

21.9.64

את המברק קבלנו ביום ראשון. אבא נוסע מתר לחיפה להכניס את האוטו לברז' לכריקה. אני רצייתי לכתוב עם רותי, או היא הק- דימה אחי הבוקר ב-8, וגם דגן דבר. הצענו לה שאבא יעזור לה מתר, ויתר יסעו להל-אכית ומחל-אכית. היא רוצה לעסוק להורים של יומי טסט, או שהם יביאו אותה אלינו או אנחנו נקח אותה. נראה, אמרתי לה, שמיד הבוא אלינו, אז היא אמרה שמכר חכה להם שהיא באת. אבא יעזור לה, הוא דבר אחר, יבוא אליהם הכיתה,

כך אין חדש. אסנן וחסר היו היום בבית. אכתוב מהמים לך ליום ששי, ואני סתם שגם רותי ודגן יהיו קרובים, שאולי יזוו מה שהוא. שלום אבא ואסנן וחסר, באהבה

א מ ד א, להתראות.

* * *

שלום בן?

4.10.64

את מכתבך קבלתי זה עכשיו. אני מיד עונה. כמיה אין חדש. אסנן וחסר היו השבת. את אסנן שוב קראו לגים ואסרו לו קצת צריך לחתום לשנה ושיהי' משובה. השבת הוא החליט להחזיק לשנה, והוא כתב מכתב, דבר עם שפוליק, והוא אמר לו לשנה כך ולא יותר. ומה המטרה הוא עזר לא יודע. חבר כרגיל.

נדפדף. אני צלצלתי לרותי לפעול איך עברה הנסייעת ומה שלום דגן. אני בעצם רצייתי שהכתוב לי איך תיהא השיחה עם הרוחא. אני רוצה שתבטור את העניין, כן או לא. לי יש הרובים שהיא רוצה למכור את זה לשנה. אבא הביא את האוטו ביום השישי, הוא בסדר עכשיו. הם רוצים לטכור אותו. בלחם לעין-גדי, חודש הבת. אני אחלים עוד באם לנסוע השנה או לא. לנסיע אני אריכה, אבל איך לי סבב רוח לזה. איך אתה מרגיש? אני אגמור.

שלום לך אבא ואסנן וחסר.

באהבה. א מ ד א.

ספר חסר בלעדי

ד.צ. 2243

י ש ר א ל

רומא 6.11.64

לחסר היקר רב שלומות!

הגענו לרומא בשעה 1800 ונגעתי לשלוח לך בלויה. מסיפיי לה שהקסום מוכר לך בוראי כחרתי כיו ככוונה.

אני כמסעך שלא נפרדת מכני. הכיני לך. ד"ש ליצל ולכולם, ולהתראות ממני

א מ ד א

רומא 6.11.64

לאבא אמא רב שלומות.

לכבוד

מספחת בלעדי
אשקלון-אפרודר
סכ" חסכוני א'
12 ב'

י ש ר א ל

כותב לכם בנכס אסנן טרומא, בה חנינו לפעה קלה. הגענו בשעה 1300 לרומא וטסנו אנו מטסיטיים לטרוס. אני בריא וטרגיש טוב, רכישת עכרה מצויין, הנוח נהדר, הכל שאי אפשר לשלוח בלויות ממנו.

ד"ש לכולם מבנכם האוהב

א מ ד א

פריס 7.11.64

לאבא אמא, חסר ונדפדף שלום רב!

לכבוד

מספחת בלעדי
אשקלון-אפרודר
סכ" חסכוני א'
12 ב'

י ש ר א ל

ב ב ר ד ... קר בפריס. 2 פעלוח מעל לאפט, אנו מסתובבים ברהובות העיר, הגעתי אמש בשעה 2215 לפריס ונסענו ללון בפלון. עשיתי את שפוליק הנזקף. אני טרגיש מצויין. מסיוול כפרים מסתובב בחנויות ובסוויאונים, לרוחי עדיין לא צלצלתי. מסרתי לה ד"ש פ"י אחד הקובצים, אני מסיים את מכתבי, ד"ש לכל המשפחה, ובשיקוח ממני,

א מ ד א

פ"מ 8.11.64

לכבוד

לדעון רב שלומות.

כוח אני לך מתחנה הרכבה של פריס שם אני נוסע. שלומי טוב אני מרגיש מצוין.

דעון בלעדי
ס. א. ס.
סדום

סמני אסנון

י ש ר א ל

פריס 8.11.64

לשפחה בלעדי רב שלומות.

אני מרגיש מצוין, מבלי יסח, הרבה נשיקות, ד"ש משפחתי.

לכ" משפחה בלעדי

אשקלון-אמרידו
ש"כ חסנון א'
12 ב'

א ס נ ו ?

י ש ר א ל

שלום אסנון!

דגן ואני כותבים מכתב משותף. דגן ממכתבו שקטס אפר לעצמו "שלום אסנון", ו"כאן בלעדי". הפרשנות באה על מנה שחבין את המצוייר כאן.

קראנו אהסול את מכתבך, באנו שלשתנו להנוכח לאשקלון. בדעון הלך היום לפבודה עם דוד, כנראה שנעבור לאשקלון בזמן הקרוב ביותר. כינתיים תלכנו לראות את הדירה ולברר מה יש לעשות מיר. דגן לא מספיק לשאול עליך כל הזמן, גם בחיפה, ומספר שאחת "בחוף-לארץ" כך הוא אוסר, הוא מהגעבץ אליך. הוא גדל ונעשה שובב גדול יותר.

דעון ודאי יכתוב לך כהזדמנות אחרת לפני שאנחנו כותבה בכורך כדי שחגור הספיק לקחת אימה את המכתב, ודוד ודעון כפודה.

כתב גלויה לדגן אם אהה יכול, הוא ישנה טאל לפי הכחוב שלנו בחיפה.

דגן בלעדי - לוחמי הביטחון 29 - חיפה.

שלום וכל טוב.

ר ו ת י.

שלום בן יקר

9.11.64

אה מכתבך השני קבלנו אהסול ב-8/11. לכל מכתב שלך אנחנו שמחים. באם אנחנו לא נוכל לשלוח לך מכתבים, אבל אהה בודאי חובל לשלוח לנו מכתבים או בלויור.

מסוכן שאני כבר מפרגה את הימים ורומה לראות אותך כריא בבית, כביה אין חדש, רוחי כבר מדרה את כל הדברית בחיפה והיא כבר חושבת אשקלון. בעוד שבוע תחחיל ללפר. בינתיים הם אצלנו. דגן כל כך קטח, כל פתח שהוא מוצא הוא אוסר "מכתב מאסנון", וס"אסנון מסר לו נשיקה".

אסנוניק, אני לא אחזור על כל הדברית שביקשתי, אני מקווה שהמכתבים נמצאים אצלך, והייתי רוצה שהביא רק בכירה סאתה יכול, ואל חשבה גם את רוחי.

מרינה קבלנו מכתב והיא כתבה על הכל. ענינו לה. מסור שלום לשפחתי.

אבה, רוחי, דגן ודעון דורשים בשלוףך.

באהבה א ס א.

מסופה ובשמים הזכירו כי הם היצין והחורף באו. כן, שוב שטפונות של השנה שקברה, קשה לדעת אם יהיו אליה גשמים של ברכה, ביצחיים באו הם בזמן ולמרות שגרשו לשטפונות בתל-אביב ובנגב היו הם ברכה לחקלאים.

אני חייתי מותרה ברצון על הגשם. אני שונאת את החורף והקור. אין העק לעשות כלום פרט לברירה אל מנתח לשמיה המה. וכל כך קשה לקום בחמש וחצי בבוקר. אמנן, אני מרדדת על קור של 19 מעלות, אהה בוראי צוחק. אצלך, משערת אני קר יותר. אבל זה טוב אציר אחר.

אני סקוה שקבלה את שני המכתבים הראשונים. כחכם שלחתי בלויה סרומא. כיצד, האם תניחם ברומא או שהחבלבלה? ככל אופן בלויה לא קבלנו. שמים ספריו ותו לא. עשית חיים ספריו מה? "מולן-רוז" בשל, ספרו. אני מקוה שהשקפה לראוה יותר סמני. האם לא הייה בטונפרטר, אתה חייב להגיע ליש זהו מקום שאינן להחסיצו.

אמנן, האם אתה רואה עתונים מתארז או שופע התנה שלנו? בשבוע האחרון החרששו דברים רבים, מענין, מה כותבת עתונות חזן על כך. כתבתי לך על התקריות בצפון הארץ. מסומים שלנו שנקטו לפעולה הריסו את המוצבים הסוריים והשקיעו את היריות. סיבה שלנו לקח חלק פעיל ובע בעל. האכזרה שלנו מסתכמה בארבעה הרובים ומספר פצועים. כרגע שקט באיזור.

גם בשעה הפוליטיקה סוער ורונג. כן-נודיעו החשפר ספא"ו ועודם בדרישה להעלות שניה את ענין המרשה ליפוטום של ספא"ו. אפשר כל משה לשכנעו ליותר ולא להעלות מחדש עקם "ביש" זה ב. ג. מגלה סמכמים סוריים ביותר ולא היו רוצים לעורר הכל מחדש. ברור שהוא עושה כל זאת לשם את סכר ולשכנע את העיבור שלא היה לו כל קשר בענין. קשה לשפר לך כל המחרש בצמרה מאשי סבינו שהעניינים מסוככים כל כך שאפילו הערונים לא יודעים מה נכנן.

אמנן, ביקשת חומר קריאה, אני אשתדל להודיע אם הדבר ניתן ליידי ביצוע ואשתל לך מה יש ואם זה אפשרי. כמו כן כתוב אם סקנין אותך כל מה שאני כותבת. אם כך אשתדל לכתוב מרשים יותר ואולי לא, או חבל על המאמץ.

כמו בכל משה אסיים גם העקם בדרישה שלום, ממאיר שאמר שיכתוב לך, מרור השלוש שקבל את הגלויה והוסר ד"ש הם ספנו ומכל החבתה, מיצל שגם היא שקלה את הגלויה.

בשריזוריה שלי אין כל חיש. ברור שאני מנצלה דברי אחר וזו

האספרוה לראוה הגבוה סיבות. השבוע לספל ראיחי שתי הגבות "אגלסמיה" ו"ויקסור" זה שיא, שתי הגבות בשבוצ. אך זה כרי למלא את הריקנות הנמצאה בכל.

אמנן מרור שלום לכולם.

מצפה למכתב ממך

אחורף האהובה

ח ס ר.

לאח החסרד הרחוק טכאן שלומוטו!

יום שישי

אך מה קופאמ"ס אין טריו בשלכתי? ובכלל מה הספקה לראוה ולהנוח בעיר האודות? הגלויה שלך הייתה כל כך קצרה, אני זוכרה שאינן זמן לככות. יש המון לראוה ולסופע אבל בכל זאת ברצו של מנאי ספר כחוק. על העולם הרחב. מה שמונן אמנן, ואך ההרגשה להיות בחו"ל. פהאום נראה הכל כל כך סמס, המושג "היך -לארץ" שהיה עד כה רחוק ובלתי ידוע נעשה חן שעות סמוריה לפשהו כל כך גדיל שאינן להתיגם ממנו בכל, אני יודעת, גם אני הרגשתי ככה, אבל כשהזורים לארץ מתחילים לספר סיפורים וזו עולות וצפוח הויות שפאום הגקים נראו כדברים הסרי עקם שאינן כל סיבה להתרגש מהם.

מה אספר לך, כאן די זיפה, דעבזיה שברחיה והסיה ירד אחרי יום הגיים, סימקה קצה בבית הוים וזה מקשה עלי וסומף לי עכורה. אי אפשר ל"התפרפה". היך מה שגם אני בזמן האחרון קצח חולה, מן חולשה וכחם ספא-רוח, אבל זה יעבור עם הגיל....

אמנן, אני משערה שכבר הספקת לפסוע מה קרה ביום חמישי ערב בסייעהסם. זכנן, ביום שלישי פשתי את נחקה בכסיים והוא לקח את מספר העלפון שלנו כבייה. אפר שהאני סאוחר יותר והוא יקח אותך ביום ישיש בבוקר שובייה. כיון שכך חשבתי, אחייתי במשה סבינו חמישי אחת כבייה, העגתי הכייה באווח ערב סתל-אביב בסיווח כיו

לראוין ולהתפעחיה אמרה שאם שנתקה בכלל לא דבר אחר. ניסיתי להשיג אותך בשלמון ספסע סעמיים ולא אלהתי. בשעה עשר וחצי בלילה צלצל נחקה, דק אז הוא נזכר לצלצל ולהודיע לך. ברור שזה נראה הכעים את אמא ואווחי עוד יותר, כי כסיכוסם של דבר אפילו לא נשרדנו כמו סאדין. אני מקוה שאפת חולה ככון. ככל אופן אני שופעה ומתקניניה. ספר לי הנוגם שהיים אוהבם כי הייה טישה אישה וברקים הרצוצו במלוס. ברק אחר סמור (סליחה על הניסוי) נכנס לחא הטיה ופגע ברהויים, הסיוס עוד לרעע את ההנה והנלי השיוך לגייל בהא הסיוס. ססלמן, אינך חושב, היקשר שהרגשתי סישה

של מסע. הכל בצטרף לבוקר לשיקרה של הוויות.

אמנון, אסתר לכתוב לך אך אני מקוה שנשבע גם ספר קצת על הנוף ועל המקומות היפים בהם חבקך וביקרה. כמו כן גלוייה, אבל יפה.

ד"ש לאילן ולימוטוב, טן לבקשה ולכל החברה שמכירים אותי, אבל אל תנעים לא כלום. יש לך חתונה סתנון, מרדכי (כן דוד של אהובה), מאשר, מסיבה ובקיצור, כולם מודעים ד"ש הם ואני במסיבות אומרת שיחכו חודשים עד שאראה אותך.

הייה שלום, המודל לבצל את הקופסה הזו

שלך אהותך באהבה

ה ס ר

למשפחה בלעדי רוב שלימות!

9.11.64

אני מרגיש טוב, שלומי מצויין. טוב האויר כאן קר אבל עדיין בחיר וגשם קריון לא יורד. אוכל טוב ומתגברים על הקור בעזרת הבגדים שקבלתי.

לרעים הגעתי ביום שישי בחצות, למחרת בבוקר סיירתי בעיר קצת בקרתי בתנוה גיורלה בשם "בלרי לה-שיים" ולאחר מכן ביקרתי אצל רוהי ואהרון בכית. בערב יצאנו לבלות, הייתי ב"סולין-רוז" וראיתי את התצגה אותה ראתה הסר, סתוה נפלא. למחרת בבוקר סיירתי עם רוהי קצת בעיר, סקרתי את ארוחת הצהרים עם רוהי ואהרון. אח"כ החארגנתי לקראת הסעף הנסיכה ברכבת. הנסיכה הינה נעימה ונוף של חורף, שלכת וקרר ככל, אך מדי פעם השמש הופיעה והורגשה חמימה מאוד.

כעת אני נמצא בסחנה, בר בחורי לבד, חדר קטן ונחמד, עם ספה, אירון, שולחן וכסאות ופינה רחבה. מטובן שיש הימנום בחיר.

מתנוה עדיין לא קניתי, אני אקנה אותן מאוחר יותר. כתבו לי מה אתם רוצים כמיוחד, ואני שמדל להביא לכם זאת. בענין זה שללו את גרעון אם הוא רוצה איזה תקליט יפה אוכל להביא לו.

מה נשמע בכית, איך אתם מרגישים ואיך הסתיו בארץ, האם כבר החל לרדה גשם או שעדיין בחיר. אבא, מה שלומך ואין העבודה, אבא, איך את מרגישה כעת בתקופה זו. אני חושב שבאירופה היה לך קצת קשה עם מדג האויר הקר, אבל אפשר להתגבר על הקור עם בגדים חמים, לפה נושא. מה שלום חבר ואיך היא מרגישה. אני מאסר שלא הצלחתי להסדר סמנה לפני הנסיכה. חזיכתי לה במקום כל הקרב ולא ינאחי, חשכתי אשולי היא תבוא בבוקר כי אנו המראנו סביבות הצהרים, אך היא לא באה. קיבלתי ד"ש ממנה עליי אחד החברים שמטר כי צלצל

לשאול אורוותי ביום חמישי בערב. מה שלום גרעון ורוהי ומה שלום דבן, האם אתם מתגעגעים אליו, מהי הם יעברו לאשקלון.

אני מסיים את סכתאי, ספרו ר"ש לכל השטפחה סמני, וכמו כן מרוחי ואהרון. הם דורשים בשלומכם, חבר, התענייני האם אפשר לשלוח פיוונים וחומר קריאה מהארץ הזה, באם אפשר, אבקשר לשלוח לי.

שלחתי לכם בלויזח מרומא ומפרים, אני מקוה שקבלתם אותן. שמרו עליהן.

שלום רב ונשיקות

סמני אמנון.

שלום בן יקר.

14.11.64

את הגלויה השניה קבלנו, שמחים לקבל, רק כתוב קצת יותר. גם גרעון קבל את הגלויה, והוא יכתוב לך.

איך אתה מרגיש ואיך הבריאות. בימים הראשונים ספרתי את הימים, עכשיו, כבר עבר שבוע והתחלתי לטפור את השבועות. בכית אין חרש. שלום לך סמאיר, הוא היה וסאל עליך. אני אבטור, כי גם אבא וחמר רוצים לכתוב.

שלום וכל טוב, נשיקות

א א א

סמור שלום לשפוליק.

שלום בן יקר!

17.11.64

מה שלומך ואיך הבריאות, את סכתאי קבלנו ואחולי, באמת שמטנו. מכתב נחמד כתבת, אני חושבת שקבלה כבר את השכתב שלנו. היום החליל לרדה גשם. אצלנו זה הגשם הראשון השנה. לפני זה היו ימים מאוד חמים.

דברתי עם גרעון בשפוליק, איך חרש בינתיים, לתנוכה הם יבואו, וגרעון יעבור שבוע ימים, נראה מה יהליסו אז.

אמנון, אחת כתוב שתכתבו מה רוצים שתקנה. - - -

אחכול הייתי בל-אניב ביקרתי את אצורה, סלכת, והט דורשים בשלומך. גם השכנים דורשים בשלומך, היתר יכתבו אבא וחמר.

שלום באהבה ונשיקות - אבא.

אבא חזר עליך, אומר שיכתוב בפעם הבאה

מוטר לך נשיקות.

לאסגון שלומות

15.11.64

גם את גלויות השנה קבלנו. גם גלויות לדעון הגיעה. נעים לקבל מסך פריטה שלום ואילו רק במילים מספר על גבי גלויות מס-ויתת. אני יודעת שקמים יותר לקבל מאתנו מכתבים, ועל כן מנסה לכתוב לך לפחות פעם בשבוע. את החשיבות משאירים לי לספר. אסא כתבה מספר מילים, אבא מוטר ד"ש ודעון ישלח מכתב אלי כדי להעבירו אליך. ובינתיים הצטרף להספק רק במילים שלי.

הרשום המספחה אין, כולם חיים. על הבריאות קשה לדבר, אני בקושי חיה. אסא כבר חיה כמה פעל לרבעים שנה. אבא עובר. יש זה רשם צורך לעבוד גם בשבת, חילול הקודש, אך אין ברירה "כי-גם את ביוצם". השנה נמסכה עובדים כשים עבודה ויושבים במסדר שאמן עבודה ואין ברירה, כמובן שברוב סרט קולנוע "רחל" אני עוד מרוגזת קצת שגרה זו, בהגנה טובה או סרט קצת יותר טוב כול-אכבים וזה קצת הכל. חיים מיום כמה אחת לכא אחריי. אבל אם בחוג המצומצם של טעמח בלעדי שקט, חרדי ממוגז הגרול יותר במד-יכה שלנו קצת שפת. אין לי מושג אם מניעים אליכם עמונים או שמעלים אסר רדיו, אני בטוחה שהשטם לשבוע טעם אלמע קצה על הנעשה בבריטוריה זו, שאחת רחוק ממנה הרבה.

קצת שמה בבבול הצפון. אני אמנם כותבת זאת במן חוסר אבל כיום שישו ושבת היחה משל מלחמ באיזור זה. היו חילופי ידיהם בינינו לבין השרידן, ולא חסר ידיות על מיור שלנו. הסודים הפגיוז את קיבוץ דן וסאר-ישוב, ונרמז אבדות כבדות במיוחד במשך דן. הנזקים ברובם גדולים עד מאוד. מבין חיילינו ישנם שלשה הרובים ביניהם דה"ן אחר ספירון ועוד מספר פצועים קשה אצלנו. אבדות שלהם לא מורסום. מסומים שלנו נכנסו לפעולה ואחת מבין שהיה קרב על מספר שעות. ברבע זה שקט בצפון, אך אין לדעת מה יהיה מחל, כששח הפוליטיקה גם כן שמה, מסתכלים בצמרת השלטון של מפא"י. דיון התפטר כמסקידו, בקיאות, מורחשים דברים אך על פוליטיקה אסור לומר ולכן נשתוק.

אסגון, אני אסיים הפעם, מקוה שתענה גם אתה. אינך חייב לכתוב לי כשיודע, כתוב תגיבה זה במרה. כן אל תשכח את גדעון. כסר כן קשה טובה, אל תכתוב מברקים.

ד"ש לחברם ולהתראות בקרוב בבית

אתהנך

ת מ ר

שלום בןן

15.10.64

גדעון, קבלתי את הגלויה והמכתב ביום המישי. ביחס לעמסו, ספרתי לךוד אחיו. הלכתי כמה פעמים לישש אותו בקוקי, כי אסגון לא בא השבת. וזה יהיה בסדר. אני דבורה מלמכון עם רוחי ורגן. היא אמרה ששבלה מכה מסך, ורגן אסר לי שתואו בגו. היא לא עברה יומיים, היחה פקוריה.

גדעון, מה היו התאווה של הרופא? אסגון קבל תושש לחתום על שנה, כשי הנראה שהוא יסע לאיזה מקום, עוד לא ידוע. שבואליך כבר נסע זרינה נוסעה כעוד שבוקיים. הסבוב אסגון והמר עלו למצדה וגם היינו בחתונה של אסגון.

כך אין חדש. אבא נסע לנורולמן לסדר את העבודה לשבוע, הוא עסוק בעבודה פי שנים ששהיה כהרצל. מה צילומך, אין הבריאות, אחת ודאי תסע לחיפה לשנה. שתחיה עם צלצל אלינו.

שלום לך מכל בני הבית

א מ א

שלום בןן

25.10.64

גדעון, מה נשפע, אין היה בחיפה? כתוב אין הענינים. בבית אין חדש. אסגון יסע בודאי כי-5 לנומבר. אני מקוה שתבוא כיום שישי. אסגון וגם המר השבוע בהל-אביב בהגיבות השרידן, וכך אין חדש.

שלום מכולם, ולהתראות,

א מ א

שלום בןן

2.11.64

גדעון, אני כותבת לך זה כבר יומיים. דגן כאן, היא חמוד מאוד אבל לא מספיק לשאול איפה אבא איפה אבא. מיד כשנסעמם שאל, אמרתי לו שאבא נסע לשרון ואבא עובדה בבית-הספר. וכשהוא שדאל, אז אני קוצלה אותו והוא קוצה איפה הם, אבל כל פעם הוא מנסח את עצמו שאני מבינה אובל גם לאבא וגם לאסא, ואיפה אתם יושבים? הוא אבל אל תבי שוב, בקיץ אצל יותר טוב. היום הוא מרגיש יותר טוב. אהסול בקושי דבר, הבלוטות היו נפוחות, הוא נח הרבה, ישן, הסתוד במיר, בידי לך אהסול ציור, אבל על ניד יותר מדי גדול. עכשיו הוא עוד ישן, כבר שעה 3. כשהוא קם אני הולכת אלו ליליים. הוא מאוד שכה עם ילדים. אהסול רוחי צלצל ביחס להחזיר אותו. יאיר לא יסע, נראה אולי אבא ירצה שתחזיר אותו בשנה. אסגון מברוצן כל יום בעניינים, הוא כעס שלא הערתי אותו להגיד לכם שלום. נד זה הוא, אני השבוע לא עושה שום דבר

מיוחד, רק טעמם בדגן. כשיסע זה יחטר לי. אני כבר מרבה לרבע
שטחיו יחד ושיחיה לך כית.

שלום לך, נשיקות מתכנן.

א מ א

הוא התעורר ורצה לכתוב.

שלום אבא.

אני נחמד, דגן.

* * *

שלום בן!

9.11.64

אני הצטערתי שלא יצא לנו לרבר בטלפון, כי לא ידעתי איפה
אתה חיה שאצל. השבוע טעמם לי, דגן איננו וגם אמנון נסע
כיום חמישי כתיבה ולחנן לארץ כמו שרגן אמר ביום שישי. אין לנו
עוד שום ידיעה. כך אין חש. מה נשפט, איך העניינים? רוחי אפרה
שכחנוכה כשיחיו, אז יבשו לדירה וחראה לטור את העניינים. הייתי
רוצה שזה יגמר מהר. איך דגן היה, דבר על זה שהיה כאשקלון?
הוא היה נחמד באותו שבוע. לא עשיתי דברים מיוחדים, רק להיות
אחו. וגם הוא הצליח, אמנון היה בערבים נביה, וגם כיום חמישי,
גם המר הייתי כמה ערבים. השבוע אתה חיה כתיבה, אז צלצל ביום
שישי לענוה ערב, אז אנחנו כתיבה. כתוב באם יש חדשות ומה שלומך.

שלום לך טאבא וחמד.

א מ א

* * *

שלום בן!

17.11.64

את הצ'ק לא קבלתי, לא שלחה רעפס? מה נשפט, איך היחסים
שלך עם התורים של רוחי, איפה אתה אוכל כשאתה כתיבה? היום
קבלנו מכתב מאמנון, ברזל ונחמד. הוא בילה עם רוחי ואחרון בצר-
פת כמה שעות. יש לו חור נחמד לבר, אבל כותב שקר מאד, בשם אין
אבל קבלו בגדים חמישי. שאל באם קבלת את הגלויה. שאל מה נשפט
אזלבס ואיך דגן. ברעון, ביחס לזה שכתבו להנוכה לאשקלון, אתה
צריך להתחיל לעבוד כיום ראשון ולא לבזבז את הזמן. או שמקח את
רוחי כשנת והיא כיום ראשון לא מקבול, אז שמקח את המזודה שלה
לאשקלון וחיה תבוא עם הילד. היא עושה איזה מידורים לעבור קשה-
יד לאשקלון? הייתה מריבה לכתוב מכתב למקח החינוך.

כתיבה אין חש. משפטם, אבא עובד די קשה, וחמד מצודדתה, היא
גם מריבה לא טוב. לרופא לא רוצה ללכת, ולי זה כואב נורא.

אין לי כבר כוח משה, בזמן לזה גם לא טוב לה, אבל היא לא
רוצה לשמוע מה שאומרים. עד שאני אוכל להנות מהילדים, אז יש

יודע אם יהיה לי כוח. נו, שלום וכל טוב ולהמראות. כבר רציתי
לראות אותך בבית שלי.

שלום, א מ א.

שלום טאבא וחמד.

* * *

שלום ברעון!

22.11.64

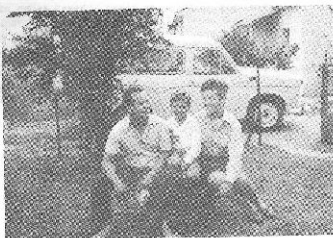
אני מצטערה שלא הייתי בבית כשצילמת. אני צלצלתי ב-6.30,
השכחתי שאתם כבר בבית. דיברתי עם אבא של רוחי,

כתיבה אין חש. חמד ספרה לך רגל. ביום שישי כשכתבו, אז
נדבר על רגל.

שלום לך טאבא וחמד.

שלום א מ א.

* * *

אשקלון, יום שבת.

21.11.64

לאמנון שלום רב!

אני נמצא בקו הבריאות בתקופה שכן אהה. אהר ושנודע לי
אזובל לכתב לך מכאן דרך הגנים התלמודי להקדימך ולכתב לך.

באשרירד אין חיש, השיעוסם הולך וגובר. את כשהיית אהה
בבית חייית לפחות מבלה חלק מסנני אהך, הרי שפעם גט אהה עזבה
כך שפעעם עוד יותר.

הייתה אצלך בבית וקראתי אה מבתיך, זה הפתיע אותי כאשר
קראתי שהתמלאת בששבה הכל פתוח בעזרתה. מני מבין שאתה מבלה
יפה שם אן לכתב מצעוד בגלל הקור ששורר שם.

בארץ הגיע החורף ללא כל "הודעה" מוקדמת. אחרי מספר ימים
חטים יחסית לעונת (27 בח"א) הגיע שבוע של גשמי זקף, רוחות
וקור שקדיין לא הפסיקו. מספר כבישים נסגרו עקב הגאות, אך
נדקים המורים לא נגרמו עד כה.

לכתב שמעך על התקרית בגבול סוריה - ישראל, שעקב זה נהרגו
4 חיילי צה"ל ו-6 נפצעו. כיון המורים נהרגו 7-27 נפצעו.
המקרה אירע כאשר מספר סורי פתח באש לעבר טויר ישראלי. ממוח
יוחף המגינו המורים מעסדותיהם לעבר המשקים דן ושאר-ישוב,
וגרמו נזקים רבים, דן אז פתחו הישראלים בהתקפת נגד עם מטוסי
מיראז' ומקנים והיטלו כלייל אה המוצבים המוריים. המי מפרה סגם
מיכה השתתף בפעולה, זאילו טרן בן-שושן טעם בשני מקנים סוריה-
ים. כינמיהם סורר טקס באזור.

טרשים כמעט ואיני רואה, מכיון שאין טרשים ימים, וגם אין
עם מי לכתב. היום באו אלי חברה מהכחה, אני טקופ לכתב עם
לטרם יפה "חמי וחוקטור". עבלתי מכאב מטקיו הוא כוחב שהוא
מתקבע לארץ. הם מטיימים ב-14/12, יוצאים ל-20 יום חופשה
(מטיי יקפוזן לאנגוליה לבקור קצר) וב-7/1/65 הם גיעיעו ארצה.

אמנון! כתב אין אהה מבלה, איפוא אהה מבלה ופוד.

שוב, אסיים בתקופה להשובה מהירה.

מבני
מאיר.

מטור ר"ש לפיך

ולארמך יורם במירה דומה אהך.

למסמחה בעלדי רב שלומחה.

18.11.64

היום יום הג, חופש ואנחנו לא לומדים. בחוץ מספטי מרי פעם
בשם אזלס בדרך כלל השפים בהירים ושסס דורחה ומחממה את העצים
הערופים העומדים בשלכת החורף.

בחדר הם ונעים, החום מכיר את הארץ ונוסך בי בעננעים. אני
מרגיש טוב, מתגבר על הקור השורר כאן בעזרת המגדים החמים מבחוץ
וע"י האובל המיותר מבגנים. עובר קשה אך לא נורא, גם מבלה.

השנה כקרנו בעיר גדולה במרחק של שעתיים נסיעה. מיורנו
בה, דאינו אה כתי המנסיות הרכים שכה, אה נמלה הגרול והעצום
ואה כל נוטה המדהים. נוף של עיר אירופיה מיזומיה עם כתי לבנ-
ים אדומות וגבות רעפים אדומים, ארוכות מעל הגבוה שח ושם מבדלי
כנסיות מה ושם גוררי שקטים, בקרתי בגן החיהו שבעיר, אחד היפה-
ים והמפורסמים בעולם, וכך כרתי במסעין יורר של שעשועים.ראיהי
מיוטלל השעשע ובקידור כהנתי.

הזמן מתקדם וכאילו נראה שכבר חרשים הרים עברו מאז עזבתי
אה הארץ.

מה נשע בארץ. מה נשע בגבול סוריה, יסעתי וקראתי כי
נערה מלחמה קסנה בצפון.

מה שלומכם ואין אהם מרגישים, מה שלום גיעוזן ומה שלום דן.
האם כבר החל לרעה נסם בארץ? מטור דריקם שלום לכל המשפחה ולכל
חידוים סמני.

בבקורי בעיר הגדולה ראייה דברים רבים ויפים, ונזכרתי בכל
אחד כסם, וחשבה איזו מהנה לענות לכס. בגדים יקרים כאן מאד,
סעוזן לדוגמא עולה כמו כמטפות עור, זאילו ספיל כמו בצלמה טובה
או מבסיר חשמלי בגוון מיקסר או מכסיר רריו.

אה מבחנכם עדיין לא קבלתי איני יודע מיוע, אני סקויה
שאם כוחבים לי. כאם אהם יכולים עלחו לי עוננים או שכרונים
סן הארץ. תמר יכולה לברר דאה בוודאי.

אני מסיים אה מבחתי ושוב דווש בשלומכם חורים ואהים יקרים,
מטור דיש לכולם.

הרבה נשיקות ממני הבן והאה,

א מ נ ר

למטעח גלעדי דב שלמות.

22.11.64

אה שני המכתבים מ-10.11.64 ו-15.11.64 אשר כהתם לי קבלתי ונהגתי לקרוא אותם.

אני מרגיש טוב, בריא ושלם. עוד שבוע עבר וכאילו נרמה כי כבר אני נמצא כאן כמה חודשים. אך רק כשבועיים עברו מאז עזבתי את הארץ. מרג האויר כאן קריר, ובשום, ונוסך אוירה עצובה.

השבת שוב בקרית באחת הפרים הגדולות והיפות - אמנם טראנס סחה טקויד שבקרית בשבת שעברה - אך למרות זאת שמעתי כשריב המסחר של המדינה. ניצלתי עובדה זו וקניתי 500 דברים נחמדים וישיים. כמו כן סיירתי בסירה עתיקה בח כ-400 שנים ובה כנסיה ישנה והיאשורן הנפר. סירה זו שמשה פעם כארמון המלוכה.

הימים מתקרסים בעצמתיים וכבר סופרים את הימים והשיבה הביחה. התנאים כאן טובים מאוד וכרגיל והעבודה מעניינת.

על התקוות בצפון שלנו שפעתי וקראתי הן בעיתון מקומי והן בעיתונים ישראלים שהגיעו אלינו זה לא מכבר.

מת נשמע בבית ובארץ כולה, איך הפרגש ואיך הולכים העניינים מה שלומכם אבא ואמא ומה שלום חמר וגדעון. כתבו לי על הנעשה, ספרו דרישת שלום ממני לכל החברים והמכריים. שמוליק מוסר לכם ד"ש, אה רינה לא יצא לי לראות.

חמר, שלחי לי את המרמה של הסטריה שקניתי באיסלמה, וכן את הצבע שאמא רוצה. כמו כן שלחי לי את מספר הנעליים שלך ושל אמא, ומחו בודל הסוודר שאה רוצה. ראיתי סוודרים יפים וכמו כן רכתי לבוש רבים ויפים, בכישרי כשבת האחרונה בעיר הגדולה.

אני סמיים אה כמכתבי, ששום אני עייף והשעה כבר מאוחרת. נדחית לא מזמן מסוול גריןך להשכים קום מחר בבוקר.

מסרו ד"ש לכולם והרבה נשיקות.

שלום ולהתראות

מחנן והאה א מ ג ו ך

שלום אמנון החביב.

24.11.64

היום קבלנו את מכתבך שכתבת ב-18 לחודש. אינני יודעת למה עוד לא קבלת מכתבים שלנו. כתבנו כבר 2 או 3 מכתבים, ואני רוצה לשלוח כל יום זה לא תלוי רק כי. בבית איך חרש, אבא עובד כרגיל, יל, עט הכסף יש בעיות, החודש קבלתי חצי משכורת, שזה רק לא ילך ככה הלאה.

חמר הכוא הערב כי היא גריכה לקחת בגדי חורף. אצלנו החתי-לו לרדה בשפיים, השבת, וגם עוד ביום שישי חיר בשמיים חוקיים בכל הארץ.

אני מחכה כבר להנחלה, גדעון, רוחי ורגן יבואו. הכית ריק, טוב שהמר באה גם איהו מעט או פעמיים באמצע השבוע, ולשבת, היא באה כל פעם, אני כבר רוצה לראות אותך, ששום מהגעגוע. המכתבים שלך נחמדים מאוד, חשבור על עצמך שלא מתקרב.

אמנון, ביחס לקניות, תקנה מה שרציתי, ואם בגדים ביוקר אל תקנה. אני רוצה הסמחה ראש של צמר וגם סטרייה, ואל תפחז להביא מנהך, ושוב תחליט לבד מה שאהה רוצה, רק שחם להוציא כסף חבל. אפשר גם להחזיר ארצה כסף. אני אגסור, והיחר וראי אבא והסר יכתבו.

שלום והרבה נשיקות.
אמא אוהבתך.

לאמנון בני היקר
שלום רב.

בעצם אין לי חרחה מה להוסיף למכתבה של אמא. היא כותבת הכל. אצלי כעבודה אין חרש, יש הרבה עבודה, חסרים בעלי מקצוע, ודבר זה כללי בכל הארץ.

הבשמים החמילו לרדה, וזה כבר קרוב לשבוע שיורדים בשמים בכל חלקי הארץ, ואצו פקוויים לשנה ברכה.

מה שהיה בצפון הארץ בודאי קראה ושענה מרעהוניה. היו דברים רגיילים והגובתנו הייתה די חזקה ומשכנעת. חבל רק על 4 חיילים שנסלו.

אני מקווה שתקשה חייל בלימודים, להועלתך ולהועלה הכלל. אני מודה לך על מכתבך היפים, ומקוים לראותך בחזרה בריא ושלם. בינתיים, נצל כל האפשרויות אצלכם.

חיה שלום
אביך אוהבתך.

כמו המיד אני המוסיפה ומנסה לספר את אשר לא כתבו התורים. הרבה אין לחשי. לא כל יום יוריס, וזה לא בחזק, ושעה ריזן יכול להתפטר רק עם אחא. עכשיו נעים בחזק, הגשם השובף שירד במשך כמה ימים לא הפסקה. פסק. ההודף בא רפץן עלינו. ההאום בלי כל אזהרה. בלי חסון, סתם כן, מהאום גשמים ורוחות וששון- גוה שרברו נדקים לא מפנים, בגוה עפר, בחלים נשטפו, קשה להא- מין שכאן עלולים לקרוה דברים נאלה. באשקלון נשטפו לים כל סוכות ההעלה עם הטרירוה וחסיירה של שמוליק עם כל הצידו, גזק לא קטן.

אמנון, על סכתבך האחרון כתוב התאריך 18.11 קשה להאמין שהוא הבריץ ארצה חרף יומיים כנראה פעיה, בכל אופן שלושה סתה- כים זייכים היו להגיע אליך. בררתי אצל יונה סרוע לא סקבלים אתם מכתבים. הדבר פשוט הוא קל אה הדואר הצבאי שלכם רק ב-11 לחודש, טכוע ימים סכתב, ועל כן כשאחת כתבת אה סכתבך האחרון כנראה בדרך היו המכתבים שלנו, כמו כן צריכים להגיע אליכם חוברות קריאה, אני שטוס מחכה. כתוב לי בדיוק מה היית רוצה; האם "דבר-הסבוע" הכרחי? תבין זה עולה כסף לשלוח חבילות, אמנם לא לי, יונה אמר שאני יכולה לשלוח אבל לא שטוה כבוד, יש לי שלושה ספרונים נחמדים שיגאו בהוצאת ק' בידוך ראשי, אשלח אותם בחקדם. אני פוחדה לשלוח אולי באמת זה לא מביט.

מה שלורך כלליה ואין נואה העולם האחר? אני יודעת שאהם עובדים קשה, נשאר לכם גם פנאי לבלוה? ואין סמחרים צברים כו בחו"ל? עושה רושם לפי סכתבך שאחה נמצא במקום לא סבועיים כו אחא חשויים.

אמנון, אחא שיאל מה אנהנו רובים, האמה שהייתי רוצה הרבה דברים. אולי אמטר להשיג הכל בארץ ואפילו זול יותר אבל יש דברים שאפילו אם הם יקרים זה טשילם. אמנון, סוורד סקי ומכנס- יים סחורים יכול אחר לקבוע זה בודאי זול יותר, אם בסיוה סקור עולוח הרבה, אל תכיא לי. אחא יודע מה הייתי נווא רוצה, נעל- ים סתוח על עקבים אה תוכל לקבות לי. בארץ זה עולה בסביבות 25 ל"י יוורה. אני סומחת עליך, יש לך טעם לקנות שטח ערץ, ספסר- הנעל 27 זה ככל מקום אותו דבר, ונזכה העקב יבל להיוה 6 ס"מ, הנעל שמורה. כמו כן כובע ספרורה שחורה כזה שלובשים על הראש ותוא מכסה הגל אה האזניים והשערות ודואים רק מרובץ קפון, שלי גדול, אבל זה לא שטנה. הייתה מצוירה לך אבל יתחשו שאני סטוג- עת, גם זה נכון, אבל אמור שאחרים ידעו.

אמנון, אינני זוכרת בדיוק מי סמר לך רייש, הרבה מוסרים, רובי נעים, נחמיה הייתר סכתתי. זכרון של חסול. מה עם החחיקה אם עליהו לא סמחרים מה? ... זה הכי חשוב ועל זה אחא לא כותב.

מרינה ושטמוליק לא קבלנו שום דבר. כנראה שעדיין לא הסדרו. אני מקווה שלא שוכחים את חגי ישראל, למשל חנוכה כיום א' 29.11 זה קצת כמה להזכיר לי בסרה ושכחה. לי אין חושש, זה עושים רק כהי הספר והמורים, ברצון הייתי לוקחת לי כמה ימי חופשה. רוחי נדבג וברעון יהיו בבית אבל אני עובדת. אחא סביך, לא שטנה שאין עבודה אבל במסרר חייבים לשבת. אמנון, אני אסיים סכתה זה, רק רגע הטלפון מצלצל סתם שטריות, ובכך נסיים כלך לתה אח המכתבים ליונה, גם סכתה ממאיר, ונקווה לשפוע סמר בחקדם.

הייה שלום וריש סחכתה,

אחוהך אהתגעגעה

ח ט ר

נ.כ.

אמנון, קניה מצלמה?

אל תשכח כראי לקנות סליידים זה הכי חשוב, אחר כך אפשר להסרים בבוח, ליואל יש סכיות הסרטה.

עוד דבר קטן, אם טרנזיסטור לא עולה הרבה אני רוצה שהקנה לי, סעלים אה המסכורת ואני כמעט סיליונריה.

הפעם בואה אסיים

בנישקה על המצח

ח ט ר.

"וכשיכיא וכשיכוא שלום..... נסע לסקי בלבנון....
וכשיכוא שלום שריר אל אטרש אז ישיר..." זה בררדי
שלטיית גשר הירקון.

כול שוודך נגמר, לא אחסול בחדש.

נחמה התקלטה,

אמנון חסיד, ד"ר מואב ואשר, כמו כן ספאיר
ששואל עליך בכל עת, כך, נדכרתי, גם פעלינא,
חשוב מאד, נכרן.

אסיים העסק, מקוה לקבל תשובה במהרה.

אחונך ח. מ. ר.

שלום בן יקר!

29.11.64

אמנון, היום יום ראשון של חנוכה, בבית נמצאים גדעון, דהיא
ודגן, גם הם חיתה בשבת, אולי היום גם הערב, רק אהה תחמר.
נדליק נר ראשון ונעשה לביבוח.

איך רבר, נחשוב עליך כאילו אתה אמנו, אני נאמה כבר מחפצ-
געת, סופרת את השבועות. עברו כבר שלשה שבועות. העיקר היתה
בריא ופחיה טוב.

גדעון הלך היום לעבוד באשקלון לכמה ימים ונראה. הם החליטו
לעבור הנה מה שיונתן מהר. רובי נראה אהמול את היורה והיא
מפסוטה נורא. מקוה שתיהי טוב. דגן נעשה טובב אבל נחמד מאד.
יחבר על הזמן עליך שאתה בחוץ-לארץ.

גדעון יכתוב לך השבוע. כולם דורשים בשלוךר ומטרים לך
נשיקות.

שלום והרבה נשיקות, א. מ. א.

שלום אמנון החמוד מדגן.

אמנון יקר שלום!

29.11.64

מה שלומך אמנון, האם קבלה את כל מכתבינו? יצא ספרה לי
שקבלה סך היום מכתב בו אתה מספר על א שליה. מפליא אהיה כיוון
שלנו לא כתבה מאומה, האם הספקת להיות א שליה זמן רב?, היא
כודאי תפנה לך מכתב ומטורה ד"ר דרכי.

הרבה חרש אין. שמש חורמיה התימה תפנה אם מקומם של הגשמים
השופטים שיררו כל השבוע האחרון. עכשיו שמש פעל לשבת במסדר.
סוג האוויר נאלא לשיוליים, אני אסיים לכתוב את המכתב אתן אותו
לפניך של יונה נאסר הכיתה, מה יש, אסור להחפיר?

אמנון, האם אתה נפגש עם שמוליץ? ארזה אפרה לנו אמש בקול-
נוע ששמוליץ היה שבוע באנגליה וחזר, אם כן ספור לו ר"ש מהשם-
מהה וממני, אנחנו לא קבלנו כל מכתב מרינה, אמה רצה לדעה איך
הם התחרו באנגליה.

אמנון, העסק מכתבי יהיה עזר יותר, כי אין הרבה חדשות.
בצפון עסק, עד פתי אין לרעה. היתה בשבוע האחרון פרשה מסעירה
עם סוכן מצרי בשם לוק שניסר לחנוף אותו בסוודיה. אני משערה
שכתוב על כך גם בעיתונות חוץ, כעצם זו היתה פרשה שכוחמה בכל
עיתונות העולם וגרמה לגילוי רשע סוכנים מצריים באיסלמיה שהתכנסו
מאחרי מסווה של דיפלומטים. בכל יום יש משהו חדש, אחרת לא יהיה
קיום לעיתונות, אמה מבין, אסילו שזה רבר פגוס עושים מה רעש
עצום. מרדכי לוק הוא ישראלי שחצה את הגבול וישב בכלא מצרים.
עמה הוא בארץ ויעשה לדין. כמו כן נמצאה נופתו של חיים יערי.
הוא התאבד ביריה בראשו, נמצא ע"י נדואי בסביבות בית-שמש. בכך

נר ראשון של חניכה תרלפנו הערב, שרנו את שירי חנוכה, היוג הוא יוב היסטורי ערב חנוכה, הג שיש לו משפחה גדולה בסבילנו וכן יום הכרה האר"ם. הבנו כאן את ערב חנוכה ונמשך אותו כמ- עד כל ימי חג. השב היה שג אויר נפלא, אכנמ קצה קר (הגיע 2- צ') אך לא בורא. השמש נחנה המיסוד קצתה והסמים הכחול- ים השתקפו באבנים ובנחלים הרבים בהם ביקרנו. למרות בלידי הכפור על העלים ביערוז ועל הכבישים נאה היה המראה.

ביקרנו בעיר לא גדולה במיוחד אך יפה ביותר. בעיר מספר כנסיות עתיקות (דבר שאינו נדיר ונראה בכל ישוב בו אנו מתקר- ים) וכן בית עירייה עתיק ויפה, לאחר סיור בעיר בעלת אוניברסיטת גדולה, 2 מפעלים לחשיטה מצלמות מן המסובלות וכן הגה רכבה ואוטובוסים ענקית היפה ומבין המסובלות בסדינה מאירך, פייצנו במרכזי העיר הכנעניים במחנכה השיכונה שאצלנו בארץ, כמים שטוחים עם גבוה שטוחים שבבית אחד מ-90 דירות (בברזילי) ועד דירות מספר (קטנים). המלה שלנו התפעל מאוד מצורה שיכון זה ושיבה אותה, כמותן שלא ביקר בארצנו וראה כי כל השיכונות החמישים כנולים כמותן מכוונה.

פייזנו בדרכנו ליר מפעל מכונאות ענקי שבו כ-45,000 (!) פועלים, והמייצר 5 אלפים מכונאות במסגה. אין מה לדבר על השטח הגדום שהיה חוש.

לאחר הסיור יצאנו לערוך סיור בחניית העיר. אירית זה המולד בכל. אשוחים נישאים ככל הלון ראווה ובכל כבד, והם סקו- שיים כמנסים צבעוניים, כל בתמים עם שרשראות וברחובות הרבים מחתות מצד אל עד שרשראות צבעוניות נוסאות מנסים צבעוניים. גם גרות דולקים מה ושמ, אך לא לציין חג חנוכה אלא חגם של החתולים זה המולד אשר 4 שבועות לפני מדייקים כל יום ראשון נר.

עקרב פדגו במסעיה נעזמה כשעובריה הולכים בחלבוש לאומיה ושלישית כנסים מנגנה מספרות המסום. בדרך לילי בחיובות אנו טיים את יום הסיור הראשון.

למחרת בבוקר השכמנו קום ויצאנו לעבר ההרים. עלינו לגובה של כ-600 - 700 מ' במעלה ההרים בין הודשות עצומה של עצי הוט והגענו לשיא הרמה. למעלה כרם שיש של אגמים ענקים וגדולים וכן נחלים ועלגי מיס. הכל זוגל בעץ, והירד כנסום בחלקו הגדול בשכבת כפור דקה.

לאחר סיוור באיזור זה השכמנו הלאה והגענו אל עיר עתיקה עם מבצר בן 900 שנה אשר שוקם לצי המסכונה הקודמה. מבצר יפה להפלי א עם ציור קיר ענקיים המראים את ההיסטוריה של שליטי המדינה

עוד לפני מסעי הצלב ועד לתקופה האחרונה. פליט ענקיים של שליטי המסום העשויים כרוונה וחפצי אחרים מסובלים בחצר המבצר ובחוכו בנייה. ארוחת הצהרים מסאבלי המסום סקדנו בעירה קטנה במיא ההרים. לאחר הארוחה השכמנו במיור בין ההרים ולקראת ערב טייסנו אותו ופנינו חזרה אל מקום משכנינו, הסיוור היה נפלא ומזג האויר היה לטובתנו.

לאחר התגור הארוך, ואני מקוה היפה של סוף השבוע האחרון, אעבור לעניני דיופא. אני מרגיש טוב, משמין קצת מן האוכל המיוחד של המסום. מרגיש טוב, לפעמים קצת מגונן מן הקור אך זה עובר. נהנה מן הטילוס ועונד די קשה ובעיקר נוסר את הימים לסוף. בין 26 ל-28 נחזור ארצה ונ"כ מסכמים אלי שלחו רק עד 11/12. מסכמים שישלחו מאוחר לא יגיעו לבסח אלי.

עונות מן הארץ אני מקבל מספר פעמים בשבוע עשיתי גם שבע- חי חדשה בעברית מן הארץ וכן שידורים ליטאים.

את מכתבתם ששלחתם ב-25.11 קיבלתי בשבת בבוקר בלומר ב- 28.11 בבוקר ובחפלא אני על המסירות בה הוא הגיע. עד עתה קבל- חי 4 מכתבים מכם ואחר המאיר, סתרו לו ד"ש בשמי.

מה נמשך מדרך ואני המרגש ביותר. אני סקוה שהמכתב יגיע עוד לפני סיום חג כך שדעוין יוכל לקרוא ולכתוב לי גם כן, למרות שאני לא כותב לו במיוחד. בשמים בארץ, היום יערי נפסא, אנייה שלום התנגשה, אדם כבודרה בראש כל זה רואים במלכיהה או ששו- פעים נרדיו אר, ובדרך כלל, קוראים בעתונות העבריה.

אני סקוה שאם מספרים עם התורף המורה-היכוני הוא לא נודא ודם כן אשר להסיור עם גברדים חמים נעלים סתוב וכובע (הסתר), ההדגשה כשכילך) כל האדמי אני אביא לך, וכבר קינתי לך סוורר סקי ירוק עם רקמה כחומה בחנה של סקי בעה ביקודי האחרון. גם בשמים יכובע ראיחי, בהודשנות אקנה לך. אמא, לך עוד אל-חלם- חי מה להביא בדיוק. אני כבר ראיחי דברים ופיס, שסוס אל החלפתי עדיין. גם על גרעון ודם עליך אמא אני חוש. מסכרות כבר אני ארץ כמה סכנועה ומנחום אני מבין לכולם. היו בריאים, זה שם וכתבו לי על הנפשה בארץ וכעלינו. אני שמח לקבל אל כס- הניסם, כבר קיבלתי ארבע ואני סתבה לעוד. אני מקוה שאה הבלו- ים ששלחתי מאיסליה הפלנו אולי קשה באיזור ואינני יורע סדוע זה סקוה שיגיעו. חן ימות. היינו שלום מסרו ד"ש לכל המשפחה והיירידים בשמי.

חפר, אילן ויזם-טוב מוסרים לך ד"ש, סטרי ד"ש גם לחברים, למיכה, בני, כרטי, דוד, נחמיה ולכולם. האסרי להם שיה קצת אצל הרבה פנייין והרבה מאוד מהנה. שלום רב ולהתראות, אסנון מהבן ותאח האוהב. הסר, סקי גם כאו אי אפשר עדיין לעסוח כי אין שלג, אך אם פלישייה גשר הירקון אפשר לשמוע גם בגלים קצרים כרדיו.

1.12.64

לאמנון שלום רב!

ובכן, שמחתי מאד לקבל את מכתבך, ואומר את האמת שבאותו יום שקיבלתיז השבתי באם לכתוב לך וע"י כך לא להח לך את האש-רות לשלוח גלויה וע"י כך לצאת ידי חובתך.

אז באמת התפתחתי מאד וחיכף ירווחתי ע"כ להסר. כסובך שגא-לה מה ככתב וכל מיני זרמים אבל מה פתאום שאספר לה !!!

בארץ שלנו לעומת הארץ הנוכחית שלך זורחת טעם נעים(כמבוך בחוץ) כפנים כמה אני שומעת אופייתה. (התף האסר שנהסכתי לשכונ-עת) אבל נורא בעים לשמוע זאת. לפני ימים מספר הייתי בהיכל התרבות ושבעתי את הפילהרמונית שלנו, חווית פנטסטית, ולומר את האמת שבדאי ללכת לפקמים ולשמוע מה שחלק נכבד עושה זאת למען יאמרו "היה בקונצרט".

בארץ ירד בסך שבוך שלם נשם כזה שאפשר היה לחשוב שהכל יישף. באשקלון הים סחף אליו את שני מגדלי ההצלה עם החסוקה והנדק הנאמר הוא 25,000 ל"י.

באשקלון כמו כן צאים בהים קצבם מסחרר וכנראה שבעתיד הקרוב ביותר החנה האוטובוסים החנך.

איך מגיב אתה על פרעם "לוק", כמו כן איך מניבים באופן כללי התושבים בח"ל, זה מאוד מעניין.

מיכה עריין ששהשפף למעלה (כמובן אצלנו) אני מקווה נורא שיחזור הביטח כבר, היות וכל כך דואגים לו.

ככה, באופן כללי נאמר מאד. אני חארה לעצמי שאהם התקבע-ים לארץ לא כן?.

המסור לאהוד ר"ש מנני, והאסר לו שהביח שלו נראה די עלוב כשהוא סבור. בדאי לו לחזור סר.

הודיע עברך באיזה חאריך אתה חוזר, כנראה שנארבן אירז גבי-שה של התביה מהכיתה בשבילך וכשביל מיני. זה יכול להיות די מענין ונחמד, נכון?.

אצלי כמה הכל בסדר, 5 ת" לקראת השחרור. מתחילים לחשוב לחתך לבח-ארם, הגדע הזמן כבר לא כן? ודווקא נכשיר כולם חוש-שים שגא לא אשתהרר. מנסים לשאול מה רשם להם שלא אשאר. כי פסום אני מחויסה להיות כקבע, אבל כנראה שאני את שלי כבר נחתי לצאב והגריעה גם שפתי.

זהו בעצם הכל, אסיים את מכתבי זה ולא יודע לך לשלוח עוד גלויה מסכה אבל יפה, בסדר, וכן כמה שלום.

אז חחיה ילד טוב והקשה מה שרוצים
ובבקשים סמך, אספור ד"ש לשלומיח.

בדירות

י ע ל

שלום בן המור!

1.12.64

קבלנו את מכתבך לאחר שבבוקר שלחנו אהנדו לך. השבוע שנה אצלנו, לי לא שמעתי, רק אחת חסר. כיום ראשון היה נר ראשון של חנוכה. חילקת נרות, דגן שר יוצא מחלל את כל השירים ואכלנו לביבות. גרדון עובד השבוע, אתמול ירדתי עם דודי לראות דהיים והשכר אנו רוצים להזמין את הדברים; ספרר, דן, ארון, שולחן ושתי מיטות, ובמשך החודש הבא כדאי יעברו הנה.

הבוקר הלכתי עם דודי לשטראי (הספקת) ביתם להעברתה, כך שיש מה לעשות ונקות שיהיה טוב. המי היה ביום ראשון ושני בערכים בבית. ובשבת וראי שהיא חנוא, אבא כרגיל, עובר וקייץ קצה.

כולם רודסים בשולמן, השכנים וידידים שואלים עליך, דגן לא מספיק לרבר על "אמנון חייל" "אמנון בחור לארץ".

אמנוניק, הכתבים שלך המורים, ואנחנו שמחים שאחה מרצה ובכלה, רק שהתיה בריא.

שלום וכל טוב, תרבה נשיקה מכולם.

באהבה, א.א.

לשמחה גלפדי היקרה רב שלומות.

2.12.64

חג שמח, נר רביעי של חנוכה חילקנו היוב וכסוכן ליוזנו אותו בשירת חנוכה. אין אנו שוכחים את התב ומקיימים מצוות חילקת הנרות מדי ערב בערב. את סכתבסם מ-29.11 קבלתי חיום כזה- ריש, מפליא הדבר שסכתבסם מביצים אולי לאחר שלשה ימים שנשלחו כולם מהפלאים על כך כי הם מקבלים סכתבים שנכתבו שבוע ויותר לפני כן. וככן כפי שכתבתי לכם היה השבת מזג אוויר יפה וקר, הוא המשיך עד יום שלישי אך הקור גבר מיום שלישי בערב החלו הפתיה שלב קטנים לרדת. עם בוקר משקפים היום, הכל עסוף היה כמעט לבן, שמיכה דקה של שלג כיסחה כל עץ וצמח, כל גיה וכל כלי רכב, הכל היה עסוף כמעט של שלג אשר לקראה הצהריים הלך ונמט, ושם ערב הדך הקור. נראה מה ילך יום, מצפים אנו לראות חורף כשם עם שלב עמוק.

אני מרגיש טוב, אין חדש, האוכל כרגיל מהרגלים אילו במשך הזמן. והזמן נדמה שהוא זוחל לאיטו אך הגה כבר כמעט חודש ימים עבר מאז עזבנו את הארץ והוא נראה ששנים, אך תקופת הסיום מתקרבת ובהא. את התאריך המדויק לשבועי אראה עדיין איני יודע בגורר, על מועד כדאי חקבלו ודאי הודעת, בכל אופן כפי שצינתי כבר, את סכתבסם אולי שלחו רק עד 11.12. וזאת אמרו לכל מי שמכתובך לחובב, כי לארד תאריך זה הם לא יגיעו אלי.

קראתי בהתפעלותך את סכתבסם (עלך חסר, שלך אמא, שלכם

דודי ודגן) ונהנתי לקרוא אותם. חישבת מן הארץ כמעט ואיבסם מחישים לוי. עתונים אנו מקבלים, אסנט באיהור, אבל מקבלים, ורדיו אהננו שומעים לפע כמעט מדי יום ביומו, כך, שוב ירו המורים בצפון. לפני שעה קלה חזיתי במכתיה על ישראל כשליביזה המקומים, מכתיה אשר דברה אודות "המדינה הקטנה העוזרת לארצות אפריקה, מדינה שאנשיה הלבנים עוקדים על האפריקאנים ולמרות זאת הם מצייתים להם כי הם ישראלים", קציני צבא ואנשים מן החשישבו העובדה, נעים לראות את גוף הארץ המשתקף כאן בשלבי- זיה מלווה בשירת חיילים ישראלים ובזי נוער הצועדים בצערה כאשר השנה העבריה עולה מתוך המקלט ומתהרת בהלל החרר, ששז היסטוריה.

אני מסיים את סכתבי ומוסר ר"ש לכל החברה. ר"ש לכל המשתחח משפוליק המוסר כי הם המתירו יפה.

חסר, מסרי ר"ש לכל החברה ביחידה ממני ומירוחן ובן מסרו ר"ש לרן, האמרי לו כי את הד"ש על בני המכתבים קבלתי.

לילה טוב ונשיקה לכולכם אמא אבא
גרדון ותמר, ממני האח והבן אמנון.

דודי, קבלתי את מכתבך, אני סודה לך עליו,
איני יודע במס אשלה בקרוב בלויה לרדגן, אך
מסרי לו שלום ונשיקה ממני,

אמנון.

5.12.64

זה שבוע שלא קבלנו מכתב ממך. אני כותבת פעמיים בשבוע, נו, החוכמה יש לנו כס'. גרעון ורווח כבר באשקלון, הם העבירו את הדברים שלהם לבית, מקנים, ובעוד שבוע יהיה להם מקרה. הופינו ארון-קיר, קנו שתי מיטות כמו בסלון שלנו, עולתן ובטאוו להול. אהבנו רובים לקנות להם נד.

גרעון היה טכוע בחופשי, כתר חודר לפרט, אבל המכונן לפנים סט. רותי ודגן יגורו שבועיים אצלו, עד שהכל יהיה מסדר בבית. כמובן שאנחנו שמהם ובעיקר אני. דגן חסוד מאוד, טכונים חיים בבית, הוא נשאר הרבה איתו כי הם נסעו לסיפורים. הוא מסר גמור אחי. עליך לא מפתיע לומר ואני לא פעם קוראת לדגן אמנון.

המר הייתה בהנחה כמה ערבים בבית, אבא כרגיל עובד ורמז-יש טוב, אני עייפה קצת אבל משהו. מחר יש לנו אנדרה של הטבא ושל מלכה. 13 שנה עברו.

אכנון מה נשפט אצלך, איר הכריאות, ובכלל, גופשתי הטכוע עם חני, היא שאלה האם גם אתה נפתח, עניתי כן, היא אמרה לי שאהם יוראים לטכוע ימים לטוול. יורם של שלופית מפר שאהם חוזרים ב-30, כחוב קצת יותר פעמים.

אמנון אני רוצה שמבאי מה שהוא לגרעון ורווחי לדירה, ולי קרא את הכתמים באם לא זרקת אותה, ובכל מכתב היאה מה שבששתי.

אני אטיים. שלום לך סכל בני הבית.

באהבה ונשיקות,
אמא המתגעגעת.

אמנון שלום רב.

10.12.64

זה זמן רב שרצייתי לכתוב לך, אבל לא יצא, פשוט, היינו בבידורים של העברת לאשקלון, כך שלא היה זמן לשבת.

עכשיו אני כותב לך ככתב וגם דגן מנסה לכתוב לך על דף, דגן כותב לך שהוא נוסע באוטו ועוד כל מיני דברים, אני לא הבנתי אולי אתה הבין.

אני מקוה שאהם נחנה מפלימודים, מהחיים והפילוסים, ודע שלא לקנות דברים ומבנות, זה העיקר, אלא לדעת למצוא את ההזדמנויות להכיר אנשים ואורות חיים שונה. אצלי קיימה בעייה אתה, לעבור לאשקלון, להמסדר בעבודה קבועה. מסיבות שונות זה קצת קשה לי, אבל מקווה שבזמן הקרוב נעלים עם הכל ואחזיל לעבוד כאן.

שלום ממני, סרוחי ודגן

ולחבראות, גרעון.

אמנון יקר שלי,

6.12.64

זה למעלה משבוע שלא קבלנו מך מכתב. מה נשפט אצלך ואיר מרג האויר. בארץ טוב אויר אביב, ונעים מאד בחוץ. אני קצת מקוררת ומשתעלת די טוב. עכשיו יש פהרה עבודה וגם פקידה קבולי, כך שאני יושבת במשרד באמת משהו. יש ימים שטכס אין מה לעשות. בליור שבתולים ההכנה ליום הגיים היה הרבה יותר מעניין, היה מהח עבודה, ובכלל נסענו במסוד דברים פרט לנושאים חרגילים שאני עוסקת בהם בדרך כלל. ככה אין כל חיש. די טעמטם, היים שגרהיים, כל מוצאי שבת קולנוע, לפעמים אני רואה גם הצגה טובה. אבל זה נמאס מביכורו של דבר.

בשבוע הבא אאז לקורס מסיקיי חינוך בפתח-תקוה להרחיך. הקורס ייסרך חודש ימים, אמנם זה חודש עבודה טובה יותר, ובמשך כל שבוע היום והערב, אך לפהרה יהיה בימים אלה קצת יותר עניין. הקורס שלנו היה הנרד, מה עוד שעכשיו אתה מדריכה בבית. היה סמט השבוע. הוויח כל השבוע בבית. כרוך שדגן ממצא אם כל הבית. שכאמא נמצאת אתו לכד הוא נהדר, הוא בעצם ילד נהדר, אבל כרוך שהוא קצת מבוולבל ובוך, אינו מבין כדיוק מה מרמזת אף גרעון ורוחי מפתלים כל פעם אם זה לחימה להעביר דברים או לקנות אם הידיעה, ואז כשהם חוזרים הוא מוחד לכתב לישון פן יברחו לו טוב. גרעון נוסע היום למדום כיוון שהחוש שלו הסתיים. רוחי מתחיל לעבוד בעוד שבועיים.

קבלנו מכתב טרינה, היא כותבת שהמסדרו יפה מאד. יש להם קיטג' נהדר, עמיר לומר בכיתה א' וגם אירית בינתיים בכחה ה' (כתה אחרונה לפני תיכון) שמוליק נמצא אהם, כך רינה כותבת על 18 בדצמבר. אמנון, מתי אתם חוזרים, כחוב לי כדי שאבוא לשהר העקשה.

אמנון, אם תהיו באיטליה השתדל שלא להחמיץ ביקור בוונציקן, זהו פקום מקסים שקשה להאמין שיר אדם יצאה אותו. אני מוכתה עלבים שמדעי היכן לבקר ותיכנן לבלות. אמנון, אני ששערה שזה אחד המכתמים האחרונים, בכל אופן מקוה שהגיע במהרה, משום מהג-בעלים קצת, ובמכתביו אינך מספר הרבה (זו ליכותר).

אטיים אם הסכת שוב פעם דיש לכל המבור, ולך דיש משהו שהיה רח"ל בקורס צאינית וכן מספר מספר חברה שהיו אתך בקעיש, ששכחתי את שמותיהם.

הרבה שלום ולהחבראות בקרוב

אהותך

מ ר .

לשפחה בלדי היקר רוב שלמות. 6.12.64

יום ראשון בערב נר אחרון של חנוכה, חדרנו והתלבנו אח הנו הסיני של חנוכה. השבת טוב בילינו בעיר הגדולה. אם נכנה זאת ביהר דיוק שאף שבו זה היה של קניות בעיקרו. הגעתי לעיר הגדולה כבר בשעות המוקד ומיד יצאתי לרחובות העיר לחגוג יום המוסרמיקט והכלבו המנאסיה לגיבו של 5-7 קומות. התנויות היו מוצפות קהל ענקי של קונים שגוט קשה לאחר זאת, הכל ערכו קנייתיהם לקראת חג המולד הקרב ובא. התנויות והרחובות מוקשם יום לקראת החג, ו"המנסה קלאסי" מסורב, מחלק סגורה ובמסלם עם הילדים. הרחובות היו זמנים מתנועת רכב ואדם, פשוט קשה היה ללכת על המדרכות. אני מעריך כי בנוסף למיליון תושבי העיר גם היו רבים מאוכלוסי המדינה שהסחיבונו ברחובות ובתנויות וכמוכן גם חיריים כמון.

בערב פשיה סיוור בעיר, באגם הנמצא במרכז העיר החנשא במרכז עץ אשוח עץ כולו פנסים משם המונה נפלאה. מעל לכל השלב הלבן. השלב החל לרדה כבר ביום רביעי אך נמש עם רדתו. אולם ביום המשי עם קמחי בבוקר כל הארץ הייתה מכוסה בשכבה שלב דקה. השלב ירד במשך הלילה ולעה בוקר היו העצים, הבתים ורובניט מכוסים במעטה לבן כעין שמיכת פוך. השלב המשיך לרדת ובמשך יום המשי ושישי ירד כמעט כל הזמן כאשר מר פעם הלו התקפות קטנות, השמש יצאה מכין העננים ושלחה קרניה בעור פתחי השלב נוצצים לאור השמש. הכבישים היו מכוסים בשכבה קרחה וצעדה עליה הביאה להתלקח משם כבסקי. ובכך זכיתי לראות חורף באירו -שם שלב שגביע עד 10 - 12 ס"מ, רוחות ופזוזי שלב עצים באיור ומכים בטנים העזופה הרגילות לשמש מורה היכונה ולחום.

מזג האויר גשום, השלב אשר כיסה את הקרקע הולך ונמס. בחוף אשר עדיין לראות ציבורי שלב בצדי המדרכות ועל הדשאים ושכבה קרחה עדיין מכסה את הכבישים.

הבוקר הייתי ביום שוק שנערך בנמל העיר. בשוק זה מכרו המלחים ואכרי הסכיבה את חוברתם. אשר היה לפצוא תעוה זהב וכננה בצד פחותים, אגסים ושטריות. רגיי ים מסוגים שונים וקופות; החל כיונים וכלה בהרנגולות שקרקרו בכלובים. נוסף על כל דברי המאכל גם דברי לבוש ושכיות טעינות העולם מן הצפון ועד לסין ויפן. כל החזיון חזה היה משום יפה, חבל רק שהגשם והקור O מעלות המדיעה.

ובלכן עוד שבוע עבר והטוף קרב ובא. כאן כרגיל אין חיש, סהכים בכליון עינים לסוף ולחזרה ארצה. אני מרגיש טוב כרגיל והמעגעע אליכם. מה נשפט בארץ ואין עובר עליכם החורף, אך העבודה ואין הגריאות. כתבו על המחרש בארץ ומסרו ר"ש לכל

החברים והידידים. המר אין צורך כבר שתשלחי ספרים, פשוט אין זמן לקרוא את העיתונים המביעים לעינים והרי ב-11/12 כבר המועד האחרון בו אתם יכולים לשלוח לי ספרים כי לאחר מועד זה הם לא יביעו אלי.

אני מסיים את מכתבי מוסר ר"ש משטוליק, כמו כן המר ר"ש של אלה המכירים אותך. מסרו שלוב לכל החברים.

שלום רב ולהתראות
מתכן והתא אסנוך.

אמנון, זהו סמכני האחרון אליך, אמנון הגיע בודאי בעוד שלוש שבועות וסמך המיד נשמה לקבל גלויות ומכתיבים.

מה שלומך ואיך מקורמס הלימודים?, שני סמכניך האחרונים שקראתי אהול היו נחמיהם פאור. לא ידעתי טאחה מיטיב לתאר תיאורי נוף, באמך נשאל לקראו, אני ששוכנע שהמציאות מי אלה קסימה יותר. היום קר קצה ושוב מחחיל בשם, אחרי הפסקה של שבועיים ימים ומגו אריך נחמד שוב בשם וררוחה. אינך צריך לה- הפלא על שהסמכנים שלנו מבינים אחרי שלשה ימים. אני מוסרה אותם לפקידה של י. והוא שולחם אותם בדואר אודי ער באונה יום. בכל יום שולחים לכם בחילה של עיונים ומכתיבים, כדור שבכתיבים אחריהם שנשלחים לי בדואר מביעים יותר מאוחר. כמו כן אני מקבלת מי אינפורמציה עליכם שבאה בדרך כלל בספרך סמך.

מה חדש אצלנו בחילת, בעצם אין הרבה חדש. אהכול קבלו צל"שים צנן שושן, ישראל פושט וכן סמל אתר שמריין. מיכה עדיין בצנן ולא ירד נחמה. מרבנים על שובכם ועל העמיד. מוסרים לך דיושנה שלום הרבה חבר'ה, פשוט אינני זוכרת מי אלה. רק הבוקר ספר לך זאב שהכחה ר"ש חט, אמא רצה לכתוב לך אבל לא הספיק, הוא מטר לך דרישה שלום חמה וקפדה לראותך כריא בבית.

גדעון נפצע מהה בטרם. הוא כנראה יבקש חופשה ללא השלום כדי לצפות עבודה באשקלון. רותי טיימה אהכול את כל הענינים כחיה והמתחיל לעבוד בעוד שבועיים לאחר שהאקלים בטקום, היום הילה עם דגן להפסקה. בינתיים גם ברים בבית.

אמנון, אני יוצאת ביום הארון לקורס משקי הינוך במח-תקה. לא אמנא בכמים, אבל אני משערה שארע בדיוק מהי תבואו. בכל אופן יהיו הפקוד הלוורי החבר'ה והסעוד בחזרה משדה התעוזה. כך אמנון ילכם לא רדוג.

בעצם הרבה להוסיף אין לי, ולספר לך שאני כבר סחכה לעבוד גם זה מיותר שהרי יודע אתה זאת היטב. נצל כל רגע פנוי שיש לכם כדי לבלות, לראוה ולשפוק, זו הודמנות שאסור להחמיצה, האם יהיה לכם שבוע חושש לטייל?

אמנון, סמך ד"ש חט ליום-שוב, לאילן, לקמס, ולידת החבר'ה.

להתראו בבית בקרוב.
אהחורף ההתבוננה - ת ש ד.

למספחת ג'ערי היקרה רוב שינויות.

12.12.64

את המכתבם מת-6.12 קבלתי אהכול בבוקר לפני נטיית לביולו זה השבוע האחרון כאן. במחילה הייתי מאוכזב שזה שבוע ימים ואין כל פמנה חמס, אבל כיוון שזה שאמם שני סמכנים, כמסך ולמלא.

ובכן הזמן רץ כשעון כבר נראה האריך רק 14- לחרש, עוד פעם מטיימים ונצא להופעה עד ל-30-31 לחודש.

השבת בקרתי בעיר נפל ענקית, העיר שמערה על שמה גדול לאורך נהר רחב. רוחם העיר כ-3 ק"מ ואורכה 45 ק"מ. עיר זו ינו בחתם עד 5 קולות ומה וסס מספר גורדי שחקים הורדיים שהטיימה בין סגולי כנסיות, צריחה מכזרים ואננות של מביוליה המתנסות עד לגובה 100 מ' ויותר. קצה הילה שסחנה הנוף ליצר של מנופים והתני צריחה. מיקור כרמל ליווני כמסך-רוח צבוני קר וגשום, זהו חורף אסתי' בעיר רחב הזקק, וגם וספרות ביט.

לעיר הבעיה כשכח בבוקר. לאחר ביקור רגלי בעיר שכלל ביקור בבית העיריה העמיק על העיר שנבנתה ב-1610, ביקור בכנסיה עתיקה שנבנתה חרבההשוכב בננה פעמים מספר. בכנסיה זו קיים מרחף ובו גזויות של שודדים, אנכלים, ברמנים וכו' אשר נקברו כאן לפני כמה מאות שנים, גזויה אלה נשמרו כאן ימכן ע"י מעין תת-קרקעי רדיו אקטבי שהשפיע עליהן וסמו סתן דקבון. ליד הגו- יום היו גם סלרים של בעלי חיים שהוכנסו למרחף כדי לגנות את השמירה בדבר שימור הגזויות. לאחר ביקור סתן בכנסיה המשכתי הילה לעבר רחוב צד ויהם ובו פמל של חמור, סוף החול והרעובל זכר סאגדה האחים גרים הידועה (בסירה ואינכם מכירים אותה חכו עד שזוכי אספר לכם). בחרוב זה נפצו קור ועליו הלויים פעמונים אשר שמפיקים כל דקה מנגינה אחמה וחטונה מסחובתה לידם. אודי יודע בדיוק מה שמפעום ההמנונה אך צילמתי אותה למזכרה (מקרה שזה יצליח), הכיפור בעיר נמתיים בארונה במרחף גדול ויהם סמחם לבגין העיריה ובו ציורי קיר יפים.

אחרי הצהרים ברגיל סיול כחנייות העיר, אם לקניות ואם סחם להסתכל ולהנזה. דרך אנב, אפא, קנייתו לך סגתן אדים, לדגן מעול יפה ולחמך כוכב סרונה וכן סמכרות נוספות.

בערב ביקרתי בהיאטרון רביו נחמד ולאחר סיור לילה בעיר הלכתי לישון.

בבוקר לסחרה (היום) ביקרתי במזוויאן ושה להפליא, פשוט לא הפסקתי לבקר בכלול, וכל מה שראיתי נחמר היה. אומנוה של מצרים, סין, יפן, ארצות אפריקה, אסיה, אמריקה ואירופה הונגו במזוויאן ובקצת פוקס הטרויאון באורה חיתים של החושכים טיישנה תל, איך פיליטם במי לתאר את המראה.

21.12.64

לכ" שפחה גלעדי רב שלומות!

וככן כפי שאמם מזהים זוהי נסיבות ליכנסת-
סין, על גבול אוסטריה שוויץ. לנסיבות
הצפתי לאחר סיוול של שלומה ימים בגרמניה
ובאוסטריה, ביקרתי בקלן, פרגספורט, בון,
עמק הריין, היילברג, שטוטגרט, מינכן ולאחר
סכן פניתי לעבר אוסטריה, ביקרתי באינסברוק
וכן עברתי לאורך הסידול עד לליכנסטשטיין.
בה אני שוהה הערב וכוחם לכם את הגלגים
הזאת. את הסיוול שלי אני מספיק הלאה לעבר
שוויץ בה אבקר מחר.
שלום רב ולהתראות, מטרוד ד"ש לכולם.
סמני אמנון

לכ" שפחה גלעדי

אסקלון-אפרייר

הסכנון א' 12 ב'

י ש ר א ל

22.12.64

לשפחה גלעדי היקרה שלום רב!

אני כותב לכם את בלויתי השנייה, כען
השעה 12 בצהריים ואני נמצא באיריך.
החילה לנתי לליכנסטשטיין והמסכחי ברכי
סמם לעבר שוויץ. קר, שלג, ערפל אך הסיוול
נחרד. מטרוד ד"ש לכל המשפחה ממני הן, האת
הגים והדוד.
א מ נ ד ,
שלום ולהתראות.

לכ" שפחה גלעדי

אסקלון-אפרייר

הסכנון א' 12 ב'

י ש ר א ל

23.12.64

למשפחה גלעדי היקרה שלום רב!

כעש שעה צהריים, אני נמצא כפי שאמם מזהים
בנראה כב' נכה, עומד לעזוב את שוויץ
לכיוון ארצות, מוג האויר כגן קר ואפור -
חרוף. אני מרגיש טוב ונחנה מהסיוול, מטרוד
ד"ש שלום לכולם כולל גרעון ורומי.

לכ" שפחה גלעדי

אסקלון-אפרייר

הסכנון א' 12 ב'

י ש ר א ל

שלום ולהתראות

א מ נ ד ,

לפע הצהריים כיירתי בנסל אטר כבר היארתי לכם אותו. בממל
סקרתי את ארזות הצהריים, ארזות אוסטריות - מרפנים ודיגים -
סעם נפלא. עם ערב פניתי ברכי חזרה אל סקום טשכני לכהוב לכס
סכת ולעלות את רשמי הסיוול.

כסוף השבוע אני יוצא לסיול. עוד לא החלטתי באיזה סקומות
אבקר, אבל כלליית, אבקר בצרפת, הולנד, כלגיה וגרמניה. הייתי
רוצה גם לבקר באנגליה וברניה, אבל זה קצא קשה ובמסוהני שלא
אבצע זאת.

ובכן, קראתי בפסם המי-יודע-כמה את מכתביכם האחרונים.
ברור שלא שכחתי מה אתם רוצים אני אנסה למלא את משאלוהיכם.

אני סמיים את מכתבי, דורש שלום כולכם; אבא, אמא, בדיקון,
המר, רוחי ודני. מטרוד נסיקות לדגן בשמי ובגידו לו שקראתי את
המכתב שכתב, חוץ מהקישקושים יש גם כמה סימנים דומים לאותיות,
אין ובר, עוד 4 שנים כשיהיה ככתה א' ידע לכהוב.

כן, גם את מכתביך גרעון כללתי, צודק אתה, מהנהו גורסוה
לכאב ראש אך מה אפשר לעשות? ובכן שלום רב לכל המשפחה, ד"ש
שלום לכל הידידים והקרובים סמני הן והאת אמנון.

שפוליק שומר לכולכם ד"ש.

המר, ד"ש מהחברה שפטריום אותך, מטרוד ד"ש לכל הצהריים
והידידים, אמרי להם שב-31 או ב-1 אחיה בארץ, עד אז שלום
ולהתראות.

דרך אבב, אלו המכריזים "עלינו ועל עתידנו" האמרי להם
שהביע הזמן לדבר פחות.

שלום רב ולהתראות בקרוב

סמני האת אמנון.

8.5.65

לאסנון שלום.

מאתר ורק השבוע נודע לי שקבלה את הסגן אהרו הברכות. מקווה שלמרות האיחור התקבלה.

לאחל לך שהכלה את הפקידך על הצד הטוב ביותר אין צורך, כיון שגד היום לא נהגת אחרת. (איר זה לשמוע סמאנת כאלה?). מה שאולי בן כמאי להזכיר, זה את הקטע הבא, בחור הספר "הנשיך הקטן":

"והכוכבים טריים טריים למשענתך?"

- כודאי! אמר הטלך - הם מצויחים לי וספלאים מיר אחר פקודתי,

אינני מובל חומר משענת!

הנטיר הקטן התפעל מערובת שלטון זו. אילו היה בירו שלטון כזה יכול היה לחיות בשקיעה השמש לא ארבעים וארבע עשרים ביום, כי אם שבעים ושתיים עשר ואולי אהר ואפילו מאתיים עשר וזאת בלא להזיז את ידו מסלומו!"

מחור הערק: כוכבו של הטלך הבודד.

הפקוד, השלטון, יכולים להיות מסרה לשקצמם, אך הם גם יכולים להיות אמצעי להעמדת המוכן הפנימי שבחיי הפרט, ובכך בעצם חועלתם לגבי הפרט.

אם רואים כך את הרברים הרי שבטופו של דבר "החוטמת שקבלה על עסקך היתה לך רק לחועלה.

(אמא ודאי שם לב לעובדה ששינתה את דעתי בנרון זה).

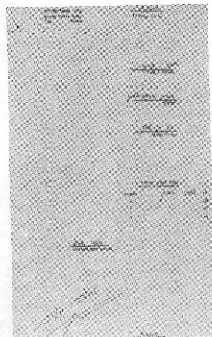
מאתלם אימנא הצלחה של בה

שלומיה.

26.5.65

לשלומית רב שלומיה.

עברו כעשרה ימים מאז שוחחתי אליך בשלפון. עשרה ימים אשר לא היו שונים משאר ימי השנה, קיבלתי דרישות שלום ממך עלי דוד ונזכרתי בך. מה נשפט כקבורתי ואיך את מצלחה את זמנך בקיץ החם. אצלנו כרוביל עובדים! נו יש בריחה? התכנון קבע) קשים סוקדם בכורך כדי להספיק לעשות מה שיותר בשקט הקרירות של הבוקר, אך המשיכים לעבוד עד לפנות ערב, וכאשר מגיע הערב עובדים במספר או מרוביכם. עבודה לא מסרה, בימורים יש ברוך-השטן על ראש, והסיד יש להאכונך, להכין הצגה והכנות רבות אחרות. לנלות כשקט לא יוצא, לבאר-שבע אפשר לקסוף ברי"ם בערב אחרי שגומרים לעבוד ואז כבר אי אפשר ללכת למרט כי הצגה שניה החלה מזמן. עיקר הזמן שנותר לביילוי היא השבת ולעיתים אף באמצע השבוע כשחילטיים

לעזור את כל העבורה ולנסוע היתה.

סירתי לך על הסיוע שערבנו בינם העצמאות, היה סיוע נמרד, אמר שאם רוצה להצטרף לסיוע הזה, ובכך, בתחילה הודש הבא בהאייר 4-6 ליוני (מבוקש) אנו מקיימים בברור סיוע לכל הקצינים ובנות זוגם לגליל, כסדה ראה דרצה להצטרף אלי, התקשרי אלי והמטרי לי את תשובתי, אשפט מאוד בשם הבראי ואני חקיה שתהני מן הסיוע. אני מסכים את סכמתי, דורש בשלושן וקפוח ששועני לי על סכמתי, אני מקוח שאת מולתה לי שלא כחכתי לך סוקדם יותר, ששש עד הינם הייתי עסוק כל כך שלא טאמתי דמן מנוי לשפת ולכחוב.

בידידות א ש נ ו ז .

ש ל ו ם א ם נ ו ז .

הבנתי היטב שאינכם "מלקטים רבש" בחקופת האחרונה. בחקופת האחרונה לשוחמי בצבא היה בערך ארבע מוב (או עם סוריה) והינינו נשארנו תקופות די ארוכות בכסים, דאם כבר יצאנו להופשת שבה הרי שזה היה בינם שישי בשעה 1800, אבל גם זה עובר. צדיך לזכור שככל מקום יש יתרונות ויש חסרונות. עדיף לשרת שם מאשר בסוכנות.

מקופות רבים טכונה הסוכנות בשם חילן המדינה. אני ואבוי לנו אם זה באמת כך. אני הייתי קורא לסוכנות בשם שרות העסקה של בלנים, אנשים יושבים שם וחושבים דק איך להפיק לאחיים להתקדם. קשה מאד לתאר לאדם שלא ראה זכרים כאלה שהנעשה שם. אפילו לי קשה להתרגל לעובדה זו, למרות שאני רואה את הדברים כבר שלשה חודשים.

כל היום רבים על מפלגות (אילו לשורה הרוכחים היו על רמת) על דריגות, עכשיו על הסיוע האחד, ולכל אחד ספריע שהסני נבא בדריגת גבוהה יותר, לעבוד במובן שלא עובדים. ספריע עליהם בדיתה שהיא מציאה ממש; אדם בא לסוכנות אחת וא לא סוצא איש מלבד איזה מנקה. הוא שואל אותה - האם לא עובדים אחת? חסוכונה, בבוקר לא עובדים, אחת? לא באים, וזה בדיוק כך.

מובן שאינני מהכוננה להשאר לעבוד במקום הזה יותר מדי זמן. מקסימום עד אוקטובר, בלופר, עד החילת הליסטריום. אם אבא עבודה קטנייה עד אז מובן שאעזוב את הסוכנות. הם מובן מאד שרוצים ממני כי סוף סוף בא אדם שלא מתבל ולא יודע לשוהה תה, אבל כנראה שלא יראו אותי יותר מדי זמן. הם יודעים מה דעתי על כל העניין לכן מבטיחים לי הבטחות כגון משכורת טובה, להתקדם מבחינה מקצועית, אך אין לי שום רצון להתקדם באותו מקום ובאותה עבודה. המלל הוא שאני מאד עסוקה, כך שאין לי הרבה זמן לחשוב על כל הדברים האלה.

השבת הייתה קצת ביט, ויש לאיין שבקיץ ערכה של ירושלים יותר, כיוון שאין בה ים. הכל שהתעורר הוא יקר ומאמץ ביותר, לפעמים עושים גם את זה. באמצע השבוע הדבר לא בא בחשבון כלל, רק שבכך אינכם סופלים לרעה.

על עזה שמעתי גם - יותר נכון היא דווחת לי על כל החידוש. שים. היא עזבה את המסך, עכשיו מקבול בעייטנה ובשנה הבאה תלמד בת"א. כאשר הימים אה"צ אולי גם תחתן. זה בעצם הפרוץ הכוב לבגיה, דרך אגב, ודאי שמעה שאורה התחזקה כבר. שיהיה לה לבריאות.

די מפתח לרכל.

להתראות ש.

ד"ש לכל הסוכרים.

אם תראה את צביקה מסור לו ד"ש מפנייך איך הוא כחור הייל, הוא בחשבם לנחור נחמר מאד.

יאמנדן שלום,

31.5.65

ראשית, חודר עבור ההזמנה. כרגע אינני יכולה לקבוע אם אוכל להיענות לה, כיוון שהדבר חלוי בכמה פרטים טכניים. השוכר טובח אוכל לתת ביום רביעי קרוב, אחריו 8:30 (אז אני כבר בסוף בבית) ככל אופן, "הרקיון בכללונאו" מוצא חן בעיני.

אני יושבת כרגע כמשרד וכוחות אה המכתב, לכן אאלץ לקצר. אך האור קצר של היושבים כאן פשוט הכרחי. יושבים איתי בחדר שלהם אנשים ששטרום הבליי שלהם הוא כאתים. האנשים האלה באים ב-7:30 כדי ללכת ב-3:00. כשש היום הם עוקפים בהכנת חת, בקיימא קירון (כשהם פוגש בחור המורה של השולחן) ושםם בקיימא בטלנית. בכל אופן לקבוע הם לא עובדים. אילו למחוז היו עובדים שטחו אח"צ ניהא, אך העניין הוא שאח"כ הם מתבים לבורר וחוזר חלילה.

אני פשוט מרחמט עליהם. אם צ"ל לבדוד כך את ההיים, אשלה אם בכלל כדאי להיות. באמה שאנשים אלה לא סותרים סבהמה, אוב-ליס, וישנים וזהו זה. אבל שכך מבזבזים את הזמן. אני מקווה שאת השנים שלי לא אבזבז בצורה כזאת.

במשך שלושה חדשים הספקתי ללמוד הרבה מאד על צורה חיים, בה היים האוז ניכר של אנשים. מה גם שיש לי דמות אליה אני יכולה להשוות את אותם אנשים; רחל י. (היא קיבוני לצד התנן) באמה שהיא דובמא כיצד יש לבצל את הזמן. אישה נהדרת ממש. אני מאוד נהינת לעבוד איתה משתי סיבות; האחת שהיא עובת אשה מאד מעניינת, ומיכה שניה שהעבודה אצלה היא ממש ענטסטית. לשכוח את ההיסטוריה מהקופה של העליה השניה ואיך מפי מקור ראשון זה באמה מעניין. מהודינות אחרת אכתוב לך בריוק מה אני עושה אצלה. כרגע אני סוכרתה לסיים.

ל ת ר א ו ת

ש

לשלושה רוב שלומות,

8.6.65

וראי את כחשלה את המכתב ועל סוקדו. ובגנן את סכתך מה-31/5 קבלתי והתכוונתי לצלצל אליך ביום רביעי כפי שבקשת, אולם סביבות שלא היו תלויות בי בוטל השיוול ונדחה למועד מאוחר יותר, על הביטול לא יכולתי להודיע לך סכיוון שלא הצלחתי להקשר טלפונית מהמחנה עד היום ולהודיע לך על הביטול. את הסיבה אני מקווה שאת יודעת.

חיקץ בעיצומו, המסינים וחוס אינס שורר אצלנו והמקום אלין שואפים ללכת זוהי הבנייה כמו שאמר כיצאליק "לברכה לברכה". אך זוהי ב"כ שאינה סכיוון שאין זמן ללכת לברכה, עובדים

לפנות חזק ועד מאוחר בלילה וכשמגיע הערב נוסלים לספה ויש-ניס. גם טיטום אי אפשר לראות, פשוט אין זמן, וכאשר יש זמן מנצלים אותו לשינה או בסירה ואפשר, לקסוף הביחה.

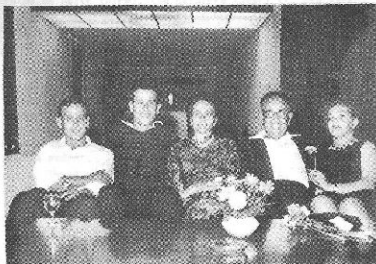
קבלתי מצבי ש. ד"ש סתך. אני רואה שאת לעיחים נזכרת ומסרת לי ד"ש. ראיתי לאחרונה את ע. היא עובדת להיבוא לא. בקרוב, המועד הפרוייק לא ידוע לי.

שלומית, אני מבין ממכתבך שאת עובדת בחברה גבוהה, לא באורך אלא באורך שנות חיים, איך אפשר לקבוע עם אנשים כה זק-נים, במה הם מפרטים כל היום על העבר היפה שהיה להם, אפשר להזדקק מהם כתיירות, והזרות.

האם את הולכת למפגשים לבריכה או לים, איך אומרים, זה סופיף בריאה, ומכניס שנה נכון. לי כמעט לא יוצא להיות ביים, לא כל שנה באים הביחה (מכה, צבא קבע), ולכן כמעט ולא יוצא להיבוא מהחיצה ביים. במקום הים יש לי את המקלחת ואת החום הרב, והתענוב כמעט יומה - לתבריל.

אני מסיים את מכתבי, במרה ורצוי להקשר הקשרי אלי למחנה, אני כמעט כסוה שביים שבת זו אשאר בתורנות.

בידידות א ס נ ו .

החלטתי היום שמה שלא יהיה אני צריך לכתוב הינה, (אמילו הביטחון עוד לא נכתבה), ובני מחתיל מיד.

בשעבודתי את הארץ אי אפשר לאפר שתי ימי בריח ביוזרה. היו לי כמה התמכלויות שנתוח שנגרמו בגלל ההתרוצצויות שלי על ספה להשפאר, והייתי "חלוש" אבל עד שהגעתי לצרפת הייתי כבר בסוב "נמרתי". בצרפת, בקורת דגל ישראלי עצום שליווה אותי, הלך לי הפעם שרפיים כמו חלום. משם נהנתי בחיים כספסוף האוויר מתנהג פנזיין ואין רגע ששטט לא זורחה.

ירדתי ישר לאוניברסיטה על מנת להספיק קריאה מוקדמת שהם ילו עלי. אמנון, שכאני סטהובב באוניברסיטה, אני לא יכול להאמין שאני שם. דשאים עצומים, עצים ענקיים, בניינים חדשים - יש וישים - ספרייה מילים לא יתאר, החדר שלי, (ובכלל המגורים) כמו ב"ספון". יותר טוב! יש לי שולחן כתיבה מעץ - גדול ויפה, מנורת עבודה שאפשר לשנות צורתה לכל הכוונות, שטיח על הרצפה, פנום מרכזי וכו' וכו'. יש כמחזור עם חנור חוש (כיריים), מקרר וכן "בר" כזה לאכל, יש ספונגה כבישת חדשי, שנתשים וכו'. יש אולם גדול למסיבות ואולם קטן עם שלביזיה וכו', בקיצור, גן-עדן.

עשיתי נזתר רק ללמוד וללמוד. הצלחתי כבר למרר עבודה לחוש תב הפולר (חודש), ואם הליכודים יאשרו לי, כמה אצליה גם בימי ראשון לתרונית, ואז אמילו חדישה למסונן בשנה הבאה יקטנו.

אתה כמה נמרת או נוסד כימים אלה את הקורס. ספר איך התג-תמו החבר'ה, מה שלום עמי ג' (חזר לצורתו הקודמת!), מה סטבב של המדריכים הצעירים?, האם היו בקינות עם הגירוד שלי?, ספר בדיוק איך הרבנים הסחירו בקורס. לפי מה שסיפר לי וצירף המכתב היה מסור כשעבודתי. תן לי את המכתוב הצרפתית שלך, ואז אולי הגנוריה המבולבלת שלנו תחחרר אותי מהלחץ שלך, תן בבקשה לברלי'ה - אם זה לא מאוחר - את המכתוב שלי ותגיד לי, שחזר לו אם לא יתקשר אתי, אם יש עוד זמן, הייתי רוצה אמילו סיביא לי משהוא ששכחתי.

אמנון כל טוב,

אני אכתוב שוב,

א ר ט.

שטחתי מאד לפסוד ממך, וברגע זה אני משא פועק ויוסב וכוחת במקום ללמוד. אני ששוע לא יכול לרחות את זה אף רגע, לצערי אני קצת ממנר כליטורים. קל לאמר "יהיה בשח קשה אבל נחמתי", אך יותר קשה לעשות. באוניברסיטה הזאת השיטה היא לתת בעיקר עבודה עצמית, כשהחברותה הן רשות בלבד, אבל עומט העבודה רציני ביותר, כך שצריך לעבוד קשה.

בשבוע הראשון התחירתי וכנראה גם בשבוע זה אצליה למסור בזמן. אבל הלאה, משמדי פעם יהודשנו בחינות מי יודע מה יהיה התצב. נוסף לכל הצרות הרי המצב הכלכלי כאן בישי. וברוב ראשון שעבר הרגשתי כמו שמספרים על אמריקה ב-1929, שכאני הולך ממקום למקום ואינן עבודה. בסוף, עברתי יום בסטבה של בית-מלון. (לא אספר לך מה הולך שם...)

מלצר זה אני נהנה סלל רגע שלי כאן. מעצם העובדה שאני יושב בספרייה הסודרת עם ערשט ספרים וחותה בדברים שלמני חדיש-יים לא ירעמי על קיומם, הרי מה הקשר בין פקודה אס לפילוסוף-יה? (כל הסטודנטים בשנה הראשונה לומדים אוהו חומר כללי סכין כשנן 2/3 השנה הראשונה, על מנת להרחיב את האופקים לפני ההת-חנות במקצוע הנבחר). אבל שוב אני מרגיש שזה לא קל - בשבילי על כל פנים - וצריך להפעיל את הראש בליח כריזיה.

אנב, אני בשלבי התפניינות לגבי משקפי אבק בשבילך, ששום כנראה אוכל להשיגם דול יותר, וברגע שאעשה זאת אשלח לך. סה"כ, אם תוכל להשיג לי כחובה של בילה, דנון, או הכי טוב של פנקי, יחבן וזה יעזור לי מאד, אולי כמספר הראשי תוכל לסגור?

אמנון, אחד החברים הגדולים כאן, (ואולי קשה לך אפילו לרפייין את זה, כשאחת מהקצב ברסקיד כל כך אחי ואחראי) זה הליברליזם לגבי כל דבר. אתה יכול כנן לעשות מה שאתה רוצה, סה"כ שאתה רוצה, ואין שאתה רוצה. (בגבולות הסטם השוב, כמובן). "הריקוריס" שרוקדים בסטיבה למשל, זה בלי עדינת וכלי טוט דבר-באשפע טולם סוקר כרשע עצום של חזקוחה ורזליים עצום, עורמים לך רוג 5 דקות בנסיקה, "וכו' וכו'". ואיפה הוא שאף אחד לא מתחבל על זה בכלל. יש אנדרוה כמיליונים, אנדרוה ללועט בוויס-נצט, אנדרוה לרגנה ציד שרפיים ואל שאל.

אני מקווה שאחזירי במשך השנה הקרובה. מסור ד"ם הנה לפנדי, ותחטול לסגור את מוקי בשבילי. אתה לא צריך לענות מיד - תנה פי שיתחסק לך.

כ ל ס ר ב

א ר ט.

מלה לי על שלא כתבתי כל כך הרבה זמן, אבל אל מחשוב ששכחתי אותך יתעבורה שאתה מרביץ אי-שם בבנק, לא פעם כשאני נהנה מסשהוא וקושה חיים, אני נזכר בנט, ובגדים אה הפקות הארוכות. ואף על פי שזה לא יעזור לך, רע לפחות שיש אדם אחד שמעריך את זה הערכה מלאה.

הזרתי לבני ימים ספורים מגיל במרמשים לנוורוגיה. לקחתי איתי מעט מאוד כסף, וכיוון שסמכר שלוב אמנות הנוער בנוורוגיה סגורות עד הקיץ, אני לא יכול להגיד שהייתי כמו סלך. לעומת זאת עשיתי טקס, ראיתי גוף שכתבתי לא חלמתי עליו, (אתה היית בשוודיה כל שבועיים לא היה כל כך בוודאי) ונחברתי באופן כללי במסד אוויר מצויין ובמלך במרמשים.

הרשתי על הארץ או בכלל בעולם אני סיסטמי שלשה שבועות. שפעתי שירוד בשם של מרגיס בכורה, אבל קיבוצ גדוה ואחרים נהרסו באופן רציני. אירח לך אם באודמנס חובל לערכך אותי. הייתי מעוניין גם לשמוע מה שלום הבורה. כתבתי לקהלני לבני יומיים אבל מי יודע אני יענה (רק אתה מזכיר בין כל שאר מיליון הדברים שאתה עושה בכל 24 שעות, אפילו לא לכתוב מכתב - ועוד בכמה יד במסגרת הכתיבה שלך!). ושעתי שלמוסקה אבל הוא כבר לא יודע כלום חוץ מן המעורר ים כפרטס. הם שלום שאני ופמנו אל, איך הקצינים הצעירים שאתה עובד אחמי האם הם עובדים עשהי מה טוב שאר הבורה. האם עוד יש התלככות ועבודה עשה כיתהיה. האם האוכל השחורף האם מוצא זמן לעשות דמיין? אם לא הגיע הזמן, אבל בשם הצלחה להתפתח לזה.

כאן מדג האויר האנגלי סוף סוף השתלט על הענינים, לא סלא שהאנגלים יודעים לומר רע על מדג אוויר. זה מחזיק ומדמא, לא רק שמים אטומים אלא גשם מהחיל ומספיק ומספיק וכו', במקום לרדם פעם אחת ובמרנו. שמעתי שהארץ נחכרה במשלים טפסיים השנה, אבל זה ירוד לשפת התקלאים מאשר להיילום. אין רבר יותר מסכך מחייל כנסים.

כשחזרתי מהחופש חכו חוצאה בחינות ה-ב.א. (אלימטריות) ולשמחתי ראיתי שמעברתי את הכל, ועוד עברתי בצורה שלא עושה בולשה. שלה לי את הכתובת של צ'יקו, אני רוצה לכתוב לו ולשפר לו, אבל אל תגיד לו אתה, אם לא אשמע ממך חוץ שבועיים אכתוב לו דרך הכתובת שלך, אבל הייתי מעדיף לו היים יכול לשלוח לי את הכתובת שלו.

מה"כ אני מעוניין מאוד לשמוע מה שלומך אתה, איך המרש, האם אתה שרוצה. אני יודע שאתה עובד עשה אבל האם כולל עושים כך? מה מצב היחידה לעומת כשאני הייתי? מה עושה יום, (יש) חמת לו), מה עושה בן-הגנף? מנפנף האם כבר מפסו על מיקי עיוד

כמו שאניך? שמעתי מגורא מרג שראיתי כברימל בדרך חזרה, היהודים כהן חזר לבא. נכון?

ב ת ו ב - תהיך בן אדם,

א ד ט.

7.5.67

אדם היקר, רוב הלומות!

קבלתי את מכתבך עם בואי הבורה והמישכתי לכהוב לך. אמנם אתה מתחיל בראשית מכתבך על כך שלא כתבתי הרבה זמן, אך מי שלא נחמד זה אני, אני הייתי צריך לפחות לענוה לך השובה על האיג-רת המצוינות ששלחה לי לקראת השנה החדשה במחילת חודש ינואר.

ובכן קצת עלי, אני בוס לעצמי כבר לשעלה מסתי שנה, עובד עשה אך טרופה זהה כאשר העבודה הולכת במרד ועקרבים פירות טובים.

אני חזרתי לכור מחשבתינו, עובד ומחנך וכצליה לא רע. את החברה אני רואה עתה רכה, אמנם בקושה זו אני נמצא בעיר מבורך, מחכונין לייבג אותנו ביום העצמאות, אולם כחשך אראה אותם רכוח, סכיוון שחורתי אליהם.

אח שמאי ועמוס כבר זמן רב שלא ראיתי. שמאי עלה בדבריה, עמוס עדיין לא וב"ם בחופשה קצרה ללימודים, שאר החברה עובדי-ים וטובים, יהודים באמת חזר, אבל נשאר כמו שהיה פעם, מיקי עושה את העבודה של רוד ושל פריס, וכזה הוא קובץ למעשה שיש, נראה לאן שיגיע.

במך הכל החייבים קנינים, אמנם יותר מנוונים מאשר פעם וגם ליב"ם ולאבי הולך טוב, וכאשר הולך טוב בדי"ם מרובים. לכהוב כבר לפחתי אך עדיין לא עכרתי בחוגה ואני בשליבים אחרונים.

אצלנו התחיל הקיץ, וכאשר יש קצת זמן נלא עירופים הולכים גם לים, אני נקודה שאחיי שומע לפעמים חישות, ובמך החברה ענינים חיל וכפח ספר של הצגה שלי, חיל האויר והשריון מתמדים בענק-ות והחקריות עם הטורים.

אדם, אני מסיים את מכתבי, את התוויות השונות עשה במקצת להעלות עיב הניר, אך אני מקווה שנפגש בקרוב ונכול לתעלות חוויות מרובים עברו.

רוב שלומות והצלחה בלימודים, חשבו גם לשייל, הלאי והייתי יכול להצטרף אליך לעסקים. בדידות והרבה שלומות,

אמנון.

היה זה מכתבו האחרון של אמנון לאדם. אדם נפל במלחמת ההתשה.

ראש"צ.

אנחנו המוד שלי !

אח רואה, כבר התגעגעים.....

ראשית, נא לא לכוזב על ניסים... אני הכרתתי אותו לעלות
לאכל אצלי - (הוא לא ביישן כמון ...)

אנא, השחיל להיות בשעה 1000 במשרדי שלוגה שחל התחולל
מכיון שאני אמנה לשלפן אליך.

מה אפשר לעשות - טובלים ?

שכתתי להודות לך על זה שאפשרת לניסים לפתח אותי הביתה.

נחתי לניסים ספר שירים נחמד ואחד מהשירים הוא זה

ענין של שירים

הוא מבה אחי בחזקה.

הוא נרשק לי בחזקה.

הוא מחזיק בי בחזקה.

הוא סמאיב לי בחזקה.

הוא לוקח אותי בחזקה.

ואיני יודע אם הייתי מוכנה לארחו שניה,

מבלי החכונה הנפלאה שיש לו - בחזקה.

די, סטיוק עם השטריות -

אני לא יודעת מה יהיה עוד כמה ימים, אם עכשיו אני כבר
מפשטת... חכה ב-1000 בפרך במשרד!

שלך - (כאמור?)

בהמון אהבה

ח ב י

24.5.67

לחמי היקרה רב שלומות.

אנחנו שוכבים כבר בשש שבוע ומחישבים, יש לי רושם שהיום
או בערב אנחנו נזדו, כינחיים לא ברור לי, מחכים ומתכוננים.

המוראל גבוה וזה מה ששוב. מקבלים פתונים רבים, ספרים וכבר שהי
להקות היו אצלנו, להקת השיריון וצוות הווי ח" 7.

אני מרגיש טוב ולמעשה מחכה שזה כבר יגמר, אני מבין שגם את
זה לאיזה מקום, ברבע שחצוי מסרי לי לאן את יורדת אולי נגש

באיזה מקום. שלום רב, באהבה מאמנון.

ג.ב.

את המכתב לא קבלתי הוא הניע לגירוד ולא אלי.

למשפחה בלערי היקרה רב שלומות.

26.5.67

כותב לכם כנכם מאי-שם, מרגיש טוב, מצב רוח מרומם והמוראל
גבוה. קיבלתי את דרישת השלום מבם ע"י ניסים, ואת החכילה
ששלחתם לי. הרברים עוזרים לי מאוד.

מה נשמע אצלכם ואיך המרגש. מה שלום גדעון, רוחי ורגן, ומה
שלום המר, האם גדעון בביח?

כתבו מה אתם עושים, מה עושה אבא ומה עושה אמא. איך

האזירה אצלכם.

שלכם כאהבה ותרבה נשיקות לכולם.

מהנן א מ ב נ י.

ברבע זה פשלה אני את עצמי שאולי נהראה לפני בוא הסכנה. אני יודעה שזה לא הגיוני ורחוק מהמציאות, אבל אני בכל זאת!

אתה אינך כותב, אבל לא התנדב לקבל סכתובן מהאתחא שתיחה רוצה להיות ברבע זה באותו פקום שאחזק ונכחא, נכונ? כודאי תגיד כמו כולם שלא צריך אותי. אני יודעת, אבל זה ידיוני אינו פותר לי את הבעיות. רק דבר אחד, ואולי שניים, עדיין מחזיקים אותי לא לרדת ולומר אני כאן וזהו זה! אמא והממאס, זה לא יהיה הלוג' כלפי אמא שבט אני אלך. מספיק אתה זגרעון, ושניה הממאס המחור-בן הזה (סליחה). אתה יודע שאני לבד - לא חשוב שאחטול ביסלתי את הערב כרבע האחרון - ידעתי כבר מהחלה השבוע שהוא לא יחכי-ים, אבל עברתי כמעט כרובל באלו שהכל יחזיקים. מהר אני שוב צריכה לחשוב על קרב נוסף, כידיעה ברורה שזה עשוי להתבטל שנית, אבל צריך להסתיין במסלול החיים כרובל. זה המקורבו כאן כעודף, הצדה שדן בכיחא חולים (עבר ניתוח) ואני עושה הכל לבד.

זה היה שבוע סטודף. הייתי נחננת כולל באי-שם והפלגתי בדי-סירונג שוא אולי יקראו גם לי... אבל זה היה חלום, לא מציאה לי מנחה. אי אפשר לי לשכת ב"א וסכובלס למשה. זה מקצין אותי ומפלה לי את הרם לראש. זה לא מהאים אמנט "לכחורה" להרגיש כך, אך זו עובדה.

באתי לשאול כיכר ואסרחי, אני רוצה שנהיים אותי, התחננתי, כמעט בכיחתי, לא עזר. אז יורדת ביום רביעי (25.5) עם שייקה אופיר וארזיק לביא לנאר-שבע. (יום קודם הבסיה לי אורי זהר לקחה אותי, אבל הוא נסע ואני נשארה) הייתי מאושרת, פגשתי את הצוות שלכם ומטרחי ר"ש. בפגשנו עם אורי זהר שהיה לבוש כבר מדים (הגיע יום קודם והמייצב אצל מליו לעושה שמה), ובחכניה היה לחיות בשני סקוטות, הייתי בטוחה שאראה אותך, לפחות לראות ארוסם וקצת להתמלא באבק ולהרבע. אבל הגענו מטע באיחור. בולט דונו. הגעתי לאהל של דובי. הכדינים שלנו לבשו מדים והיו צריכ-ים להצטרף אליכם, ואילו אותי שלחו כמו כפר בחצרה לנאר-שבע.

אתה כבר חתור לך שתפסתי כצב רוח, אבל ביסיתי להיות הגיונית וחזרתי. לקחתי איתי את השיר שאורי זהר חיבר ונכחתי כוללם יודעים אותו בע"פ, וניחמתי את עצמי שלא יקרה כלום ואולי תזכר לערב מבדר עם שייקה אורי. ביקשתי מהבי למסור לך ד"ש והכסחתי למסור למשפתחו גם בן, וזהו. עזבתי את האירוד.

היסיס אמנט חולפים במהירונו, אבל נדמה שהתקופה ארוכה יותר מאשר שבוע וחצי. אסורה לרדי, לכל כחודרת חשונה, מנחח ומפרשת, סקללה ומקורה, אי אפשר לדעת כלום. הכל הישר אוטר שצריך, אבל בפנים התקוה שאולי לא יקרה כלום. הלכתי מעמיס הרך שבוע ימים

לקוסמיה לא נורמלית עם גרבייל ולואי הזינע על סנה לאחוק ולא לחשוב.

היום נטעתי בבוקר בשדטפים היתה. חזרתי לפנות קרב עם ההורים של רוחם. מפי צלצלה וזכרנו קצת. בערב הלכתי עם אריה לטרט סתח עם ייל-בריינר. ללסוד אינני יכולה, ובט לשבת בבית ולחשוב זה מטרף. העיקר להיות עסיקה כל הזמן. לא להשאיר דק אתה מנויה למחשבות. ניסיס היה הערב בבית, אמא צלצלה ובטרה שהכל כבדר אתך.

כיום ישיבי בבוקר שלחתי לך ולגדיון ד"ש. זה היה בחכניה של רכבתי לה סיכאלי סיד לאחר ההדשות של שעה 1000. האם שמעתי?

אמנון, אשמת אם תחנכו לי כמה מילים, אפילו שאין לך חשק או זמן. שלא יהיה לך חירוף אני מצרפת ניר וכעספה. כתוב גם לאמא ואבא, אם לך שקה ולא בוח ואולי קצת קר והמנון אבק, ומחח, ואיך יודע מה לכתוב, בכל זאת - כתוב שהכל במדר ושאתה מרביש טוב - הרבה יותר קשה לנו. לי אתה יכול לטער בגדר הסוחר את הכל, חחיה טוב ותחנכו!

השעה כבר קרובה לשתיים (בלילה). אולי אוכל להרדם עכשיו. אשכב לישון עם סימן שאלה גדול מה במשר הבוקר. מה יאמר קרין החיחות כשעה שבילי שאבא אבן חור פוושונגנטן, שבישיכה הממשלה מפערך היום, או אולי אחרת? לא.....

ליילה טוב אמנון, שיהיה באמת טוב, וחחזור מהר, אהה וכולס.

תחנענת ואהבת, מהר.

נ.ב.

אם תראה את שפוליק מסור לו ד"ש ממני ומההורים.

חמי היקרה שלום רב!

26.5.67

את סכתך קבלתי אהמול כלילה ואני יושב לכתוב לך. מה שלוםך ואיך את מרגישה, האם היית כביה בזמן האחרון, או שאת גם כן נספגת כאחד "חאי-ט"?

אני מרגיש טוב והמוראל גבוה, מחכים וממתינים, ולמרות זאת סבא ה"רוד טוב והרומט. ממדי שלום בבית סמני,

אני מסיים את סכתבי, חזקי ואפצי והחזיקי מעמד.

שלום רב והרבה נשיקות
ממני האהוב,
אמנון.

לחמי היקרה רב שלומות,

30.5.67

1630

ניסים הביע אולי ברצוץ זה והביא לי את החבילה ואת הסכתב. אני כועס על הסכתב שכתבת לי, אני לא יודע מה השיחות שלכם (שלך ושל ניסים) זה גם לא מנניין אותי. אני אמרתי לניסים שלא יביא אותך, ששום עזי עתה (שינוי שלב לשעה) המצב היה סחור מאוד והיינו מוכנים לצאת כל רגע, היה קצת טעב רוח, כנראה לא היו כסביכה, שרט למסטר מוקט מהצגהגנים, (ששום לא רציתי שהיגים לך את נעימות).

אני ששום לא יודע מה לכתוב לך, ובקשתי שניסים יביא אותך למקום הכא שאיליו אנו זזים, כיוון שאני רוצה לגרום לך הנאה ולהחייב את המתח שלך. ששום את צריכה ללמוד קצת ממני.

בקשר לארישות, אני מטער, את לא מכירה אותי מספיק טוב אבל את טובה.

אני מסיים את סכתבי, ששום אני לא יכול לכתב לך. את שאר הדברים אשוחת ארך בהודמנות הראשונה.

שלום רב ונשיקות, ולהראות

בקרוב

מאמנון האהוב.

שלום בן יקר!

31.5.67

מה שלוםך, איך המרגש והבדיאותה רק אהמול קבלתי מרגשי את סכפר הדואר הצנאי שלך.

המר שלחה פעמיים ר"ש כרירי, ששפח"ט מאמנון קבלתי בלויה, וגם הנגה שלו היה פעמים הבוקר. שגשגי בסבול את בעלה של הגר. הוא יחד עם אמנון. אמרי שאמנון בסדר, אפשר לסמוך עליו. אני מאמא דאגתי, כי בחור כל כך צעיר וצריך להיות ספקר. יש לו סגב רוח טוב, הוא כל פעם שאל עליך ורוצה לכתוב לך. עוד לא שלחתי לו את הכתובה שלך, כי רק קלחי אהמול, והנה הכתובה של אמנון, הוא רוצה שכתוב לו, סכפר אישך - 483624 ד.צ. 1258.

בבית איך חדש, אני מתרוצצת הרבה, סבקה הייליס בבית חול-ים, ומביאה להם כל מיני דברים; ניד לסכתבים, ועוד גט דואגה ק"י הג"א.

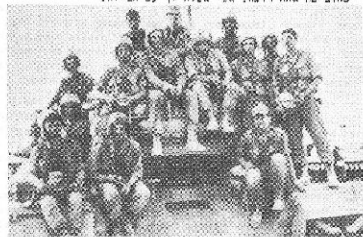
דגן נמצא אבל אטא של רוחי. רוחי ודאי כחבה לך. אני אהמול דברתי עם המר, ובסקרה היה הגרב של אמנון, רציתי שהיא ודגן יטעו לבקר אותך בהמלה. עשיתי שעה 3 והוא עוד לא בא.

אני הצעתי לרוחי שרובא עם דגן אלינו. טוב, לא אוסיף הרבה, כל זה טאב לי ולא רוצה גם להכאיב לי בן יקר. כתוב לאטא כי כל המסמחה דואגה לך דואהחש אותך יותר סמל שהוא אחר.

באהבה אמא, אמא, אמנון והמר וכסוכן הבן החסוד.

אהמול צלצלה אטא של יומי דגן ושאלה עליך.

כתוב מה אתה רוצה. אני אשלח לך עם הבליה.

1.6.67

אמנן יקר שלי!
חמוד, מה שלומך?

נראה לי שאלוהי אה עצמי להיות במצב רוח טוב, התלפתי לא-
פנף על כל תעולם ולתמונה לר שנתחזר, ואז הכל יהיה טוב, נכון?
הרצו בקשו ממני הבגו כגן להראוה אה החסונה שלך, הנניין
שכלם התלימו מה אחר שאהה החיך... (תראה, זאה גם דעהי!)

היום נפשיה ממש במרה אה לשה אפק, סמאמר שהיא נמצאה כל
התקופה בבאר טבע, כך שיהיה לי שיהי כוף הכרה בקרבת קופים. היא
נמצאה בבית מאחי טבע. עם נמצאים כל האפנים, מסיידים אה
העוננים אליכם וכו'.

אמפולו בערב היינו בבאר טבע, נסענו כלכו לאכל סוף סוף
אכל טוב. באר טבע היה מלאה בחיילים וזה עשה לי קצת מצב רוח
רע, חשתי כל היום, אולי בכל זאת יקרה איה גם זאונה מזה.
אבל כסובן טעום אשלייה לא התגשפה.

ניסים המביה לי לבא היום (יום השני) לקחה אומי אליו,
וכסובן שירוא לא בא. מה שהיא שהיא יבוא לקחה אותי אליו, במה
טעאה לך זרפרות אחרת עם. איך היא, נחברה לכל החנה? טוב,
מספיק עם החשדנות, אי אפשר לחביר שכליבי לא טקנונה משטרה
כאלו, אבל יחד עם זאת אני באפירה כמספיק ליכי סזה לא ככון וזה
לא יכול להיות, נכון?

היום קבלתי סכתה שנתחזר, גם היא הגעה כמו אפק שאני אביע
אליו הרבה יותר מהר ממני, כנראה שהן שרר ממני...

בכל אופן נקשני היתהה עליך היא שאם ירד סוף סוף המסא,
זאם יחושק לך, זאם הרצה - וזה הכי חשוב - שלח את ניסים לקחה
גזיה.

הסי אחרון שולחם גם גלויה כדי שרכבה לה והרמו כוכן.
האם גם אני יביכה לכתב לך ולשלה גלויה כדי שהכתבי?
האם קבלה אח כל המכתבים שלי? אני כוהנה לך כל יום,
מקנין מה המצב עם דאר אצלכם, ואם קבלה אה הכתבים?

אני נמצאה כל היום כאוהו קופים, כך שאם הוא טעם - מי יודע
מתי לאירו המשה קלה, אבא טפץ ואסילו לכמה דרות.

אני מחכוננה לנום טפעה, גזרים קרה והחום איוכ, אני מתארה
לעצמי מה נעשה אצלכם אםס בודאי צודמים ומגדלי טע, היה דוקא
נחמד לראות אחכם!

חתי כתבה לך סכתה ארוך ארוך וצדפה מעטשה וזרודה, כנראה

שאהתבה גדולה - שילי שזו רק אחרון האקוסה...

היה נראה, הסתך להיות חמוד
לזו שאוהבה ומתגעגעת -

ת. מ. ר.

2.6.67

אמנן נחמד שלי!

השנה היא כמעט 1200, יום שישי העליושי שלא שומעים את קולך
בסלפון - ועצוב! יש כולל שיש כל כך הרבה חברים לעשות שלא -
גוישים שהזמן צובר. היה לי היום יום מלא חרירות, חבל שאהה לא
לקחה חלק בהן. איך רבד עור טעם הכל יבט...

אני התלפתי לכתוב לך סכתה כהיום: שאני יהיה כל היום כפחז
שאולי מהר כבר לא חחיר כאוהו קופים, ואולי אני לא אשגם אותך,
אז לכל החסום פיהיו מכתבים...

היום השני, נסענו, ניסים ואני לבאר-טבע וזללנו טוב, אח"כ
נסענו למסיבה והתלפנו כבר להשאיר עם ליסון סבירון שהיינו עיי-
פים, למחרת נסענו אליר הביהה, כל הסכוד לאפק! כלו החלהה
מטבה ראשית, ככה ראיתי אם האלבוט שלי, היה עם הטונה נפלאה
שליך, אך, כסובן שאפק לא הסכיפה לחם אותה, היא הצחירה כשהיא
מתגעגעת היא כושיאה אה המטונה ומטעמלה (אני מתארה לעצמי שהיא
מטעמלה כל היום, כסובן שכולה בעקבועים וזה לא מלא). כסובן שהיא
לעיסה אותנו במאכלים, לי לא היה חשק לאכל, אך היא הצליחה
לשכנע אותי בקלות רבה, היא אפרה לי, "אם את אוהבת אה אמנן,
אז אכלי את הקוגה הוה, מכיוון שאמנן אורב עם העוגה הזו".
כסובן שפעם שנייה היא כבר לא הצטרפה לחביר זאת... היא נתנה
לי מרה "אמנן-והמח" והוא שמור אצלי.

טעם נסענו לשדרון, אח"כ נסענו, ניסים ואני לאלפטים,
זבגטנו את אחיך, אורח נחמד, עליו, ובכלל זה צנחנים ולא סריון.

בבית שחמו שכאמי וסוף סוף אני ביום שישי בבית. אביה של
ניסתי הביא ליטל של סייס שבו אחי גויסתי ממפרים לנו מדיטורים.
רוב הטעם מלא דאגה בקשר המצב הכסחוני באיך, הם עם מדיטורים
מאד. אחי כישר שהוא חזר מהסונגה גדולה של יהודי אר"כ, הוא
יצא יחד עם המטורנים הישראלים כניו-יורק והוא אומר שחחורג-
שוח הכללית ושלו, היהה גדולה מאוד. ברור שאמי הזילה לפעות
ההרגשות. אך זה עבר.

אח"כ נחתי הרבה הרבה, בערב ישברו כביה. אחי מא אלי ועוד
כמה חברות. כגן בעיר אבל, הן אלמנות שש כלן ומכרות כל היום.
היום אני שחאה שעיני בצבא ואני יכולה לנסוע, לשגם וכסובן
החשוב ביותר - לראות אותך.

אמנון יקר שלי!

השבת עברה וחבל. היא הייתה נהדרת. אני מקווה לראות אותך
בעתיד הקרוב ששד מאו. אך שמוס אין כאן מה לעשות, המצבים בר-
עיונים, מעצבים סיגריות וזהו, חוץ מזה המי בלגית - וסמ פתאום
שייא מעבוד?

שכתתי לשאל את היכר החשוב ביותר - מה שלומך?! סלפנתי
הרגע לאימי והיא מסכנת דואגת לך. הרגעהי אדמה שהכל בסדר! אני
סקווו שד נכון.

שכנסתה היה לי קצח עצוב ועד עברדתהי עבר הרבה הרבה זמן,
השכתי על כל היגום הנחרד והיה לי קשה שיה נוסר. שמוס חזרה
השבת הזו אל הסגנות והשליות "כמו אין מלחמה בעולם". נקווה
שהכל יבמר או לכל הפחות שהמבט יטאר כזה.

הרבה מה אין לכתב, אבל אני שבושעע שניעים לקבל מסכתים
ולכן אני מוצתה ברבים כדי בכל זאת לכתב.

הרמנ החליט שאהה בסדר; סוף סוף! תראה, לי הוא לא היה
אריך להביד אה זה, אני יודעת, אבל הרבה יותר נעים לי עששו
בכסיס, כלס טאמיגים עכשיו שלא בלכלתי להס סמט אה המה, אלא,
שאהה באמת שייך לי.

בן רוזי "הבנו" שטעטא יחד עם אחיך, נטבא כרגע עם אשתו
אצלנו, הוא האשער פאר שלא מצאתי אותו ביום שכת, אין דבר
בפעם הבאה, ...

אמנון הגיע הרגע מן השרה, הוא מוסר לך ר"ש.
אני מקווה שניסים לא ימשיך לעשות הרבילים ויבוא מתר או
מחרתיים, סכיוון שאני מהה, טמה לראות אותך. שכנסתים שוב,
מרגישים עד כמה אהה נחוז לי, וכמה אני רוצה אותך! חבל
שההחייבויות השפתיכות שלנו והן הפעם היו באמה החתיבויות,
שכנאיט הביתה אחרי חיי ימים קשה לגזול אותך שחורין ולא רציחתי
בם לגזול אותך. ממל לא היה לי נעים שכנסתנו לראשון שמוס שה-
רבעתי שאמר רוצה שנשאר והכנתי אותה הישב, לא אסרתי כלום.
סכיוון שנחתי לך להחליט הכל, סוף סוף אהה האורח ואמה מחליט.

אמנון יקר, אני מקווה שאהה מרגיש טוב ושלא קרה לך שום
דבר "מתוליעה" המחאוסית. לי היו קצח נקיפות מצפון בגלל זה,
ואני מקווה שהן ללא צורך.

כאן, כרגיל, עליו, נחמד. אבל אני מחכה עכשיו רק לרבע
ששום אראה אותך, ובכלל שתחזור סוף סוף היתה.
מסתבר שמיב ההרגשות שכתתי לקחה מן הכיה לא רק פיג'מה, כי
אס גם סכנתה... אבל אני מקווה לקפץ באחד הימים היתה ולקחה את
היכרים או שנקפץ אה ניסים אלי. קצח לא נעים לי כבר לנצל
אותו, אבל אין דבר, זו מצוה.

השארתי לבסוף את הדבר הטוב, כדי שיסאר לך טעם לרואי
נעים עם סיום השכתב. אני לא יודעת כיצד הרגשת אהה כיום הסכי
הנחרד, אך אני חיימת בשסיס, אני כבר שכתתי אין אהה נראה,
בחיי, אבל נזכרתי מהר טמא מאד וזה היה נפלא. הייתי זקוקה
לה וייעמי אה זה, אני לא סמט ביקשתי כל כך לראות אותך, האמנ
לי שהמגעשתי ואס בעסתי, דרך השכתבים או בדיבורים עם ניסים,
זה רק טעבנות. פחד ורעון לפגש אותך סוף סוף. המגישה היתה
נחרת ואני רק מקווה ששכשיו יהיה מחוח או יותר שקט ואז אוכל
לראותך לקימים קרובות יותר.

הורי מוסרים לך ר"ש חמה פמה. דרך אגב, אמי מהעניינה
בכתבי יד, היא "טפענחה" שהו אופיו של אדם לפי כתב ידו. נהתי
לה אה הגלויה שלן - היא אמרה רק דברים טובים - שקול, חושב
לפני שהוא עושה או מדבר, רבינו וכו' - כל הכבוד! הסיר אמרתי
שהבחירה שלי טובה!

אני מקווה שהמכתב הזה ישעסם אותך - סכיוון שהמפע אה כל
הדברים הלה כבר טמני בע"פ.

לילה טוב חמוד;
ולמה - בקרוב קרוב
שלן -
באהבה
ת מ י

נ א ל כ ת ב, ל א ל ה ע צ ל !

היה כדאי, חמוד שלי.

סודר ד"ש חמה לרוני לרפ"ל וכלם.

ש ל ר -

ב א ה ב

ובקפוזת להרצות סודר סוד

ת מ י.

שלום בן יקר!

אמנון החמוד,

5.6.67

עשירי 8 ערב. אני ואבא וישביים בבית ומקשיבים לרדיו.
עשינו האפלה, והפילה אחת מלב לשלום היילינו ובנינו. שמחים ב
על הנצחנות שהיו לנו היום ובודאי היו גם אפונות.

דברתי בטלפון עם חמר וגם עם רגן, הוא ישב במקלט והיה
בטוס.

אני התרוצצתי כל היום לטען החייליים החוליים כי לא יכלתי
לשבת בבית. היו אצלנו כמה אדעקות, האנשים ישבו בהקלות או
במקלטים.

ליבי אחכם, ושוב אני מאחלת לכם חזק ואמץ ונשיקות, ורוב
לרצות אוהבת בריאים בבית. נשיקות טובים, אבא, דברתי עם חמר
בטלפון, שלום מרומי ורגן. גרעון ירד לאילם ודו סתבחו ד. צ.
5178

שלום בן ונשיקות חמות.

א מ א.

אמנון יקר הנמצא אי-מא בסיני!

6.6.67

הקרבות בעיצומם, הם פרוצו כהפתעה רבה, סבונו שאחרי הזמ-
נה של כולם השכנו כלנו שהכנב מהמשל ומקופת הרגיעה הגיעה.

המתח כאן מחול כשמה הנציון. הרבה, ואה האמת אנחנו לא
יודעים, אך אנו מקווים שהכל הדבה יותר וירוד מאשר ידוע לנו.

זהו כבר היוב שני לקרבות, ישנה הלילה עשהיים כדיוק. כל
עצה שבענו חרעום בדריכות רבה.

בבאר-שבע המצב רגוע למדי, אפנים הכל טובים את התנויה
אחה"צ, הארץ שלוויה בחשכה ומצב הרור סדומה. בקרנו גם ע"י
בית החולים וראינו את האמב והגוריל האינס.

אני משלמת יום יום להורי, מסתבר שאמנון הע "בילוי" את כל
היום במקלט, וגם היום הם היו פעם אחר במקלט. את הקיבוץ של
דורי עי-המפרץ הפגיון, אך לא קרה סאובה.

החבר'ה סתכים לשטור על סוראל גבוה,

רמת טענודר הן את הקהל ואחננו, זה רק הנצחנות הכנהיאים
שלנו. אנחנו יודעים שזה חייב לעלות בקרבנות ובנראה קרבנות
רבים, אך כנראה שאין ברירה, אם הימה ברירה, אני מאמינה שזה
לא היה קורה.

בימים נמצא כאן אימי. הוא אוכל את עצמו שרוא אינו נמצא
אך.

אמנון, קשה לי למצא מילים לכתוב. אני מקווה שהמכתב יגיע
אליוך בפהרה, אני מקווה שבכלל מגיעים אליכם סכתבים.

חיינו אצלך חמוד, הוא היה פרוץ וזכנ לקחנו את כל המפצים
שלך אלי. את הטעיל שלך אני לזכשה כקסע.

אמנון נבטא, אני אוהבת אצבעות לטענך.

היה חזק, אפיצ ובריא!!!

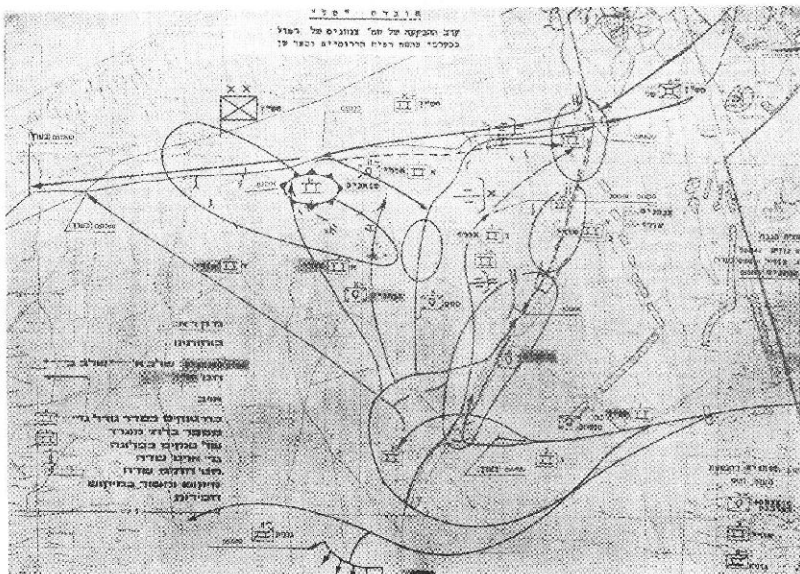
ש ל ר - ב א ה ב

והמון נשיקות -

ת מ י.

להתראות בקרוב!

על מנת להבטיח את התנועה של הפלוגה
בכיוון המזרחי תצטרך להילחם במתחם

תוכנית
מבצעית

תוכנית מבצעית להקמת
בסיס טקטי במתחם
המיועד לתנועת הכוח
המזרחי

התוכנית כוללת את
התגברות הכוחות
המזרחיים על המתחם
המיועד לתנועת הכוח
המזרחי

התוכנית כוללת את
התגברות הכוחות
המזרחיים על המתחם
המיועד לתנועת הכוח
המזרחי

תוכנית מבצעית

7.6.67

אבא וזמא, אמנון והברו!

שלום לכולכם. ירושלים ביריבנו, שוקס ובוטם הנאיל צה"ל
פילה לאוייב. לא בהחלבות של "שלחמ-טבוה" אלא ביריעה של
הקוסד למנינו ברזח העבר, ביריעה הזווה, ובמבט לעוויד.
אני רואג לכולכם, יוסב כאן בשקס וזמס בטח מרנישום אה
השלחמ יזחר ממני.

המסרו ד"ש חמס לאמנון וזמסו להעביר לו מה שיותר מהר
שיקא אחרי מאנן. הוא יזכר אה הכוונה, הזכרונו על זה.

ד"ש לכולכם, להזרחות!

בדפון.

למ"ס: הכי נחמד בצה"ל
מגן אמנון בלעד'.

יום ראשון 8.45

אמנון יקיר וזהרר!

כין 4 סילים נאמד טבג הרזח השוב עלי. אני מקווה שאתה
איבד פיידך ושחיה לך מספיק זמן לישון. כמו כן כלי הקווה שהמנה
אינו רב. אני מודה לך, מסס מודה לך שבאת להודיע לי, הנל שלא
היה לך זמן לעלות למעלה. איך דבר אני מקווה שהכל בסדר ושאוכל
לברוא עם נימסו למזכרך. אני אשתדל לשלחן להודיע בני להודיע להם
שנימסו יבוא לקחת אחרי כשהוא בוסע אליך.

אה"צ ישנתי טוב טוב, פשוט הייתי רגועה ושקטה משום שדע-
תי שאתה קרוב קרוב אלי. עכשיו, טוב נהיה קצת קשה, אבל אני
מסס רגועה ובטוחה בך, וזה הרבה יותר נעים וזהיר.

אני משובצת שאתה תפגל שני מנהבים בבת-אחה. אחי על גיר
ורודי ואחרי על גיר ירוק. אני פשוט חפושט כאן אה הניחוח היפים
ובתובה כוחתה וזרחתה הושבת הושבת...

ת ג י ד , מ ה י ה ה ס ר ו ף ? !

עכשיו שאתה רחוק אני טוב במקשה שהחוב, מניוון שאי אפשר
שוב לדעה שתי בתראה.

שוב, אני מקווה שאתה מרגיש טוב,

היה בריא,

ולחם -

שלך באהבה רבה

ח מ י

איזור לחימת גדרו 46 ע'

ליל יום הולדת ישיבה

9.6.67

ליל אמנון כלום

אני שולח לך סכום ומקווה שתקבל אותו משום שאצלנו הדאר לא רופק כראוי. עד היום קיבלתי סכום אחד שאתה יודע עליו וזהו!

יום שישי אחר האחרים משיבים לשכב על הכסן, משעמם מתחם- כים על הגב. מהחילה הקרבות ועד היום. אינני טאמין פעוד נעשה משנה חוץ מהחזרה הצמוד.

האר לך אה התרשעה, להיות שבוים לבטרי זה לא יהיה ביטוי חולב. כל השנים, שהייתי בחטיבה, באימונים, בהכנה, הלכו לריק. אינני רוצה יותר להיות כאן ואעשה את כל האמצעים לעבור.

התעניינתי עליך. משה איזה זמן לכחוב הביחה, הם לא יודעים כלום ודואגים מאוד. אמנון, אני מקווה שאתה בסדר. לפחות אחד מהמספחה עשה משנה. כמו כן אתה חייב להעביר אותי סכום, אם לא עכשיו, בעתיד.

להתראות

גדעון.

לכבוד

המפקח הצעיר והנכבד.

כל אשר עשינו עד עתה הנו כאיך וכאעם לעומת אשר הננו מוכנים לעשות אתם ואנחנו.

נפוש בשלום!

שלך

ג. ליאון.

11.6.1967

מפקד צעיר ונערץ.

אכן רשמתי דף מזוהר בהולדות מספרו. אין שבר לעסלכם עלי אדמות.

שלכם

ג. ליאון.

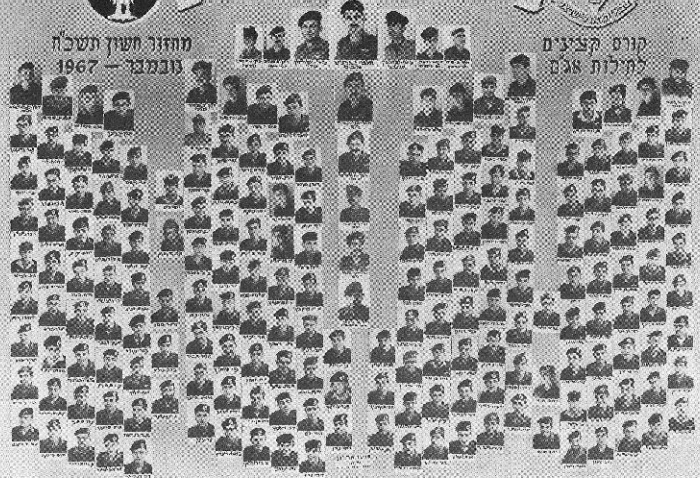

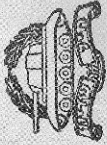
התנועה הילדית - חילונים

מחזור השני תשכ"ה
נובמבר - 1967

קורס קצינים
לחילות אג"ם

הצהרת אמת

קורס הפקדי פלוגות צה"ל

מ"ד
מח"פ

מס
למנו

מס
מנו

מס, מס
מנו

1981

מס
מנו

מס
מנו

מס
מנו

מס
מנו

מס
מנו

מס
מנו

לפי גרעון בלטידי
4 2 8 2 8 6
ד.צ. ג/3026

14.1.59

שלום בן יקר!

גרעון, אהבול גילצילתי וקבלתי את המספר 0360019. קודם המפידית אמרה שלי אמר לרבר, רק אתה, ולבסוף היא אמרה שהגידו לי תקשר איתי. כסובן שלא התקשרו, אבל לה אמרתי מה שראצית, זה היה בסדר!

ועשיתי אנחנו חשבנו שהבוא לשבת. חזר בני כל פעם לרובע לכוא כשגם אתה היתה, והנה, שוב כמו להכעים לא אתה, ורוחי נוסעת ביום עשיתי, ובשבת הבוא לבר-מצוה של הרבנים, וראי עם ההרדום שלה. אנחנו חשבנו שאהה היתה, אז אולי נטע יחד או תקח או האיסור.

אני אהבול נבשתי לפנות ערב, רציתי לדעת איך נטעת, ובמה הפע באם לא היתה לי אגודון. עשיתי כמה רבועים, ורווחי אמרתי: דגן, סבאה באה אליך.

שלום לך טאבא,

ובחבה, א מ א.

* * *

שלום בן יקר!

28.1.69

ביום ראשון אתה הצהריום שלחתי לך סכתב. אהבול בכורך כשגיל-צלת באה לא קרא לי. אהבול דגן היה אצלנו, הוא נחמד מאוד. אמרתי לרוחי שלא תבוא לשבת, זה הרבידו אותה, לילד לא אמרתי.

אנה צריך לשדר כך סיפחטכו איך סגל התחייגוה ובעיקר הילד. גם לא פעם כשבעיניס? אתה אמרת טרוחי אמרה לא לרבר עם דגן על אגודו ולהראות לו כל סיני דברים. הילד הזה משכים לרדיו, וספר אהבול לאבא "סבא", אני שמעתי ברדיו שאצלכם במשול שפן חומר נפץ". אני הסכרתי לו שזה לא היה אצל סבא. וכך הוא הכל יודע טורריו.

אצלנו רוחות רבוסים, איך אצלכם קר מאוד? גרעון חשסור על עצקר ותמיה זהיר. אין לי בקבוק יותר גדול, אני שולחה לך בקבוק על חרופה, קצת להתחמם.

כחוב כמה כיליס, שלום טאבא. דגן אהבול קרא אצלנו כספר, כורא נחמד, הכל שלא אמרתי לו סיפחוב לך. הוא אמר סיפחוב לך ביום שנה.

שלום ונשיקות א מ א.

שלום בן יקר!

22.2.69

הפעם 4 לפנות ערב, טמר אני שולחה לך הכילה, עיר מעט אני אהקשר עם חמר לשאול מה שלומה. תוא לא באה השבה, תיבה טוב וזהה השבוע. אהבול להבחי לשכור לרוחי ולדגן דרישת שלום בשבי, כבחור אתה צילל, ששמו שפעון. דגן מאוד סמח ואמר "סבא", סבא וסבאה ברויט כאים, אהבול היה סמכים הספר, השבוע היתה עשמידס זאבלס, רוחי הרגישה לא טוב, באחי לראוה מה שלומה, ולקחתה את הילד לערב אתה. אמרתי לה שהבוא אלינו.

בכית אין חדש. אני גם כן טרבישה לא טוב, צרודה, לא יכולה לרבר, ובכלל הרובע לא טובה. ואנא יש לו סבא ריח, כס בקושי סבבר, כל פעם הולך לליבהטן. ענייניס עם גודלסן, וזה טחכת בכספיים. מה נכסע אצלך, איך אתה טרביש, בייאף איך טוב האויר ימתי הבוא.

קבלת ככר את הסגו? אז כשעה טיבה. אני מוכנה שזנה הסרפס ותבט-ור את השירות. אני אבסור, כי העיניס מלאות רשעות, והלעגועים לאטבון ולבולס.

שלום ונשיקות, א מ א.

גרעון, יבא לי לרבר עם מי שהוא טהרואר, שהוא אמרתי על טירור הקויס, אז הוא אמר, שאהה צריך להביא איזה ססכר שאהה יודס בהעלה, אתה רק הבא ססכר שאהה בצבא.

לאח היקר שלומות!

אני מאמינה שעכשיו קצה טיפס יורר, בכתבי מילים אלו. זה נשפע אולי סנטימנטלי, אבל אחמול ובשבת דאגתי לך. אחטול לפניה ערב הסנאי את הברוד אחרי מאמצים על-אנושיים ודרך מיליון שלפונכיות, וכשהגעתי אל לשכת המג"ד (ביקשתי את המג"ד ולא אותך) אפרו לי הוא נלחם עכשיו. אי אפשר לדבר איתו, רק בלילה מאוחר אבא צלצלה ומסרת ד"ש ספך.

אחרי הקיבה ארובה כיו אני רוצה לאחד לך ברכות הסות עם קבלת הדרגה. אני מקוה שהמלאך תקפן שאני מצרפם לסכתם ישא חן בעיניך. שיהיה לכם טעניו עם, רחוק על שפת המעלה... הוא גם חמיכה (הכובה) והיא גם פמטלה ששה... אפשר למלות אותה מעל המיטה או לשים אותה על הטולחן (אם יש כוח).

אצלי אין הרבה חרש. אני עובדת כרגיל הרבה, בשבועות האחרונים יוצא לי להשאר יותר במשרד, אך אני מקוה שזה יגמר השבוע.

אני ממשיכה ללמוד ומקוה פעם לבסור את הלימודים האלה. די נמאס לי לאמינתו של דבר.

גדעון אני מפתרת לטייט. רוצה שהפליח יקח את התכילה. לכן אקצר.

בוחר לך לכתוב גם לי כמה מילים.

אני מאד מקוה שתבוא השבוע הביתה ונתראה. עד אז הייה שלום, שמפור על עצמך אם מותר לוטר כך, ותמסור ד"ש לינוש ולטנצק.

נשיקות מאוחרת היושבת
בפולחן בעיר הגרולה

ח מ ר

קורס מ' פייס שריון

בית ספר לשריון

התמונות הן תוצאה של תהליך עבודה משותף בין המורים לבין התלמידים. התמונות הן תוצאה של תהליך עבודה משותף בין המורים לבין התלמידים.

מחזור
פאיינוני 1969

התמונות הן תוצאה של תהליך עבודה משותף בין המורים לבין התלמידים.

צ'רלס מ. גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן

1970

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן, משה גולדמן

משה גולדמן, משה גולדמן

א י ש ו ר

כה הנו לאשר כי סר גלורי דגדון

השחקת בקורס לביטוח למסמילי טנורנייד/סחפר,

שנערך ב יל - אייב עיי המוסר לביטוח וכליחות

ונסר בחתינות ושורכו כסינס.

קקיב החיני כיום 27.12.72 ומסמילי כיום 29.12.72

לפרו כו את חונמאיים המסמיליים סחפר לרף.

נמתי עמידן
סחפר חחמיר

תריך 2.1.72

976

17.10.73

ש ל ו ט ב נ י ק ר י

אח הכלוויה שלך קבלתי אחסול ב-16.10.73. אין גכול לשפחה,
כי ראו שאחה כפכה. אבל יום לפני זה כבר לא זכורתי, וצלצלתי
לרבינה, והיא השיגה קשר ואפרו לי שאחה בסדר. המלפון דועק
לרוחי, לאבא דחטר. אחסול גם קבלנו ד"ש מחישה, סחמגן שלך.

גדעון יקר, אנהנו יודקים שקשה לכתוב ולצלצל, אבל כחוב כל
יום לאחד, זה יעבור לכולם.

סה חסר לך ונשלה. הקבלה אח החכילה שלי, גם אחסול לא היה
אבא בכית בלילה. הייתה למד, אני חיה אח החרדה לך, ונספק, אני
חיה עם אמנון. אולי גם הוא יחזור? אני פשוט חיה עם כרוחי
הרבעה, ויש עור אנשים אימרים לי, איך אח עובדה אח זה? למח
גדעון בחזית? אלהים יפזור לך ולכל הכניס.

ספור על עצמך. אחסול הייתה קצה אצל רוחי והילדים. הם
נחמדים. דגן עובר אח המצב טוב מאוד, אין לי יותר כוח לכתוב.
אני רק רוצה לראות אותך בבית, בריא, ואז אני ארבע. אני הלכתי
לעבור כל יום, וזה גם פוצר לי.

שלוט לכולם, והיו בריאים ואמיצים, והנצרון אחכם.

בהרבה אחכה לכולם בחזרה.

א מ א

מכתבה של ערה בלקדי לכנה גדעון (נכתב למחרת גופלוי, באין
יריעה עליו)

לב טרן גדרון גלעזי
א י ע י - 428286
ד.צ. 3125
צה"ל

שלום בן יקר

27.10.73

גידון, מה שלומך, לפה לא שובעים ספך שום דבר? אני שלחה 2 הביטוח ושכחתי, דבם רוחי שלחה 2 הביטוח. כולם מתענגים ודואבים. אני עם כל הדמיונות שולחה את הכתובה שלך, שימאוו חוץ.

אני יודעת שגם ממרים מצללים וכוחבים הביטה. עשה מה שהיא, הקביר אידה עשר. איך לי כבר כוח. להמר אני עושה את הפות, היא מהותה. לי כל פעם היא מרונחה. היום היא בבית, כולם דורשים בשלומך ורוצים לשמוע ספך. כחוב מה אהה צריך, אז אשלה. סרגתי לך כובע.

מזל טוב, אהמול היה יום הנישואין שלכם. ושוב כל טוב. אהמול ראינו את רוחי והילדים. והכל בסדר.

שלום מאבא וחבר

בהרבה אהבה, א מ א.

(המכתב הוחזר - "נעדר")

הסנק של גדרון מוחזר לסיפוף

תעודת כבוד

היום בא יום הולדת
הקדושה שלך תולדות
עלית בלילת המספר
לם גדרון גלעזי
יום הולדתך יום המספרים

החגיגות יהיו
ביום חמישי
בשעה 19:00
במסעדה של המספרים
במספר 428286
במספר 3125
במספר 428286

מספר 428286

מספר 3125

בשירות האלמנה;
האלמנה והגבורה -
אמנון

ס י פ ו ר ה ח ק כ י ד י

צירי הלידה תקפו באישון לילה את עדה גלעדי, וזכרה קיבוץ אשדו-יעקב. נשענה על בעלה יצאה אמה חדר הסכנתה, ושמה אויר מלאו ריאותיה. נפטת כה על ערבות הפרחים הסגנוניים.

"דוד", לחשה עדה בכברות, "אם יוולדו לנו תאומים נקרא להם 'אמנון וחג', כשם של הפרחים הנודרים".

למחרת בבוקר בולדו לעדה בן זבת, ושם ניהן להמאמנון וחמר.

הולדתו חייהם של אמנון וחמר גלעדי, אינם שונים מאלה של צברים אחרים ילידי שנות המלחמה. עד לטיום קרבת עם הירדן התגורר המשפחה בחיפה, יחד עם מאות ילידים, שפגשו מקור האש. ב-1949 עזבה המשפחה את אשדו-יעקב, והשתכנה למשך שנה בכפר-יהושע שבמקם יזרעאל. ב-1950 נזח דרומה, והפעם בקרבת העיר - חל-אביב, בה עבד האב כחקלאי בהכרת "כיתין-חקלא".

בתקופה זו הסיקו אמנון וחמר לסיום שבע ביהות בית-הספר עממי בשכונה "נוה-עז", שליד פתח-תקוה. ב-1955 התמנה האב מנהל חווה חקלאית של חברת "הירע" בנגב, ושוב הדירשה המשפחה עקבותיה - יו, ועברה לגור בשכונת "אשרידר" באשקלון. שם טיטו התאומים בקיץ שעבר, את בית-הספר התיכון.

פוק חייהם הבא והנוכחי - צ"ל.

ח נ י ר ס צ ש י י נ. אמנון וחמר לא הלכנו כלל בבחירה היחידה בה ישרנו. רבים משכניהם היונם קצינים בכינסות השירון, ועובדת זו השפיעה על החלפתם.

חמר טיפה את תקופת הכירונות בבסיס ח"ן, והועברה, על-פי בקשתה, למפקדת גייסות השירון. עם הציבוה ליחידה שרמנים, לספלת הכרובת.

זרכו של אמנון היחה קשה יותר. בבסיס קליסה ומיון ניסו לשכנעו לשרת בחיל האויר, שלהותו לבסוף, בניגוד לבקשותיו, ליחידה חומהים ממנעיים. אמנון התקעס. הוא רצה דווקא "צנברי-וניס", ולבסוף השיב את מבוקשו.

לאחר תקופת שירונות החי"ר הזכירו לאמנון כי הוא חובש כומחת שחורה. והוא עבר לאחד המקצועות הקשים והמסוכלים ביותר בספן - חוחן "צנחריון".

לאחר שעות לימודים ארוכות במשך היום, היה חוזר על חומר הלימודים קנטינה היחידות, בעוד חבריו עסקים בניהות מפרות

של... הוברות "בלש" ו"סטאלאגים".

שוב הוכרז כחניך מצטיין. מספר החיבת לחץ את ידיו בחמי-סוה, וגיבא לו עתיד של שריונאי סעולה.

חפילה בלב המשקדים. בתקופת "השדה" של אימון הצורה הפך אמנון בעל כורחו למפקד טנק. בהג הטנק נטעז ואמנון מילא את מקומו במיפול בטקטיכות המנוע, בנסף על המקורו בחוחן. מספר שעות השיגה ללילה לא עלה על 4-3.

לאחר שיתחף במצעד יום העצמאות מתעור אמנון להמשיך בקורם בפקדי טנקים ובקורם: איגני שריון. הודיו מרוצים מאד.

צה"ל מאחד כיום את התאומים, שהשתתפו יאירי בצעדה, ביהודה אחת.

עוד כרם סיים את מציית תקופת שרונם כבר צופה אמנון לעבר החיפה לשרות קבע, כסובל, בגייסות השירון.

סיפור ציוניז' הוא נראה מתוך שדיך מה לעשות - הוא אמיתו.

אלתנן ויניצקי.

(מתוך "במחנה" ערך חג העצמאות השכ"ב)

Marching band performing, with young man in foreground.

חידושים אחרונים - ספורה של חמי.

היה זה בראשית אפריל 1967 בעת התקדמות החמורה בצפון. נשארתי בבסיס ביום השני 6/4 והכינונו את ההתנהגות של קצין האוויר-טובות שהיתה צריכה לחקיים בבסיס.

ישבתי עם כמה קצינים בחדר האוכל, כשעבר הדמיון אותם לחת. אחת הקבוצים הופיעו והצטרפו אליהם.

זכר, במסיבות אלה נפגשתי לראשונה עם אמנון. יצאנו אחר מכל לשייל, לא שמתי אז את העניין לרביעי.

בין מארגני החתונה היה אמנון - בכלל אמנון היה פעיל המיד בכל הנוגע לפסיבות וערבי הווי - והיום נאמא היה מארגנת את ה"ירודות" בנוש אשקלון, נסע אמנון לביתה, ובמקומה היה לארגן באמצעות אבא "ירודות" שנבאנת לעזור בחתונה. אבל דבר זה לא התחבר, נסעתי אז עם אמנון וניסים - החג, אבל לבית לא נכנסנו, יצבנו והיכינו במכונית בחוץ.

בשבת, כשכאמור לכסיס, לא נמצאתי את אמנון. נסעתי עם ניסים לאשקלון. אמנון אמר לחש "הכניסי את הייללה הביתה" ששכתי אז שזה לא רציתי סצרו, והרגשתי שאמנון כמע קצה על ניסים על נסיעה זו.

לאחר החתונה של קצין האשכנזי יצאתי עם אמנון וליזויה אוח, המסכנת לבוא, ומאז היינו המיד ביחד, בדי"כ היה אמנון מאוהב כלפי הבנות, הדעה של ההבדל"ה לא ארשפתה של אמנון היתה מוטעית. אמנם אמנון לא רדף בנות, אבל כשרצה לבוא אתן יצא יחד עם זוא היה יודע להגדיר טוב את הכוונת זו שמה, זו רזה, זו בעלת אופי היה זהו בעלת אופי שונה וכרוטה.

באותו הימים הכרתי טוב את אמנון. עם היה מוקדם מאוד בבוקר המיד אפשר היה לפגוש אותו בשפרי, ונפט מאוד בחור לנחת, המסדר היה המיד נקי, מסודר במיד מופתי, כשעל האשכנזי מטרם. המסדר היה לאמנון ביה שני, והורגשה בו רוחו של אמנון. המיד אפשר היה לפגוש אותו כשכוכבו על האש, מסודר, נקי ומצוחצח.

בחקיקתי כמורה לחיילים שמעתי את השמועות עלינו, איך אמנון זוכר כל אחד בשמו מהיום הראשון שקבל אותם. היתה זו סם-ירוח מוחלטת לחקיד של מ"ם סירובים, טעידע שעליו לראוב לכל חייל ולכל פרט בפלוגה.

נשארו בבסיס עוד לפעלה משבוע ימים. אמנון צריך היה לרדת לג'רוד. כיהתיים הצטרפתי לאמנון כיצאויותו עם השלונה למקוה, למסורתיים, ליריד לילה, להצבוח כליות וכדומה. כמו כן הייתי מצטרפת לאמנון במסעותיו לבאר-עובע לשעורי נתיגה, וכיקרנו יחד

בחצת "קובלנ".

עם סיום הסיורונות, עזרתי מסיבה בה השתתפתי, ראז סיפרתי לאמנון את העניין שהיה לי עם פטר. פטר בראגאו לאמנון, השב שאתה כזו, נדבקה לאמנון ובכלבילה לו את המנה, כי הוא לא ידע - ואמנון גם לא רכז לו על כך - על קשריו הרציניים. אבל לאחר מכן פטר אמנון לפטר על קשריו ורורה לי. עם דתה אמנון לבירור, השאיר לי בכתבה - והיתה זו סתנה יצרה בשבילו - את הקלע האדום שהיה חמיד אצלו.

ביום שישי 15/4 נסע אמנון לביתו, וכן בשישי ב-21/4 למחרת בשבת 22/4 ביקר אמנון לראשונה בכיתה. ישבנו כל אוחה ערב בבית. אמנון סיפר לי על הליכה בחוץ-בחוץ-לארץ (במסגרת מקפיד הצבאי), תואר את הרשפים שלו הגרמניה ושוויץ, והוסיף: שחלומי הוא, לנסוע עוד פעם לחו"ל. פטר על השלג, על השעון שגלגל הציע לו לקנותו, ועל מירובו.

אמנון הוסיף וסיפר לי באותו ערב על הצטרפותו לסיור הקצ-דינים (במקומו של נוקה שויהר על השיוול וחזר הביתה), על הגניחה עם רוחי בה דידרהו בפריס (דבר שאסור היה לו לעשותו - זה לא התאים לאמנון) ועל מילום כשרים.

בליל הסדר הייתי בבית הורי. אמנון חגג את הסדר יחד עם משפחתו במסד הגרובי בסתנה. אמנון שלה לי עם ניסים זה פרחים לחג, ולמחרת - ביום החג - בא לבקרני בבית.

כל אוחה ערב ישבנו בבית, ולמחרת ירד אמנון לבאר-שבע. הצטרפתי לאמנון לאחר מכן בנסיעהו לביתה"ס, לחקירת חייל במספט טעפרך שם. בין יתר עיסוקיו היה אמנון ממלא מקפיד כאחד השוטפ-ים במספטי חיילים, למחרת הייתי בג'רוד וערפתי מיוני חיילית.

ביום השישי נסענו הכיתה, מאחר שאמנון היה צריך להיות חורג בשבת, וכן נשארחי עם אבא בג'רוד.

היתה ארוחה ערב סתנה, אמנון הביא את השיש מאבית, שמענו מוסיקה, וכן הקלטה של דגו.

בשבת באו חודי לבקרני בג'רוד, ישבנו בחוץ אחש על הדשא. במוצאי שבת, נסע ניסים בהשעתי - אמנון לו הסכים מחילה לזאת - לבאר-שבע והביא לנו מה שהיה לאכול. דבר רגיל היה זה לקפוץ לבאר-שבע ולקנות מה שהוא לא שגרמי לאכול.

ביום שני במוצאי חתג באו אינו ניסים ולקח אותנו מראשון-לציון לחצת "אחלום-באל-מכיב. היחה אתנו חסר, וכן חביתה של ניסים. למחרת ביום שלישי, עלה אמנון ירושלימה לאמן את פלוגתו - טלובת דגלני השיריון - לקראת חג העצמאות במצעד בירושלים.

בביקורי בירושלים באותם הימים, ריחתי מוצא את אמנון עיף
סחאימונים הפיגיטיים. הייתי נשאת עם אמנון שעה, שעה וחצי
וחזרה הביתה.

כיום שיש בא אמנון לביתו לשבת. הוא טלפן אלי, ואמר לי
כיצד ענה את אבא באשתאול ולקח אותו ב"טרמפ" במסגרת הצבאית
הבינה. למחרת בשבת בקרני אמנון, יצאנו ממוצאי שבת לנהל-
יתרה ובלינו את הערב בבית הברכה. סיום שני ועד יום רביעי
האחרתי אצל תרומי בירושלים. ישבתו הייתה באיגודון, צופה
באימוני החיילים, ובין חזרה לחזרה שתייתי עם אמנון. עד יום ה'
לא יזאנו שמה האיגודון. כל החזרה ואימוני הגדוד היו מקרי
מים-מכליכות הארובורסיטה.

ביום ה' 11/5 נערכה חזרה כללית באיגודון, אשר אליה הוז-
צנו בני ירושלים ומספרות החיילים.

אזרח ערב - לאחר החזרה - יצאנו לירושלים לדיסקוס של
טורבלו. האספסוף של כל הקצינים שהשתתפו בטקס עם נשיאת הנר-
ותיחה. כיון הייתה הופיע דן בן-אמנון והולודאים. ישבנו ושינו שירי
מלחמת השחרור, וכל אותם השירים הרגילים לערבים כבנו אלה. יצאנו
גראציאני לרוח אוחנו בפסגת, לא רקדנו, אבל ישבנו ושרנו. היה
זה ערב בחלי נשאה.

ביום שיש התקיימה הופעה כסניני האוכה. אמנון בא לקחה
אוחי, אבל לא יכלתי ללכת עתברתי ונשאיתי. חיכינו לאמנון, שהיה
צריך לכרז אלינו לארוחת ערב, אבל אמנון לא הופיע. חיכינו
והיכינו. לאחר מכן התברר שמי שהוא היה צריך להשאר בסאהל,
ואמנון כסנון נשאר.

ניסים נעלט בינהיים טאוופק. הוא "תקן" את הרכב כבודו, ולא
נראה בירושלים.
יוסי אגנלבר, חברו של אמנון - שהיה בעל רכב - החזיר
אוחנו למסהל וכו בילינו את כל השנה.

אזרח שבת, שבת של בני ירושלים היה. הופיעו אנשי הקיר עם
ילדיהם לבקני את מסאהל ונא החיילים. אחר הצהרים החליף יוסף את
אמנון, ואנו יצאנו לעיר. המהובבנו, פיללנו בעיר, ואמנון טלפן
הבימה והזמין את ההורים למפעד לירושלים.

למחרת, ערב חג העצמאות 14/5/67, התקיים הספון המריסם
באיגודון, ולאחריו חזרנו למסהל. ה"ב"ס רצו לצאת אוחנו ערב
לעיר, אבל אמנון אסר עליהם זאתן כי ידע שלמחרת מלחה להם יום
קשה - יום צעידה במצעד עם הדגלים, ולכן דרש מהם לבנות ולהלתיק
בוח.
אזרח לילה יזאנו ובקירנו אצל תרומי. אמנון היה מאוי

עייף ונדרס סיד. למחרת ב-0500 קם אמנון בצער הרגל לאיגודון.
המצעד - היה זה מצעד עצוב ומסוכן. בלי סנקים, בלי אויר-
גנים, ובלי כל התרומות הנשס של פעמי הציבה של יום העצמאות.
עם סיום המצעד, האורגן הגדוד לחזור לבאד-שבע. רצייתי להצטרף
עם אמנון שירר לבדוד, אבל הוא סירב, ואמר לי לנסוע הביתה.

אמנון לא רצה שהיחידה תסע לבדה למסנה. הוא ארגן את המסע,
ספר לכל סכונית הורומות ככבנו איך לנסוע בשנייה, המתידות, המתידות
הטוהרה, הושיב לידי כל נהג מדריך, והסיל עליו את האחריות
לאותה סכונית, וכך ירדה היחידה בליווי של אמנון למסנה, לאחר
מצעד העצמאות של שנת 1967.

עם הגיע למסנה, החליף אמנון את בלעד, ואפשר לו לנסוע
הבימה לבאד-שבע, ואמנון נשאר בגדוד.

אזרח ערב בין הצעות 9-10, טלפן אלי אמנון. מאופי דיבורו
הבינורתי שיש לו חישת מבט רוח. אמנון לא רצה לבלות לי שישנה
מתיחה, לאתר מכן חישת את הס"ר אוחו, וכן שמואליק טלפן,
אמנון הכין סטה שהוא קרה.

למחרת, נסעתי לבדוד. חיששתי את אמנון ולא מצאתיו. הוא יצא
ועבר לבסיס אחר, הורגשה מתיחה וכיננות. נסעתי הביתה בשב-
רוח לא מזהיר כלל.

למחרת פגשתי את אמנון בבסיס השני. נשאיתי ללון עם אמנון
במך לי את מיכתי והוא ישן בסכונית, כי לא היה לו איפוא לישון.
היו אלה שעות של הכוונה הגדוד והמתיחות בברה, אמנון לקח אוחי
ער קסטינה. נסעתי הביתה ואמנון המשיך כדרכו.

וכורני, שאמנון ניהם אוחי ואמר לי, שזו מתיחה הולפת,
"זה רק כשה ימי כוננות", "שום דבר לא יקרה", אבל לא כך התפתח
הדברים.

אזרח הימים נסענו ליצורי החיילים. לא היה לי מה לעשות,
וישבתו מיוט המשי עד יום שני בבית. אמנון לא טעמתי דבר.

עברתי לחגיגות אחרת והתחלתי לבשש ולחפש איפוא נספא אמנון.
נפשתי כמקרה את ניסים ומסרתי לו סמכת לאמנון. כיום רביעי
קבלתי חשוכת. לא מצאתי מנוח, נסעתי נתבססם הביתה כמה פעמים
בחקרות למגוש את אמנון.

כיום ראשון 28/5 הייתה בבית בראשון-לציון. המתיחות היה
גדולה מאוד, יצאתי קולונט להתגדר קצת, ולתפתעתי ראייתי ביוכן
את המצעד שתייה בירושלים, ואת אמנון זוקר בראש יחידת הרגלים.

עד ה-1 כורני לא רצייתי את אמנון. היה זה יום חשתי וניסים
לקח אוחי אליו לבדוד. שרייתי עם אמנון מספר שעות, בהם הוא ספסר

לי על הכוננות ועל חייליו, אמנון היאר לפני את הפקר המסמחי
 בין אנשי הצנחנים והשריון, ולא רדוק את "התפטרות" שלהם,
 והבליט את המטעם והסדר בשיריון. אמנון הוסיף וספר על הנקרון
 ביחירתו, על החתונות ההייליים, ועל האיסור שהוציא על גידול
 זקנים. אמנון כסגהנו ורצה שיחידתו תהיה לזכרת בכל הזמנים.

אחת ערב חזר לפני אמנון את הרגשות והוסיף, שאף פעם לא
 הרגיש מה זאת מלחמה, אם כי גם בימי סמוע היה ספקי הורן בתקופת
 הכוננות של אז, אבל עכשיו זה אחרת.

ישבנו כל אותה העת, עד שאמנון בקרא לקבוצה פקודות, נפרד-
 נו, עליתי להסיבה ולמחרת הורתי הביתה.

מפיוחת של ימי הכוננות ברטו שרבהי עם ניסים, כי אני רציתי
 לבקר את אמנון והוא לא רצה לקחתני, יחכן כי אמנון לא רצה
 שאבוא, ואולי הוא לא רצה להיות שונה מיתר החיילים שגם אותם
 לא בקרו. באותו ביקור לקחנו אצל אמנון את המפיל והארנק עם כל
 מיני מסמכים ונהתי לאמנון כסף כי הוא לא התכוון לכך. ניסים
 רצה לקחה ממני את הארנק, אבל אני לא רציתי להח לו אותו בלי
 הוראה ככתב מאמנון.

קבענו להפגש ביום שבת. ואכנס יאצנו לחדה ומגשנו את אמנון.
 בשעת המגישה ספר לנו אמנון שיש לו מספר שעות הופעה ונסענו
 לאשקלון לביקור בבית. בבית אכלנו צהרים ויצאנו לביחור לראשון.
 אותו מוצאי שבת ביליתי עם אמנון, נסענו לפלמחים לבקר את נדעון
 ואחר זה נפרדנו.

ביום ראשון כשבאתי לחדה קבלתי פתח שאמנון העביר עבורי ובו
 שני סיליים "חזרו לצאלים". היה זה הפתח האחרון שקבלתי ממנו.

אל: מנן בלעדי אמנון

ה ז מ נ ה

הנך מוזסן עם ריעינתך / בה זוגר למסיבת קצינים
 חס' שהערך בתאריך 17 מאי בשעה 2000 בבית החייל
 בתל-אביב.

הדפעה כהלכות זיה או מדים כהירים.
 נא לדייק.

האב כבש עבודה, הבן הגן על כיבושיו

תחום נדוש - אך בעל אחיזה במציאות אומרו אין התחום נומל רחוק מן העץ. אמנון בלעדי אף הוא לא כפל רחוק מהעץ, שכן היה אמנון תולדה מוכנה מאליה של אוירה בית אבא ואמא.

האב דוד בלעדי ורעייתו עדה, הצטרפו בשנת 1937 למשך אשרות י-עקב, בו חייו שמונה-עשרה שנה. הלוח ואיש הגנה פעיל עוד מאז-נולד בחירותו היה האב. כחבר קיבוץ אשדוד-עקב, היה מסיידם ענף הקשר בהגנה מאידוד עם הירדן, ובפרוץ מלחמת השחרור שימש כקצין קשר בגוש עם הירדן והגליל ההחזון.

ב-10.44.40 נולדו האומים למשפחה בלעדי - אמנון וחמיר, אמנון, מספרים הוריו, היה ילד ממורד ומפוספס מאד.

אח הצבר הטיפוסי, הגדל בחברה ובאווירה חופשית, נוחלים אנו לעתים עם חוצפה ויהירות, המתקבלים בדרך כלל בנייה של מלחנות מה והתעצב.

אמנון, לעומת זאת, על אף היותו "צבר" כמו כולם, לא גיחן כהכוננת אלה. רביני ושקול היה בדרך משכחה ואופן המתנהגות-הכוננת אושר זו ניכרה בו עוד בהיותו נער.

בהצטיינות סיים את כוח-הספר העממי, וכך המשיך גם בהיכון ובקד ומחמיר היה בלימודים, וההמדה זו היא שנתנה לו את האפשר-רוח להחלקם ולהגלית. הוא גילה התעניינות רבה דוקא במדעי הט-כע, אך המשיך במיוחד בהיסטוריה ובידיעת הארץ, אותה הכיר ואהב. במחצית הגברות כתב אמנון חיבורים על הנאציזם בגרמניה ועל "השבת השחורה". מאוחר יותר, כעת שרותו בצבא, נהג להרצות בפני חייליו על מלחמת השחרור.

אמנון היה קשור מאד לאחותו התאומה חמר. שמונה-עשרה שנה עשו זה כבד זר, ולק עם גיוסם לצה"ל נשרדה ררכם ליזמן מה. חמר, שרתה אמנם כאוחו חייל - כשריון, אך ביחידה אחרת.

אמנון הגיע לצה"ל כשהוא בעל ייצ והכשרה מוקדמים עוד מאז-עילויו הענפה בגרמני. אח התיירנות סיים כחניך מצטיין, וכך המשיך שלש אחרי שלב. מקורם מקדמי נמקים לקורס קציני שריון. לאחר סיום סוצלל של קורס קצינים, נשלח אמנון להשתלמות בחו"ל.

כסובו נחבקש לקרוך את החומר להיררכה, על אף היותו קצין צעיר ובעל דרגה נמוכה מקצינים אחרים, והיקים ובעלי נסיון מסגור. אמנון נחשב כאחד מבחירי הקצינים, אשר הכניסו לשרות טנקים חדשים, כלחי ודוקים עד כה, שדרשו רמה ידע ותחזוקה גבוהים ביותר. כאחד מבקוריו של ראש המטלה בבסיס, היה זה אמנון אשר הציג בשגור את הסנק החדים.

הוא היה מספק העלוגה הצעיר ביותר בגייס - ועם זאת שהטוב ימים שבהם. עד צעד התקדם. מתקדמו האסון ועד ימיו האחרונים. המיר בהצלחה ובבטחון. נוקשה ועם זאת סחייך המיד. רביש היה למור ולנקיון. תחילה דרש מעצמו ורק אחר-כך מפקודיו. הופעתו המפורזת הביאה לא אחת את החברה ליידי בליון מהול בהיעצו. בחיר, היה זה אמנון הממונה על הסדר. כאשר היו החברה מפזרים המציאתם, נוהג היה למדרס בקצמו ללא אושר. לבני היציאה לקרב, ככוכב ה-5 בינו, לאוחר סטיים את דבריו לפלוגה, הוציא מברשת נעליים להבריך את נעילו. "או מה אם יובאים, צריך להפסיק להיות חייל? ענה למכ"ת שלו למראה הבעת פניו.

גם כמפקד היה קפדן ומסודר. ידע לדרוש שיקודיו אותן דר-ישרה אלמנטריות שלועתו יש לדרוש מחייל.

פעל לכל, חי ונפש את חיי פלוגתו. עד מהרה למד להכיר כל חייל בשמו הפרטי. כל חייל ובעייתו שלו. תחילת השבועה לקשות, אך מי שהכירו מקרוב ידע שבמכוון שוכנת נפש מבינה ודואגת, לא אחת היה נשאר עד בליילוח עץ שהיה בטוח כי הכל חוכנן בהלכה ליום האב.

בחורשים האחרונים לשרותו בגדוד, הכיר נכרה אליה נקשר מאד. בשבת האחרונה בא אימה לביקור חסוף בבית. להוריו שיפר על ימי הכוננות, אך לא גילה כל סיפני חמד או דאגה. רק בשעת אר-וחת השרב, ניכר בו שהיה ממוח מספ.

כשעת לילה מאוחרת חיד ליחידתו מבלי לדעת שהיה זה ביקורו האחרון.

באחת שיהותו עם אביו, שכנעו אבא להמסיר בשרותו המצאי. "אם משימת רוזי - אמר האב - הייתה כיבוש הארץ והעבודה, הרי שמשימת דורך היא להגן על כיבושים אלה. ללא בטחון - לא נחייבים - מיום האב.

דוד בלעדי אמר דבריו אלה בשטטה ובנוסח המוכן מאליו. באותו מנון וכוחות דרך פעל בשנים שקדמו. להקמת מדינה. לכן ראה אך בטעני את בנו ממשיך את המפעל.

ספי מקדירו ואברילו

הכרתי את אמנון עוד בהיותו במקצועות השריון, אך הכרונת העיקרית אחר, הייתה בהיותו חניך בקורס קציני שריון, שבו הרכב-הי והייתי מרונן מחלקתי כאותה תקופה.

כתניך, הצטיין אמנון בכל. היה ממוסע למופת והיה אהוב מאד על כולם, גם על חבריו החניכים וגם על המדריכים. את הקורס הוא סיים כאתר המצטיינים הבודדים.

בסוף שנת 1964, נסענו יחד להשתלמות על הפסונים בחו"ל.

כמשך הקורס (בחול"ל), התבלט אמנון בהיכנותו לעבודה, והיה בין אלה שהכיבו תוספת דריכה ומערכי טקור לפני חזרתנו ארצה. במשך שהייתנו בחול"ל, הוא רכש לו הכרים רבים, ואיני זוכר שקרה פעם, שאנחנו הרים קולו או רב עם מישהו. המיד ריכר כשקט וולא כעס, והיה בעל רוח טובה ועם חיוך על השפתיים.

כשהורנו ארצה, השתתף באופן פעיל בהדרכה שרינונאים על ספק הפסון. טייל הפמיים אחראיים כשריך תותחנות, שבשעה זה התמחה בקיור. לאחר סוף, עזב אותנו ועבר להדריך בקורס קציני שריון בביה"ס לשריון.

לאחר שסיים את תקופת ההדרכה בביה"ס לשריון (הדריך בשני קורסים) חזר אלינו לגדוד וקיבל מיד כינוי כס"פ, ועסק בהדרכה פירוברים.

שיחות ומביקורים בבסיס פירוברים, התכור, שהמיר היהת פלו-בחו המסודרת והממושטעת ביותר, והשיגה המיד את החשבים הטובים ביותר. השנים אלה הצליח אמנון להשיב, הודות לרצינותו בעבודה, הן כרי השנה שיתוף פעולה מלא סכל פיקודו, אשר העריכו אותו המיר והבינו את גישתו לאנשים.

מיד עם החילת הברונות במאי 1967, הוקם גדוד פסונים, ואמנון עבר לשמש בו כס"פ. עם יחידה זו הוא יצא למלחמת שנה נצל, עוד ביום הראשון עם החילת הקרבות.

אצל כל אדם, אפשר למצוא חרונות ומעלות האפייניות לו. לאמנון היו רק מעלות. במידה והייתי נדרש לתאר קצין שריון מצולה, ואדם המכינה אופיו, טוב ליכר רוצנו לעור, הייתי בוחר כרוגמא את אמנון.

כל המקור ומשימה שהטילו עליו בכל שנותו בשריון, הן כחיל או כספק, מ"ס או מדריך, וכס"פ; כוצעו בדיקנות מלאה ובדקנות למטה.

מא"ל חיים,

26.7.68

אמנון אימץ את האהבה שהוצב לו. הוא ראה את הדברים כמו הרוך - הוא התחייב בשניה לשדור קספ.

בבוקר החמישי כינוי 1967 נצל אמנון עם טרצה פלוגתו לאשונת את מחמתי האוייב, דרונית לרפיח.

אחיו הככור - ברעון, חזר לאחר המלחמה - אל השריון.

"הנה רכב אש וסמי אש ויעל אליהו בסערה השמים"

(מלכים ב' - ב', י"א)

רחוק אני מאד מחנ"ך, אך המיד בשעולה לעיני אותו רגע נודע של בוקר ה-5 ליוני, כשאני עומד בצריח חתת אש האויב, ובמרחק עשרות מטרים ממני המגן הבוער של אמגון - וזוהי המנהג שאינך יכול להשתחרר ממנו, וחזקת שגם לא תשכחנה - עד למרחי טרסיה - שם ועולה ב"י הדימוי על ספור עלייתו של אליהו הנביא השמיים "ברכב אש...."

עם אמגון ז"ל נבגשתי בקצור במספר חקירות. הן כחניך בשל-בים שונים של הפרות הצבאי, ולאחרונה סגגנו באותה הקומה בת שלשה שבועות של כוננות, ורגעיה הראשונים של המלחמה.

כשאחז בא במגע הרדף ויום-יומי עם אדם, אינך סיחם השיבות לטרטים קטנים בחזי החילוף של פבורה, תוך ואופי. אח"כ, מסרחק, וכיחוד כשאחזו אדם כבר איננו, רק אז, שם אחת לא עד כמה השפיעו כל אותם פרטים קטנים ושינו בו גם כן מהו....

זוכר אני משיחתי הראשונה עמו, אני הייל בראשית אסרוני.

עדיין לא יודע טען ועבודה טען מה, אשטורה שלישיה, ואני שוכר על שער המנהג. מסככה המטובה, משיחית היילים וביקים יותר, אה השפולו במיקים - לאחר אימוני לילה - ומחפזים ידיון. לאחר ששטחתי שקם במחנה, עובר לירי קצין ופטרני ב"לילה טוב". לא חלפו אלא 10 דקות ושבו עזבו אותו קצין - הפעם בחזרה למסכה ואל החיילים ליום איסונים חדש, והפעם "בוקר טוב" - אולם המטחה משיחית ראשונה עברתי, לילה של שידון סהוא, ומסירותו של קצין מה היא

אחוז קצין היה אמגון.

היתה בו שיאפה לשלמה וליסודיות ללא גבול. המיד ידענו כשהוא בורץ מסדר, לא ישיאר שרש; ולוא תקטן ביותו שאינו מסיח. ולא נשכיל "להפוס" כי אם סמוך דאגה כמה שהכל יהיה כשורה. היה קפדן בכל שקשור למילוי פקודות - אך, ובזה נבדל ממפקדים אחרים - גם חמיר שאף שפקודותיו היעשבה מתוך הכנה הענין, ולא סמוך משמחה עוורה גידיא, ולכן לא נלאת מלחביר ולשכנע, הגם שיכול היה להסתפק במתן פקודה בלבד. אוחה מילודיה שבו, הביאהו לשליטה טרביה בכל אוהס מרכיבים טכניים וחורתיים של טען והל-היתה בו, עד שלא אחז היה נבמר וכוה פקצועי ב"מה אמר אמגון".

כמדריך וחסוך צבאי, ידע להחזיר בך אם ההכרה בביצוע כל פרט וכל פקודה בטלחה, ועד הסוף כרוחה וכלשונה. יוצר מאחור; כשהכריחו סקרום יותר, הופתעתי להוכוח שאין הוא חמים דעים עם

כל העקריות והדרישה, אבל הסכמה - דבר אחד, וקיום נטילוי ההוראה - דבר אחר. בזה לא היו שום פשרות, וגם אם אין הוא שלם; הרי מקיים הוא ללא עוררין.

ידע לררוש פקודותיו, אך יחד עם זאת - ואולי עוד לפני כן - גם מעצמו. המיד היה מסודר בלבשו בצורה קפדנית, שאולי אף שימשה נוסח לצמוק בינו - עד כמה נבלס הוא כסדרו ונקינותו בקרב כל המנקיטים המלוכלכים המיד - וכך עד הסוף; בקצור הא-חרון, אחרי שסיים את פקודת היציאה לפלוגה, וגוהרו עוד מספר דקות - נשארו להחליף דברים, ולפתע, מוציא הוא ממחשילו מברשו; והתחצת את נעליו עד כרך - "למה לך לחצחח?" "הרי אחז יוצא ל"חלום" - "אז מה?" צרף להפסיק להיות חנייף"

באותה שבועות של כוננות שמעתי מעור פעמים מספר, כששוחה עם החיילים, אה המיספת "הרועה בשלום - יכון לטלחמה" ולא הפו-טש-כח כפראזה בלבד, אלא סטס מתוך אפונה עזה. לא רבה במלחמה, וקירותה שלא תפרק, אך ידע שאם חפרוף, יצטרך לוח את כולו. - ושלם היה עם כך.

באותן שיתות שבשרם עם החיילים, הרבה לדבר על סוהר הנסק. ולא אחת הסביר ששלמה לנו שבא המגדי ליכד - ולא באורחים. ומה, שהדברים יוצאים אצלו מתוך הלב, ולא כ"ציונוה" בקיודא.

גם המילים האחרונות שמעתי ממנו בקשר היו - כשראינו ברו-אים על אם הדרך - "אל חירו באורחים! אנחנו לא נלחמים בהם" ...

גאה היה בכך שהוא עם מילגוהו יהיו הראשונים שיפרצו לסיני בכורה זו.

למעשה ניצב כנראה בשנן הישראלי הראשון שחצה את הקו הירוק. המסיק עוד לכבוש מוצב אחד ולחזור 10 קילומטרים נוספים בחולות סיני עד שפגעו אותו מגז פלמ"ח

ד ט ו ר ת ו ס י ל ה א י ר ד ר כ ו ד

י ג ר

אהוד כוכבי

לחייסנתה של הפלוגה

בתחילת חודש מרץ 1966, הועברתי להיה"ס שריון אי שם בא-רץ, כזי לשטח בחוליה הסכנית, בקורס קציני שריון לטנקי מסוג טמיה הראשון במח"ל.

הייתה עדיין חיש בשריון, ולא בקי בדרכיו. כשראיתי בפעם הראשונה את טריכי קורס הקצינים (שהחוליה הסכנית שעליה נימ-ניתי, הייתה צריכה לעמוד תחת מיקודם) התפאחתי מאד, זאלתי את החבר'ה, האם הקצין הזה - מגן אמנון ילל - הוא קצין שריון ממש"ן כל כך? איך זה יכול להיות. שריונאי הוא חמיד מאובק ומלובלך, ואילו הוא היה בעל הופעה מרשימה ונסודרת, היחזקה מאד מהופעתו של שריונאי (כך הרשתי אז).

אך דעתי השתנתה לאחר זמן קצר ביותר. מיד כשרדנו לקצה, ראיתי שאמנון שולט היטב במורה השריון. מכולם לא שמתי מרים קולו על חייל או על חיילי הצוערים. הוא ידבר חמיד בשקט, אך בבליפתח, ואיש לא היה מערער על דבריו.

זכורני, יום אחד כשדה אי שם בנגב - בעצם זה לא היה בדיוק יום אלא לאחר עלות השחר, אחרי שכל הלילה נטענו בשטח (הפלוגה בטנקים ואני בזמל"מ החוליה הסכנית) עשינו היתה קצרה למבונה, והנה הגיע אלינו אמנון עם הטנק שלו. כשירד סמנו, ניגש אלינו וניקש מים, השכנו שהוא רוצה לשתות, אך לא הלך להתחלץ ולהתגלח.

התחלצנו מאור איך הוא מסובל עוד לאחר נסיעה והירדנו לים כש"ן היום והלילה שקדם, לחשוב עוד על דבר כמו גילוח. אנו היינו קורס כל הולכים לישון (כפי שעשינו בשבת). כזה הוא היה חמיד, שריונאי כמטיין, אך יחד עם זאת, מקפיד חמיד על הופעה חיילית למבנה.

לאחר סיום קורס הקצינים הנ"ל, נפרדו דרכנו לזמן מה. אני הועברתי ליחידת טנקים חישה שהחלו בהקמתה, ואמנון המשיך להר-רץ בקורס קציני שריון כממ"ט.

לאחר מספר חודשים נפגשנו שנית. הוא היה ממ"ט בפלוגת שריון-10 בבסיס הטרנרנים של השריון, ואני כאיש חוליה סכנית ביהודה למסעות עם הטורנים שעליהם מילך, והחיד היה נא ובהתעניין בספ-סנו ובשלומו. מכולם היה ההיתס אמנון אל חייל נאל סחור ערך שבו, (למורה חיבורו ממ"ט) אלא חמיד כמות ערך אליו - בהבחנה האנושית מסובך - ולא מבחינת הדרגות.

עם תחילת הכוננות במאי 1967, החלו לארגן אצלנו את הגדוד. הגיעו אנשי שוהרה למקיים, והתחלנו להתכונן לרעה לנגב, אך לא

ידענו מי יהיה המ"ט שלנו. כשהגיע אלינו "דוד-שבז" ונחם שאמר שזו הפלוגה שלו, ידענו מיד שיהו המ"ט שלנו דמסחנו מאוד על כך.

מיד כשהגיע אמנון לפלוגה הוול לארגן אותה ולדאוג להשלת החסר ולשיפול בטנקים. שאירדנו לנגב, חמיד אמנון את החל"מ שלנו (זמל"מ החוליה הסכנית) אליו, וזאנחו חנינו חמיד לא רחוק מטנק המ"ט.

במשך כל זמן הכוננות, שמר המ"ט על השקט בפלוגה. הוא קו-דר הקטורק למבנית המפלה וזההתפרסרות של החיילים על משך הכו-בנה הארוך.

באותה תקופה לא הקפיד אמנון ביותר על דיגוני הטנס הנהו-נים כידוע כל כך בשריון. החיילים החלו לקרוא לו בשמו הפרטי אמנון, במקום לקרוא לו "המפקד" או "המ"ט". אך סועה מי שחשב שתרוצקה חוזרת, אמנון שלם בפלוגה "בשחי ידיו" וזלא כל קרעורים.

במרץ 5-6 בינוני החתלק הפלוגה לשיניים, 6 טנקים במיקוד המ"ט אמנון וסגנו איחוד, ומצורף אליהם זמל"מ החוליה הסכנית. שאר הטנקים שחיו בצורפו לכה אתר במיקוד רינו.

אמנון חזר לפנינו על ההוראה האחרונות, ובסעה 0800 במיקוד החוליה לנגב. זמל"מ הטנקי (שבזו היריתי) נסע כמאסף, ולפנינו נעה הפלוגה. עד שהגענו ל"לחו חירוק" לא זכרנו כקשר בגלל האזנת האויב, אך מיד כשחצינו אותה החלנו לשמוע את הוראה המ"ט כקשר. חזרנו מנוון "כרס שלום" לעבר טונב האו"ם שהיה כשטח האויב. ימסנו מיד בקשר על גילוי התגברות מכונב האו"ם וזאן בקודה המ"ט לירות לעבר מספר פגזים. לאחי כמה פגזים, המשיכה הפלוגה לנגב, ואנו עם הזמל"מ אחריה.

חירנו עמוק לתוך שטח האויב - כ-9-8 ק"מ, והפלוגה נסעה על דרך עפר כסוד חרפי. (ההוראה היו לנסוע רק על דרכים ככו-שזה מסכנת המוקשים הרבים).

לפסע, בערך בשעה 0930 - 1000 החלה התנגדה. הפלוגה נקלעה במארב של האויב, שהיה יעד מוכצו ומסודרה היטב, ולפי כל ידו צווח המוריעות שהיו בירינו לא היה ככלל כאותו קצום. חמיד שמענו את הממ"ט צועק בקשר "טנק מ"ט עולה כאש ויש צורך לחלץ אותו מיד". מאחר וכסביבה לא היה כל אסכולנס או רכב הצלה אתר אלא רק ג'יפי הסירה שהתקדמו אל הפלוגה, וזאנחנו בזמל"מ החלים מפקד החוליה רמ"ל יורג לגשת מיד לחלץ את המ"ט. עקפנו מיד את טור המוקשים והגענו לטנק המ"ט שעמד באמצע הדרך ועצרנו במקביל אליו.

יורג ירד מיד עם ספחה כיכוי כירו, אך לא היה בו צורך. הטנק

א ר ב ע פ ב י ש ו ח

ארבע, סוף הספר רב של פגישות שנמשכו עם אמנון, נחרשו וכדורגלי, היו אלה פגישות סבהם נגמלה אופיו המפלא של אמנון, נששו ואשיונו בתקופת חייו הקצרה שהקדיש לצה"ל.

מפגשי הראשון עם אמנון היה, כאשר אנשי המטה באו לביה"ם לקראת הנספת נוסח זה במסדרון. כשטריוויסיס הגדול שחוסס זה ענה במנקי טון המהוללים - שהיו בתקופת זו חדשים במחיל - לא רצה אך אחר מה להצטרף לצוות ביה"ם; כי ראו זאת פחיתות כבוד לעצמם הממאז כאן ולא בגדוד קרבי.

אבל סקודה זו עקודה ואכן באו כולם.

בישיבה הראשונה אתם, בישיבה הבאה לצוות מרריכים ומפקד-ים זה, שאין ביה"ם מייגו רק טחם אידוש שהיה יחידה ערפית, אלא היכו גם מוסד היררכי בעל חשיבות רבה לבידס וגם יחידה כנוונה ויחידה קרבית מסדרה ראשונה.

כמוכן שהחבר"ה לא קבלו זאת, אבל "השליחו עם גורלם". כל אחד מהקבוצה (8 קצינים בקרב) צובץ לחשקה, מי בהדרכת מסקריס, קס"ט וקס"ט, וזאת אמנון שטום מה הצבאו לקס"ט, - כנראה בגלל דרישתו של אחד הקצינים שרצה להדריך בקס"ט.

אמנון, שזכר את הבטחה מסקר הבידס (בראיון אחר כשאמנון טרם לעזוב את ההדריך) לשכנע כמרידך קס"ט החסיד ועמד על רצונו להדריך דווקא בקורס קצינים, בראיון שהיה לו עם אמנון בקערע-רו על השיבוץ עשה ערף הוא ערף רוטם מבוזין, אבל השקטותו לא הניחה את דעתו. חיפשתי דרך כיצד "לנטרל" אותו ולערער את כוונתו העצמי - שנראה לי איתן מאוד. אטרפו לו "במדרל" אם אתה מרגיש עומך כל כך חזק, ציור לי מה על הלוח מה שראוה של גנר מסמן חלול, והסבר את העקרונות שטום מה בלוי הפנז כבודה זאת". כאן הייתה משוככע שהנני מעלה אותו על סוסך כזה, שלא יוכל לדרת ממנו. להפתעה רבה (באותו זמן) צייר את צורה הפנז והסביר בצורה מדוייקת את מקורן כניית הפנז תפושתי ועולוחו.

גטייני ליערע לא בשחורו המפוצעי בסקרה זה נכשל. לא אמרתי לפרט את פרטי המפגש, אלא רציחתי רק לציון את מפגשי הראשון עם האיש.

המפגש הוא שהנני מוצא לנהוץ לציון, היה במסיבנו בשדה. הנושא שהעסיק אותנו מאד באווה תקופה היה; שיסת הערכת הביכית להצבתם לקורס קצינים, וכן דמה החניכים בקורס הקונקרט ומה המסקל שאנו צריכים לתת לנושא. מפגש זה נערך בהשתתפות מסקל הקורס ביעט, שטאז, זילי ואמנון ז"ל. בראשית דברי התעכבתי על

לא בער, אלא "נר עשן" ששיטס למיסודן והיה קסוד לצריח גדלי. יורם ביבה כיהנתיים את "נר העשן" וקרא להובס ולעודד אתה התי-זלים לדרת מהותה"ם ולגשח לחילוף השטח וצרות הסנק שלו. רב"ט מלאכי יחד עם רב"ט ברין, עלו על המסך, ובאותו רגע החל האויב להפגיי אותנו בתותחי נ"ט ומרגמות. הם שכחו את אמנון שהצריח וראו מיד שהוא הרוב ע"י טביעה כראש, האויב הסתיך להפגיי אותנו והפגיינו ככלו מטביי לחת"ם, אויב ירדע עריין כיצד הם לא נעזו בו מסק. יורם קרא לשני החיילים ולתובס לחזור לחת"ם ואסף אחו שניים מהאנשי צוות הסנק שניצלו. באותו רגע התפוצץ פנז כתבו מסר לפני החת"ם והוא הודיע כולו, אני הראשתי חמסה איוסם מירלי הימנית.

החתלנו מירי לגסוד לאחור, לאחר כ-300 מטריס החברר שהחל"ם נפגע. הסנוד גנח ורחה, אך היינו חייבים לפגוא מחסה ולמנוח לחזור את החובס שנמצע במסנו. לאחר קס"ט נוסף, המסיק הסנוד לפעול בכלל ואמנון בגררנו ע"י חת"ם אתה שהגיע למקום.

הבענו למקום הנייה של כוונה עזודה של הנכנתים (שאליהם סופחנו) וטם הניינו. היינו אוכרי צרות, שפענו כקשר כיצד המסי"ם אהור לוקח לירי את המפקוד וכובס את המחטם המבוצר שהחקיף אורו. אך לבנו לא היה עמנו. ירענו שפמנון איננו עמנו יותר. לא יכולנו לקלוט ולעכל עיכיה זו שהמ"ם איננו יותר.

היינו המוסרס ולא ירענו איך רמה לעשות. ניסינו להתקשר עם החלוצה, אך לא הלהחנו להקיס קשר. רק לאחר מספר שעות הגיע קומנדיר - שהיה גם הוא שייך לפלוגה - ואז השכנעו בעקבות הפלוגה.

בשכן כל ימות המלחמה לא היה לבנו אמנון, קשה היה לנו לה-שוט שפמנון המ"ם שלנו אינו יותר.

לאחר המלחמה כחודשונו לבסיס, אושפסתי בביה"ם באשקלון. הייתה שם בחצי שנה. לאחר צאתי מביה"ם השתחררתי מפח"ל, אך דמרווה של אמנון ז"ל שאמר ממיד דמרווה בלבנו, כשפער ורע לכולנו, כרוגמא ומדפס של קצין ושל טרייבנאי.

י ה י ד כ ר ו ב ר ו ז

15.3.68 זק (נייס) אדרת.

הגדרת קצוות הערכים הניכרים. שמאי ייצג את הגישה הליברלית
ואטנול את הגישה הנוקשה. כמותו נקבעה על פי אטנול; שאין אנו צר-
יכים להחשב רק כמי שישנו עומדים להפריכו אלא ביכולנו ובכוחנו-
ציאל הגלובל בו, לא שמיה אם תהיה זאת מביעה כחתיך כאם נקבע
שאנו מהמים לקודר נציגים. דבר אחד הדריש אטנול "אנחנו צריכים
למצוא דרך להעריך את הפונדיות האיטיות של החינוך ולא רק את
יכולנו המקצועית".

וכאן עלי לציין את הכוונה הכוללת של אטנול; נקייצן למופת,
סדר והופעה שלשלת. (המיד היה הוא סטודר - היצוניה - כדי פעם
שהגעתי לשרת ומצאתי נטובן את כולם אובקיים ופרועים לא הדי פעם
ברור לי ולכולם כיצד צלילת אטנול להיות המוד נקי ומסודר).
הארכנו לשבת ששיות בירור זו ער שעה 3 לפני בוקר. הייתה זו
שיחה חודרת ומפצה. לא חשב ברבע הסיכום שסיכמנו אז, אבל ברור
היה לכולנו שאה היכולת המקצועית ניתן לשפוט בדרך אובייקטיבית;
כשישם מבחינת, אבל כלמי הכוונות והאופי האישיים אנו חייבים
להסתפק על הערכת המדריכים.

באותה תקופה לא נתייה לקבל את הגישה, שמרירן, ובעיקר כל
כך צעיר, יהא סודר לא לחיות דעה קובעת על החכונה ואומי של
אדם שלמפשה הוא כמפע בן בילול.

היום, אחרי כ-3 שנים מאז אותה שיחה, הגעתי למסקנה שיש
לקבל את דעה המדריכים בכל הקשור לחכונות ולאומי של החניכים
כמעט ללא עירור, וכן לחת לכך מעקר רב בהתקרות. זאת, שמעתי
מאטנול לפני שלם שנים משהיה בן 20 וכל כך צעיר.

כאשר ניבטנו קונקרטיית - לאחר טכנ - לברוך את מצב החניכים
(התפעלתי מאז מביטתו של שמאי) אבל יותר התפעלתי עד כמה היה
אטנול נזהר בתורה דעמו, אמנם היה דבק כמורד בהשיגו של כל
החיר כהחכם למקב אבל זהירותו בהכרעה היה קשורה בחכונות -
הגינות ומדר.

הטעם השלישי שיש ברצוני לציין, היה, כשאטנול סיים את
הסקירו בקק"ט. קבעתי לו הפקיד כעורר מ"יר. הפקיד זה למרות
השיבותו לא נראה למטנול בשום עניין ואופן, ועבר על דעמו שחידור
לגדוד להפקיד מיקודי קרבי. אמנם, מכיר הוא בזאת עתה שההכרעה
והקודרה לעבור להדרכה כביה"ס היו מוצדקים, אבל שמפיק. שום
ניסוח הגיוני לא שכנע את אטנול מדוע הוא צריך "לעשות עבודה
מקידוחית" ולא להיות בהפקיד שדה.

גישהו זו שכנעה אותי, נחמי את הסכפתי וברכתי לחזור לגרור.
כשמעתי כעבור תקופה קצרה שאטנול התמנה למפקד פלוגה, השכחתי
אז שזה מוקדם מדי, אבל עלי לציין שמעתי בכך וזה לאחר זמן

כשמעשתי אנו בתקופת הכוננות,

מפגשי האחרון אחר, שנחש בזכרוננו לעולמים - ואני עוד רואה
את אטנול בצורתו כפי שראיתי אותו המיר כשרה נקק"ט - היה זה
בשנת 302 בימי הכוננות.

הפלוגה שאטנול מיקד עליה הורכבה מצוותה הן של הגדוד והן
של ביה"ס. הייתה זו לאחר סמן חלק סגוד הפגונים של ביה"ס
מפיקורו של אלימ אורי בר-און.

כמפקד כיה"ס שחויא את מרוב אנשיו לכוננות, ושיכך אותם
ליחידות שונות, ובסדר שחתייצבתי בחטיבתי, נכתייה להפעל עם
היחידות בהם הוצבו חניכי ופקודי, היה זה ב-16/5/67.

בקרתי אצל כל המפ"אים; ודיי שני, עצום כך ואטנול, שאלי
הגעתי אחרון. אטנול יא לקראתי, סגר לי דו"ח על מיקוזה של
הפלוגה ועל הצוותות. נכנסנו לאוהל הפיקוד עליו ליד הוחל"מ,
אשר מתחת לרשם ההסגוא והשטכנו לשוחח. זכרתי אז לציין לו את
העובדה שהנה כיה"ס אכן מתווה יחידה ככונות. היה זה כרזה שכלל
את שובי הנזק של חיל המריד.

עצמתי את אטנול כשהוא נפרד ממני בפורמליות הדרושה שירע
לקיימת בכל עת. אמרתי לאורי; "מראה, איך שהילדים האלה מתבררים"

דיו אלה ארבעה המפגשים שהנני מוצא לנחוץ לציין כלפי
אטנול.

דרך אגב, בדקתי את זחל הפיקוד שלו ומי האנשים שהיו שם.
רובם היו אנשי כיה"ס. ביניהם סמל הקשר של הפלוגה בוסמכר
בביטוי "ז"ל שדיה אחר מאנשי הצוות טכנ של אטנול.

בזמנו, כשאטנול התמנה כמפקד פלוגה השבתי שהיו צעיר מדי
(בן 21) אבל כיום כשהנני מהרהר בכך, רואה את המפקדים הצעירים,
מסמבל אתורה ליכפי מלחמת האחרון ונזכר, בני כמה היינו אנחנו,
ואיך היינו אז, איך כי שום מליאה מדוע צעירים אלה מצליחים
במשימתם, מדוע הם כל כך אחראים ומכורים, מדוע הם גם יותר
טובים ממה שהיינו, סמוך; שאם אנו מצליחים על החנויים הצעירים
מטו האטנולים האלה אחריו, וסומכים עליהם, הם לעולם לא יזיכו.

זכה היה במלחמה ששה הימים.

אלימ אורי רום, 11.7.68

הכריז את אמנון בסוף שנת 1964, זמן קצר לפני שנסענו
במשלוח להתלמדות על פטונים לה"ל.

במשך כל זמן לימודנו הוא התבלט בעיקר בחוכמו ההתמדה והיס-
ודיות שבו. אמנון היה כהור יסודי ביותר, ונשתיה מקבל על עצמו
משימה כלישוא, היה משקיף בו כל שטחן אפשרי עד שהיה שייב אותה,
ובחגיגה חמיר.

לדוגמא; היינו מקבלים להכין מקרן להדרכה על החומר שלמדנו
במשך היום. העבודה שאמנון היה משקיף היהת הרבה יותר מאשר של
כולנו. לכן, גם התוצאות (המפרק שבכתב) היו טובות הרבה יותר,
כי הוא היה רואה יור, שמעטן בחומר ומשתדל יותר בטוב.

בסוף ההתלמדות, בשערנו שיל באירופה, היה אמנון צנוע
וביישן במקצה, הוא לא נסה להתחולל ולהתפרק כמו שרוב החבר"ה
(כמו כל ישראלי טוב הנמצא בחו"ל) נהגו. גם לא ניסה להתבלט
במעשים שונים ובדוגמה.

כשירובאי, היה אמנון בין המצטיינים. כבודו הפטונים שהקי-
מונו כשהזרנו לארץ, הרבה הוא לעמוק באיפוס תוהתי הסנקיס. יחד
איתי הוא נסנה על צוות האיפוס של גירסות השריון, אמנון היה
עובר בטבלות ובקסק, עד שהיה בוגר את איפוסו של המוח. אשילו
במקרים שאני הייתי מתעיר ומתעצבן, ומטבלוניה היהת פוקצה, היה
אמנון ממשיך עד לסיוס האיפוס.

לאחר מספר חודשים החליף אותי אמנון כמ"ם שירונים בכסיס
שירוני השריון. כמ"ם שירונים הוא הצליח ביותר, הודות לתקפדותו
על מילוי ההוראות, ועל השמטתו, הסדר והארגון.

עם החילה הכוננות במאי 1967, עזב אמנון את הגדוד והועבר
כמ"ם לגדוד פטונים הרש שהוקם, וביחירה זו סאז את טווחו במלחמת
ששה הימים.

26.3.68

ר' ס' ז' גלעד,

הכריז את אמנון בחחילה 1964 בקורס קציני שריון. הוא היה
אד הניך בקורס ואני הייתי מרדך. כחניך, היה שקרן ומטלא אחר
כל ההוראות. זכור לי מקרה, שבו היה אמנון חניך מורן של קנ-
רט, ולאחר גמר המיפוס חשבועי בטנקים, צריך היה אמנון להטיל
על חבריו הצעירים לסדר את מינה המיפוליס ואח כליי הקבורה
והמיפוליס.

בשעה ההסמכה בשעה 0400 לפנות בוקר, כשיצאנו החוצה, ראינו
אורח ממוכב ומסדר את הציור. כשחקרנו בידו, החבר, שמרדך
הצועקים לא רבו לקום ולסדר את שינת המיפוליס, כי היו עייפים
והלכו לישון. ואילו אמנון, סאמר ולא רצה "לרסוק" את חבריו
לקורס עמד לבדו כל הלילה ללא כל חלונת.

חבריו של אמנון ניצלו חמיר את טוב ליבו, בידעם שרוא לעו-
לם לא יססוד על כך למדריכים בקורס. אך למרות הכל, בכסיס
הקורס, החקבל אמנון על דעה כל המדריכים שה אחד, בין שלש
החניכים המצטיינים של הקורס,

להקופה קצה, נפרדו דרכנו. אך כחוף שנת 64, נמשנו שניה
בנסיעה לחו"ל. נסענו להתלמדות על פטונים, ובמשך כל זמן חלי-
מדיים היה אמנון בין הכורדים שיטב ופשה לילום כימים ושקו על
לימוד החומר.

במחיצת חברותיה הסתרו כולק עם אמנון, וכולם אחכו אותו,
כי ממיר היה טובן לעזור לחבריו.

לאחר שחזרנו לארץ, שירחנו יחד כבודו פטונים ועמלנו קשה
בהקפסחו. אך תוך זמן קצר השיב אמנון אותי בדרגות הפיקוד. התא
שימש ככר כמ"ם בכסיס השירונים של השריון. ואילו אני, הייח
לך טרריך בקורס טפקדי מנקים.

ה"חסרון" היחידי שהיה לאמנון, היה טוב ליבו הרב. פעולם
לא מירב לעזור לחבר, והמירד ניסה לעזור לרעיו ולפיקודיו.

ה ל ו א י ו ה י ו ל נ ו ב ש ר י ו ן
ק צ י נ י ם ר ב י ם כ ס ו ה ו .

26.3.68

כרן אילן.

ל י א ר ו ן א ב י

כשאנו מקלס לחת, קבל אוחנו הפ"מ אמנון. בקרב החקייסה הרצאה וזוא סיפר לנו - הפ"מ - על עבודתנו בעידי. בהרצאה זו המביר לנו אה סדר היוס של היוב הראשון כזואנו לבסיס, אה כל החכוח והזכויוב של הירדן במקום, והנאי קבורחנו.

זכורני, היה זה יומיים לאחר שהתגייסתי לה"ל, הובאסי לפשט בפני המפקד אמנון כאשפ פירוק כדור. היה זה אחר חמספ-קיים חמספ אויב בכך, והביאני לפשט בפני הפ"מ אמנון גילדי.

כמספ זה סנתי שלא ידעתי שאטור לפרק כדור. הסובחו כללה השפח מוסר על השחחה רכוס צבאי, ועל הגורך לדעה ולהבין זאת. פס חדין כלל 7 יום על הנאי לשלוש חרשים. כמובן, שלא חזרתי יותר על משה כגון זה.

אמנון היה נוהג לראיין אותנו אידיה, ונהג בדי"ם להטריד את בעיותינו, כגון; בעיה טע, ובעיות אישיות אחרות.

לאחר הטירוגות ירדנו לגדוד לנגב להתאמן במקצועות, ונאי כפרדנו מאמנון.

אה אמנון פגשנו שניה בירושלים, כשהושל עליו לאמן אוחנו לקראת המבקר בירושלים. אמנון היה ספ' שלובה הדגלים של הטירון שצד במצעד בירושלים. היה זה המעזר על יום העצמאות שנת 1967. הטירון לא השתתף בכליו אבל אנו היחידים דגלנו יגבנו אה החיל.

לאחר המצעד כפרדנו מאמנון והזרנו לגדוד, וסיד לבוננות שלמי שלחמח ששח הפ"מ. חקיידי ביטי הבוננות היה בדרג הטרות. האבנו דלק, אשפכה וכרומה, וסדי פסע נפגשים היינו עם אמנון כשהיינו זדים באוחה על מפקס מפקס.

ש ל ו י ה ג ת ן

היינו בקורס מפקדי סנקיס כשהכירינו על הבוננות. הפסקנו את הקורס וירדנו להצטרף לכוחות. יומיים לפני השלחמח צרפו אותנו לפ"מ גילדי וקבלנו פשט אה כל החייריים.

בערב האחרון שלמנו הקרבות, האתאשנו אצל הפ"מ אמנון, והוא הסביר לנו אה כל מה שצטרף לעשות. למחרת בבוקר זדנו וצאנו סקסום שתייה דרומית לכרם סלוס.

עם קבלת מקורם ההודעה נסענו.

הקרב הראשון שלנו היה כשהיינו את הקו הירוק בקורות הצפית

של הפ"מ. פני אנקיס, האחד של אמנון והשני של כובמי חתנו באה על בקורנו החגיגה, יאחר הסכנונו לפסיע.

נסעתי בסגן הרביעי ב-200 סטר חמספ של הפ"מ אמנון; סנספ בראש הטר. הוך מדי נסיעה נכנסנו ליאסיב של הכוח הצפירי שהחח-פר במקום. השגן של אמנון קבל מניחות ישרלות וחחל מעלה עשן.

כן, אה אמנון הכרתי רק יומיים.

ס ד ט ר ו ן י א ע

עם אמנון נפגשתי לראשונה בבוננות בימי פסוע. אמנון היה פ"מ צועיים. היינו אה בקורס סקצועות. חקיידינו ככוננות זו היה להכיין ולחמש אה הבנקים, ולהכינים לקראת הגורך באה יהיה.

אני זוכר אה אמנון כשהוא "שהוליל" בסככה, עובר מפקס למקום, מעיר באן וכאן, וחרגשנו שהוא רצה שהכל "יולך וירפוק" ככו שצירי. כמובן שהיינו או צעירים וחדישים, וחרגשנו במחח שנוצב באוחה שעה.

א ב י ט ן י ר ט ת

אוחח כוננות הטריל עלי אמנון שסימה. אמנון ביקש סמני לחיות אחריה על הסככה, כשכל החבר"ה הלכו לאכול. כמו כן היה בונב אלי לפעמים כשאלוה על כל הפעולות שבצענו במקום.

ל ו י ה ו ר ע

יום ה" כשבונ היה היוב כו היינו מחחילים בהכנות למסדר. מסדר זה ריינו מכניס בשם "מסדר הטלך". מרזואים היינו אה הפ-ישה, סנעריים אה הסמיכות, סנקיס אה סקומרות הבגורים ומצחצחים הכל.

ידינו סאמנון אוהב ניקיון וסדר, ושחוא יכדוק הכל בקפדנות. בעיקר החכבב אמנון על ניקיון הנשק. לא פסע הוכנסו לאמנון חייליים שנסקס היה מלוכלך או שהסמטינג שלהם הלוד. כטיירוות היו נכששים החייליים כבעזר על כל עכרה קטנה, אבל אמנון לא נהג להכניס למקור, אבל יחד עם זה היה ממיל עלינו עונש על כך.

לקראת הססדר עשינו כמיטב יכולחנו, שהחיה לנו הופעה יפה וסטרורית. ואסנס פלוגחנו היהת הספיינית וקבלה על כך אה בביע הגדוד.

פסע באימונוי עובר מטפוליס, היה אמנו חייל אחר שלא יכול היה לעבור אה הסטפוליס, נהס פסע ופסיסיס ולא הצליח בכך. נסיינו לעזור לו, לקחנו סמנו אה הכובע, אה הנשק והחחיל לא עבר. אמנון הפ"מ רבה שכל החייליים יעברו את כל הסטפוליס, הוא

עודד בחלי ועזר לו לעבור אוסם. אמנון רצה שכל היולי המלוכה שלו, כלי יוצא מהכלל, יעברו את הפקטולים.

אני זוכר שנשערוים בירוק נסק, הקצב לנו אמנון 7-8 שניות למירוק עזוי, ו-12 שניות להרכבתו. כשרם על כך, קבל את מהחבר'ה איטור יציאה הכיתה, לאחר שהצליח לעשות זאת. יציאה הכיתה היה זה הפרם החשוב ביותר באותה עת.

באותה עת עשינו טעוה לניצבים, אמנון היה צועד בראש והיה מאיץ בנו לשיר, ונושע בנו מרץ. טעוה אלה הסתיימו בהצגת הבליח שחללה; זריקת רימון, ירי וריצה לבעה. פעם כשלא הספקתי, פקד עלי אמנון לרוץ לבסיס ולהזורר, ולסיימה זו הקציב לי 15 דקות. הדבר לא היה קל אבל עשינו זאת.

אמנון היה באימונים קשות בטקעה, אבל כל מה שדרש מאתנו הוא עצמו ששה. לפרות קשיחותו של אמנון באימונים, הימה ראבתו לחיילים רבה. כשהבטיח לנו אמנון לצאת לשבת, עמדו כבר לרשותנו כשעה 0600 ששאות להסיק אותנו להחנה "אגר" או לה"א.

היינו קמים ב-4 כבוקר, והשעה 6 היינו כבר על הסנוניות. אמנם היה לנו רב-סמל שהיה נספל אלינו, אבל היה זה תקפירו שחכל ירוחק מהכלח.

עם סיום השירונות יצאנו לטטר השבוע במצדה. את הלילה שלפני הסטר ישנו באוהלי סוירים, וב-0500 יצאנו לטפע בן 22 ק"מ לפצה.

הגענו להר, נחנו, אכלנו ולבשנו כבדי א' וקלינו לטפח מצדה. היה זה יום הורף, אבל היה חם ונעים. בערב נשכענו.

למחרת בבוקר עלינו שניה לחזות בזריחה. ירדנו למטה ליד הכביש ובילינו יום זה כיום ספורט. שחקנו כדורגל, מחניים, כדור פח, ששיכת בחבל וכדומה. אמנון עזר לנו ככל. הוא עצמו השתתף במשחקים אמנו, ובקש שכל אחד שיתן את הקסטינס. ואכן שלוגמנו זכתה פעמיים רזוסות בכביס הגרוד.

את השירונות של השירון אני יכול להגדיר כביח הכיאה, לפרות הקשיים. להיות פנקיטם דבר זה לא קשה מבחינת כוונה, אבל דורש הרבה מהחיל.

קכלנו חנאים טובים בבסיס. ההשכמה הימה טלווה מוזיקה, ארוחות היו לנו; בוקר, ארוחת 10, ארוחת צהרים, ארוחת ערב וכן ארוחת לילה בשעה 10 בלילה.

כל יום רביעי היה לנו יום שבהון, בו נחננו ועסקנו בכל העניינים במקום.

בסיכום, הימה לנו שירונות קלה.

ה י ק ר נ ת ק ס י מ

אני זוכר בסירינות, אמרתי לאמנון שאפא שלי חולה. קבלתי חופשה לשבוע ובמוצאי שבת חזרתי לבסיס. לא הלך לי בסירונות. היו לי משפטים, פעם טאא אמנון אצלי חוזרה כנסק ונקנסה ב-3 לירות. אמנון היה אהבו בסדר גבטר. יצאתי מהענין בזול.

במהילה, לא רצייתי להיות פנקיטם. הימה לי רחיקה מלהיות במקום סגור כמו טנץ, אבל עכשיו אני מאוד שבע רצון מהשירון.

נעלמתי ששה הימים צורפתי לדרגים של הגרוד, אבל את אמנון לא ראיתי יותר.

ב ר ק ו ב י ז צ ב ר

אני זוכר היטב את הימים בהם בילינו עם אמנון בהטנות למטען כירושלים. כשהגענו לירושלים לא היינו טאומנים. אמנון היה טקים אותנו כל בוקר בשעה מוקדמה ב-0530 - 0600, החתלנו באוטו תס"ח עם דגלים ובצירה. היינו מתאמנים בעיר או על הסס-לול עצמו עד הצהרים. חוזרים לאכול, ואחר הצהרים טפטיכים באימונים עד הלילה. לעיתים התאמנו גם בלילה אבל בלילות שלא רחשנו כהם, היה אמנון מוציא אותנו לעיר ל"אפשר", דואג לכרט-סימט ולבירור, וכן, שכל החבר'ה יחזרו בזמן. ב-12 בלילה היה עורך לנו מסדר חזרה.

ביום המצעד עצמו קשינו את הקסטינס ואת כל מה שיכולנו. אני חומה שהצלחנו בכך, דבר אחר שהצטרענו עליו מאוד, טלא היו טנקים במצעד.

את אמנון הכרתי כאשר הוריו היו שכנים על ידי, אני זוכר אותו בצעירותו; עם היכני, נאה ובעל כושר הכנה רב מאוד, אוכל נאיבי ביותר.

זכורני, כשיחזתי אחר על הצבא, הכיר רצונו להיות בתפקיד שיוכל לתת את מירב שדוגנותיו לנושא שבו הוא יעסוק, וכראש וראשונה, בתפקיד אשר יחייב אותו להמגא בקר ראשון.

פיגגי יודע למה, אבל הנקסמתי מאודו נער, אשר עדיין לא הייתה ברורה לו דרכו בעתיד, אזלם דבר אחד היה ברור לו, שדרכו בעתיד היא, שהוא יהיה לוחם.

המכרזתי עמו אני משוכנע שרצון זה לא בא לו כתוצאה סבך שהיה הוקפן או שהיה מילפריט, או שרצה לתרע לאנשים, אלא כתוצאה מרצונן להביא תועלת טקטימלית למפקן פולדתו. זכורני, שכאשר התבייס לצבא, הוצב לחיל הרוחמניס, ואז הוא בקש לעבור לשריון; ליהיה טנקיסט ולמלא את המלכות לבו ע"ש להיות בקו הראשון. רצה הברור והוא היה הנכנס ליהיון בקו הראשון.

כאשר החלמתי לשלם בהעברתו לחייל השריון, לא ששתי מלא את נקשותו פשתי סיבות: א', האסמתי שכל אחד גרין לבצע את התפקיד אשר עלינו הוא בשלם, ב', זכרתי אותו כנער אשר היה מוותר על ביליונים בזמנו הפנוי, והיה שקיפ כל פנאי בלימודים ובקריאה.

היה קשה לי לרמיין שהוא יוכל לעשות את המעבר מטורים לעבודה טכני-סקנורית. אולם היה זה רק רמיין שלי, והעובדה היא שטשריון הוא הצליח למלא את כל אשר היה מוטל עליו, ביעילות, במסירות וכיכר טכני רב מאוד. ועובדה נוספת היא, שאמנון היה המ"ם הצעיר ביותר שבריון, ולדעתי גם בין המוכשרים ביותר.

קצת היתנו סגן מ"ם טנקים שיחמו כמותה יהודה, כאשר אני הייתי מפקד שלובת טנקים. זכורני, שאמנון היה מתנה בפני את בעיותיו; אשר מהרה מקרים היו נאיבותו. בקיומיו היו כתוצאה מקורן אסון לבני אדם, דהיינו; הוא, חסיד היה משוכנע שכל מה שאנשים מציבים בפניו, הוצג בתום לב וביוסר. אבל לא חסיד כן הדבר.

במסגרת חפקיריו בשריון ההחבב אמנון על עיקודיו; כראגחו לאנסיו, בסדר ובארגון, אשר - כתוצאה קשדותו - היה לשיפור התנאים ולפקודיו, וכיכר טכני הרב שלו, נמך בשיקודיו הרבה של כל יכול.

קצת היתנו בגורד, מונה צוות מיוחד אשר חפקירו היה להאם את מערכות הידי על הטנק. אמנון היה חבר באותו צוות, ולא יכול היה טנק לצאת לאימונים באם בפרשיטו לא הימה ההימה של אמנון.

זכורני, לפני המלחמה היינו נריכים לשלוח צוות שליחתי במקור: מפקד שלובה ליהודה אחרת, ע"ש חילחם אמנון. לאחר דיון הוחלט שטום שבוטנו הייתה שלוחת את מפקד השלובה הסובב ביוזרה, והאמת היא, שהוא לא הלויב. ביהייתה החדשה היה הוא אשר הוביל את רכוח הסתפקר כשהוא מוביל בראש.

ביום שני למלחמה - בעצם ימי הקרב במיני - נבגשתי עם מפקד החיבתו הסקורית על אמנון אשר אמר לי "אתה יודע, אמנון שלי", במחילה לא הסמתי את הנאמר, הטעה היתה בין הערביים, וכשהתחלתי להבין את אשר קרה, ישבתי על אפך ודמקדו עלו בעיני.

האם באמם המעלות כדאי?

זוכר אני אותו באימונים כאשר היה חוזרים החב"ה סטורה ספרתה, היה אמנון נעלם לספק רקוח חוזר" כאשר הוא מנולח ומגוותר. אני בסוף שהופעת לו לא היה ע"ש להציג אנשים, אלא הסדר והנקיין היו מוטרטים בו כנראה מסמנוהו.

אני חושב שאמנון היה הסמל והדממה אשר ווידר על האפשרות של התקדמות בלימודים - שבהם יכול היה להגיע לטרות הגבורות - ע"ש להשאיר האים, אדם, אשר כמותו הוא, יהיה מסוגל להכריע קרב, דהיינו; הוא רצה להטשין בתפקידו כאים טנקים, ולדעתי, חששין במסירות הגרולה ביותר שאדם יכול להתמסר לאיזה נושא בחייו.

אני זוכר את ההלחם שהופעלו עליו כביה שיעזוב את צבא הכל ויצא ללימודים, כאשר זיכר לי זאת, ראיתי כעייני שאין לו כל טפק מה יהיה חסוך ריכוז, והיה כבוד לי שהוא יששין בחיל השריון כמפקד יהודה טנקים.

ראשטם לאחר המלחמה, כשוחתי עם הוריו, ידעו הם וחשו את הקורבן הכבד שהם חקריכו.

יכורני, שמהרה מקרים, ששהבריו היו יוצאים לבילוי כעיר השכנה, היה אמנון רשם, לומר וקורא פירות מקצועית, או כל ספרות אחרת, אולי טשום שהאמין שע"ס להיות מפקד טוב צריך יודע רב. ואכן, אמנון גזק בהשגחו זו.

זכורני, שכאשר היה דין ודברים בין שיקודיו ומפקדיו, היה אמנון נוסה חסיד לצד החייל, ולא ממוך כן שהוא האמין שהחייל צורך חסיד, אלא טשום שבתוך הרגשותו הייתה הנסיית לעזור חסיד לאנשים החלשים סמנו. כאשר היה חוזר מחייל מוצלה - לאו דווקא כאשר הוא אישית פיקד עליו - הייתה רואה את האוסר בעיניו כאילו אמר לי: "חילתי מה אמנון יכולים לעשות עם הטנקים".

אף פעם לא גדל החילה סאך אחד, וחמסי סאף לשתף ולחלק את הצלחתו בין כל חבריו.

התצלחה כמקרים הייתה חסיד כעייני יצאל חיים ומרוח. בהיותו

בקורס ספקרי סגנים, היה מוזר לאחר ליל עבודה ספרך, ומספר לי במפתח על אלה אשר הצליחו במסלולים, ובעצם על אלה אשר הצליחו שהם.

בסיפורי אלה ראינו את העצב כשהתחננו בענין אותו חניך של הצליח, ואף פעם לא ראינו אותו שמה למכונם על אחרים, אלא חפיד היה מנחם את המכונות ע"מ ללמוד אישים וע"מ ללמד אחרים. בחקונו ההריונה לפני הלידה החליט אסנון להתעניין בהים-טוריה צבאית, וכשאלחנו, ראם כאמס ונעמו סגנון, ענה לי במעין חטובה "הרי אפשר ללמוד גם אחרים".

כאשר הייתי רואה אותו מסובב בגודו עם בגדיו המצומצמים, היחה חמיד מופיעה לגבד גודו דמורו לא נער אשר ישבתי עמו על הרשא בבית הוריו עם סמנסיו הקצרים, ומחשבתי היחה אומרה לי: מנה הנער אשר יוביל גייסותיו לקרב. ואסנס, היה עדיין נער כעת הוביל כוחותיו.

צעיר היה אסנון, אולם עם ידע ונטייה של לוחם שריון וחנין. גם היום כאשר אני נזכר ודומם, וכשאני מסודר לפני את עברו, עולה מחשבה בליבוי האסנס היה רק בן 22 - ואסנס היה רק בן 22.

הושכני, שאם היו סגולים את אסנון, לו היחה הברורה כירד, האם היה בוחן אחרים? כמנה אני וסוכנו, שחשבנו היחה "לא". הדרך שבה הלך היחה לפי רוחו, לפי סרצו, ובהתאם לקו שבר חונך פילרונו.

אני זוכר שכאשר הוחלט למנום אותו כספקי פלוגת סירובוס, והועלו לבסיס סונגים, האיר קצין צעיר - והוא בן 21 - היוכל להיות רכות מחכמה לפירונים, דמות אשר ציינה להעביר את השריון שלש קצונגי אחד והוא הביח, לשל קצונגי שני שהוא הבנה, היוכל אותו עלם צעיר לעבוד דמורו של אדם, להנך אותו למסירות ולהתח הזולה, היוכל אותו עלם להנך את השריון להקלבה עצמים במסורה השריון? ואומנם יכול היה.

זוכר אני שכאשר המח"ס החליט למנום אותו כמ"פ סגנים מאלה-יו, האומנס הציוח אשר טונה לעוררו ייסי או ירע - היחה וידעתי אז גאיביותו של אסנון - ענה לי המח"ס כסוף שקט וכוחם; "אתה עור מראה". ובאמם ראינו, אסנון הצליח להשיג את כל מספקי הפלוגה הוסיקטי, והביע עם פלוגתו ככל מקצוע להשכים ראשוני.

לפני הטלחה כאשר חטפו צוות פלוגתי, וכאשר בצורה כזה היחה החשיכות הראשונית מיהו מספקי הצוות היו ומה הם סגולותיו, נעלה הבחירה על אסנון וצוותו; שמום שהכוננת היחה לשלוח ליחידה האחרת - החידה - את המ"פ השוב כיומר, ע"מ למנום מאוחר יחידה את בעיות ההסתגלות למפקד חדש, במקום הרש ומספקי אשר לא ספיקר את מספקיו.

ואסנס כעלה אסנון, היחה ומספר החמישה היה מעובצע אסנון הוא הקצין אשר יסתכל מחר, ויבצע את הפקידו בשלמות הסירות. ואומנם, כעת מהחילי חקיק, הוצא אסנון בראש הכוחות, למסימת מיומרת אשר היחה המצימה הקשה כיומר, ורצה הגורל שהוא, ובתוך הסנן שלו, מנח הראשון באפי, מתוך כל הכות אשר נצ במודותו.

חמיד היה אסנון אומרו "כאשר פוחדים עליך באז עורם כל החייר באז ולאחר סכן הפרש סרד".

ואכן לאחר שנכפס, לא יכול היה להמשיך ולעשות סרד, אולם פקדויו אשר אומנו, הוררנו וחייו בהתאם לקו מחשבותיו המשיכו, ופעלו בהתאם למה שאסנון לימד אותם, והיינו; על אף אכרן מספקי, יצאו סרד מתוך חלם העובדה, ונעלו לארוב נעטת קשה.

בעת שרוחנו בגודו, נבחרה עבוצ קצונים עבודה אשר היחה מיועדה לבאה, להדריך ולהספיד קצוני שריון במקבים החדישים, וזכר אני את ההלכטוויחיו; מאד אחד הכבדו חרם להיות בין אלה שנבחרו לתוך רגורו ושימם של קצוני שריון, ובסוד חרם של סנקים ים. ובמדו סני, לעשות גודו אשר חרם היה בין קמסירו ומסירו.

זוכר אני את פעולותיו כקשר ואי רעונו לעבוד ההגודו - תן הוא היה חלם בכנין הגודו - אולם כאשר נאמר לו סרפיה שהוא הולך ליררבה, קבל את הפקידו כרבר מוחלם שאין יותר עליו ערעור, וכבר חקק זמן רב לפני יציאתו להרבה, חרשש נדאשים ודרגים, כיצד למסר וכיצד להדריך את הקצונים החדישים.

אסנון קבל בעקם את הפקידו החדש, היחה ומפקד השריון הבכיר, ובסיסה לו שלאחר חקק זמן סבר, הוא יחירו לגורו גודו אשר הוא חרם כה רבה לעצוביו.

ואכן אסנון חרד. אסנס לא כל כך סרד כפי רעונו. אסנון חרד לגודו לפקד על פלוגת סגנים רק עם ימי הכוננת. אולם עוד לפני כן, הוטל על אסנון לפקד ולהדריך שתי פלוגות סירובוס בגורס לחיל השריון הקושה קצרה לפני מלחמת ששה הימים, בהם הוביל אסנון את כוחו לקרב ולא סך יומרו.

א"ל י ו א ל ג

27.11.60

לעשות נמשתי עם אמנון - בפעם הראשונה - כשהתרגנה קבוצה קצונית לויטעה לחייל ללבוש את ענק המנון. הכרחי מאוד עקב זה שהיה בן עירי אקלון, ונשמעו לעשות את כל העבודות והסדרות לקראת הנסיעה יחד.

עוד לפני זה שעתה על אמנון לבוא אחריו ההאומה מספרה לי עליו שהייתי מטיבין בגדודי. הוא תמיד טרה לי על האת האתום אמנון המורה אף הוא משריץ בגדוד אחר, והייתה טחנאה בו כספירות. למעשה שנמשגשו לקראת הנסיעה, ידעתי כבר שי הוא זה אמנון, אחיה של הטר.

אמנון היה בעיר הרבה יותר פשוט, ולכן לא ידע לנו לבלוה יחד בתחיל. אבל כלימודים נמשגשו רבות, ורוב הקופסה הייתה בלינו כלימודים.

בתחיל היכרחו כבחור צעיר, שלא טרץ, כשרוני, בעל המיטה סבבה מאוד עסקית. התכונה הבולטת ביותר שבלטה תמיד אצלו הייתה, שהוא תמיד רצה לדעת עוד ועוד, ולדעת יותר ויותר.

לדוגמא: כשהמריץ הסביר לנו על מה שהוא, היה אמנון נשאר וחוקר וכנכח למישי טרשים, של כל איזן המערכה המסובכות של הטנקים. היה לו זכרון סגויין, והמיד, שהצינו לזכר מה שהוא שלא היה ברור לנו כל זכרו שאלנו לחוות דעתו של אמנון. ידענו שהוא יודע את כל הפרטים על בורין וטכנו על זכרינו וידיעתו המיד המלאכה על המיטה המכנית. ידעתי שאמנון היה כבד היטב בלי רקע טבני טחאים, ומה שאני הייתי כבדג כ"מ סגוי וככונני גם מאוד, והיינו אולי השלישיה, אחד ואנוכי המבוגרים, ואמנון האציר - ואולי הצעיר ביותר באותה משלה - ששלט בה יפה בחומר סטבון זה.

על עצמו לא הרבה אמנון לספר. קצת סגור היה ובייטן. מוכן היה לזכר על אחרים ועל דברים אחרים ורק על עצמו בחור צנוע היה מאוד והיו אלה מחיככים שהתבלשו בו במיוחד.

את המקצוע למד אמנון טגויין. אני, כאחראי על כתיבת המער - כיום ראייה זאת אצלו. אמנון היה ממש המיד את העבודות כשהן ערוכות ומסודרות ומלאות חוכן. את פעם לא התאמן על עבודה רבה וקשה, למרות שנקודתו נמשכה עד לעשות הלילה המאוחרות. ואמנם, היו מקרים שהתכרה התלוננו על כך.

אישה חיבתו מאוד והתרחקה, היה זה הדדי בנינו, למרות הפרשי הגיל, לא תמיד היה אמנון טמכים אחי, והיה עומד מוצק על דעתו. למרות שהוא היה טמים ואני הייתי רב טרץ - ובדרך כלל המחויב גיול - אע"פ כן הייתה מוכן להתווכח אמו, וזה, בגלל שהיכוחים והשיחות אמו היו מעשיות אמו, והיו אצלו היה כבד אל חבר יותר, כאשר כמד ממך לפיקודו.

חזרנו ארצה והקישורו את גרוד המטונים הראשון, שבו שימשתי כמב"ח ואמנון כמ"ל מחלקה. ממקד החלק היה אמנון הסוב ביותר בגרוד. ידוב טעם בגלל אזהה איננה של החפץ, כסירות, דקדוק למצור והרצון הכבוד למצוה הכל בטקטיקים, תמיד ראייה את אמנון לא טקס, היה כרטה לו שלא עשה קריין את הכל, שלא דבר עם כל אחד, שלא חשב על כל דבר, אע"פ יעשה זאת טוב יותר מכולם.

את אותה הקופסה זוכר אני במיוחד. נסענו פעמים רבות יחד בחיטה. בדרך היו לנו הרבה שיחות פעניינוה. ישוב פעם, לא על עצמו אלא על בעיות המסחון, זמנא, העבודה, על החיילים שלו וכדומה, הייתה ברבריו גם בקורה על המפקדים שלו. אמנון לא העריך את המפקדים שלא היו בעלי קצונו טוב א - א", והמיד דרש מאחרים כמו טרד עצמנו.

כשיתוהינו הבינויה שהוא רואה - והיו לו זיטיות כאלה - שהמפקדים יחיו בקיאות בכל נואאי הנטיקם לפחות כסוה, ושיטשו דוגמא לחיילים כפי שהוא עצמו היה שטש דוגמא לפיקודו. אע"פ שהיה בן אדווו ביל כשאר מפקדי המחלקות, היה הוא הרבה יותר מכוון ברשות, נעים לליכום מבחינה הרגינת לענין, ואבד מאוד את קצונו ככרינאוי וכמפקד מחלקה.

הכונה בליטה נוספת הייתה נפועה בו. אמנון היה לוקח כל טיטה ברצינות. הן הקלה והן הקשה. והיה הוא אישיה מודא טשט - ימח זו הנוצע על הד המוב ביותר.

תמיד ידעתי והרגשתי - כשהשלמי טיטות מסוימות על אמנון - שהן המבצע עד חוסן מבלי שאמטר לבדוק את ביצוען. טיטו לי, כשהייתי בא לברוך ולישם לו על הרמץ, היה זה משריע יותר מאשר עזר.

לאחד קופסה של שנה כערך נדרשו, כשיצאתי לפו"מ, ומביטוננו הנוספת הייתה כשיטשתי מ"ר בביה"ט לשריץ ואמנון הוצב כעזרתי. משתיה מאוד על כך. היה כינינו אשר עמק ומעבר לקשר הרגיל של היכרות קורמט כבבא. במפקד זה הפסיד להיות אצלי זמן קצר. אמנון נדרש לגרוד לחמקיד טמ"מ.

לעששה יכולתי לזכר ולא לחת לו לעבור מביה"ט, טכיון שנה מאוד היה לי כשאמנון היה עזרתי. הוא ביצע את העבודות הטוב וישרר אותו מרבה דברים, שקודם לכן הייתי חייב לעשות לבד. כל מה שעשה היה טעם ומעבר, ממה שעזר צריך לכלא במפקד זה. אבל כמד שני; שהיחתי עם אמנון הכינויה טאמנון נוסע נמשו לגרוד ולמפקד קרבי. הוא לא רצה להטאר בביה"ט כ"ב ובניק", הוא רצה את מפקדו בביה"ט כמפקד על טידי והמפקד לא ק"ב. מאידך, היה זה קידום עכורו ולכן לא התנגדתי לחליכה לגרוד. טמחתי למסר - שאחזר קוטר קצרה בהיותו טמ"מ - קבל מלינו של ט"מ טנקים.

27.11.68

עם דוד רשף

אה אמנון פגשתי לראשונה בגרוד הפסונים שהוקם בשחרור קבר-
נצח מוח"ל. אמנון היה מרדך במרוד ההוחננות ואני עבדתי במרוד
נח"ר.

זוכר אני שפגשתיו בפעם הראשונה בתוך בליל שמירה. יחידתנו
הייתה באוכפת ח' ידע, ולא ניתן היה לכל רף להחזק, שאלתיו לסיס
א-א ואמנון לא ידע, אבל היכרותו לפי קולו השלו הנמוך והמיני-
חרי. אמנון ניגש אלי, שאל למעשי ולסיסמא והלך. פגישה זו הרא-
שונה השאירה בי רושם כפזיזה עם קצין טיפ בו מתקשו מיוחד.

היה זה בשרה לאחר קורס מקצועות. ראש המסלה ואור החבר"ה
שלו באו לבקרנו ולהחזיק בהצגת השנקים החריש - הפסונים -
שהוכנסו אז לשריון. מטלוגתנו לקחו מספר סקופס להגברת ההצגה
זו, הלינו צורה בסיקוריו של סמל אחד. אמנון עצר אוחזו דבורה
למס"ק לצאח - היה זה סנק סס. 4 - כדי שהוא, אמנון, יתפוס את
מקומו. ברור שהמס"ק לא היה טכנסו סכן, אבל פקודה זו פקודה.
הייתי נהגו של אוחזו סנק ואמנון קבלו לצורך ההצגה. אמנון המכיר
לנו את המטרות, תירי וכל הנוגע להצגה זו.

היחה זו הצגה מרשמה וכלוני רגילה. נפחדתי מליריות המגזים,
היחה זו הפעם הראשונה שהייתה בחך סנק שיריה והחרגותי היחה
בדולה. התפרסמו והחילונו בקליעה למטרות וכמובן שהסנק שלנו -
שאמנון ירה בו אישיית - פגע במטמ המטרות הגדול.

זוכר אני אה אמנון שהיה תמיד צמוד אלינו הרבעי החרוז ובכל
ההזדמנויות האחרות, היו אז מטמ חיילים טוקט בגרוד זה, בגוד
חדש עם כלים חדשים ואדיריים שנסטו ככו הרדשת עליונות וגאווה.

מפגישי השניה עם אמנון היחה בקק"ש כשאמנון היה מסקר המבטא
בר"כ ידוע שבקק"ש קיים מתח עצום תן של עבודה והן בין התכ"ה
למפקדים, וזאת בגלל התקפרה על ביצוע דיקני ומספחה. הבעיות
סבבו סביב הטיפוליים קשיים וכרומה. זכורני, פעם אחת קרבו הג
השקופות נשארו שני התכ"ה לפיפול ממקום. כמובן שזולזנו קצת
בפקורנו, אולם אצל אמנון דבר דד לא יוכל לעבור, אמנון פעם על
הסנק, שאל מה זה? ומה? והוסיף "אני לא נשאר אכמס, תצאו מהי
שמאור, לא איכפת לי, אבל המפקדים צריכים להיות נקיים ומסולמים"
כמובן שרגזנו.

כד"כ רגילים במריון לקראו להייל בשט שמפחחו, לי קרא אמנון
המדי בשטי הפרטי דוד, היה לו קול נמוך, שלו ובופח, היה זה
נורא מביך, לא הבינונו, או שיש מרתק בין המפקד לפיקודיו או
סאין, אבל אמנון היה עדין וחמי רשטי, אחד כזה שלא צריכים לפחד
מכנו, וממיד אפשר לרבר אתו, אבל יחד עם זאת לא היה קרוב מדי
טאשט לבשה אליו ולמפתח לו על הגב.

תפקיד זה רבים שואפים אליו. אבל מקסים זוכים בו. אמנון
השיג אותו בזכות עצמו, בזכות כניאותו בחומר ובמקצוע, בזכות
היותו טובל על מיקודיו. הם העריצו אותו, וכמו כן, השאיר
אמנון חסיר רושם רציני על מסקדיו.

חייב אני מה להוסיף עוד מה שהוא, דבר שחורג מהחומר הנבאי
של הנורא.

באחה תקופה קצרה כשאמנון שירת אצלי כמרדך ראשי בביה"ס
- זכמי שצינתי קודם שהיה ביישן - המבלחה הנובחו זו ביהסיו
עם הנובט. אמנון היה ידוע כבחור יפה חואר, חמיר, נהמד, וחיך
המירי על פניו. היו במטרדנו מספר פקודות שנסט השתבקו אחינו,
ותאו מסובן, היחה קצת אדיש כלמיהן. לא פעם באו אלי הנובט
ואשרו לי "המיר פעם לרפור שלך שישים קצת לב אלינו". יבא לי
פעם לרבר עם אמנון בנושא זה, טענתו היחה כי אין לו זמן, הוא
עסוק ויש לו זכרנים יותר חשובים.

לאחר תקופה זו כשעבר לגרוד וקיבל אה הפיקוד על פלוגה, לא
התראינו רבות. נפגשנו לעיבים הרקוקה ועם מה הם בשבת במשקלון.
אמנון היה מספר לי על עבודתו כמ"ם ועל סיפוקו הרב בעבודתה.

כשפרצה המלחמה ידעתי שאמנון יבא כמ"ם כמלחמה זו. הידיעה
על נפילתו הגיעה אלי לבית החולים תל-השומר כששבתי מצוע. סיכמ
לי על נפילתו מסקר הגייס בעת שביקני בבית החולים, תקופה
ארוכה היה קשה לי להתרגל לדיון הזה כי אמנון איננו, היה לי
קשה, ולא יכולתי להאמין בדבר.

זכרונותי על אמנון לא יובאים מראשי עד היום הזה. הוא
כאילו נמצא אתו - משפחת השיריון - עד היום. כשאני יושבים
וגזכרים בחקופה הלימודים בחו"ל - בין החברים נשארו בחיים -
עומר חמיר אמנון נגד פינינו, אנו רואים אה הבחור צ"ק המער
והרביעי שואל, מנסה שואל להמיר לאלו שהתקשו להבנה הוכרבים,
מנתח אה החומר הנלמד, חסיד לרברתו התיכנים, וכאילו שכל היוו
ונפשו נוהגים לשיטה זו. וכך נתן אמנון הצעיר את הייו
בשלמותו.

נ ת ק ה - ט"ל.

זוכר אני את אמנון הסיד מבריק, בגדיי חשיב, הופעתו טוב-
לדת ומורגשת, על ספק לא היה עולה בלי מטרטוט נקי על"ם לנקות
אח"כ את ידיו. כמובן טעם אני הייתי נזוא כן לאחר מכן.

הרבה חוויות עברו עלינו אוהב חיסום בשרות, זוכר אני הרגיל
אחד שהיו בו שתי מחלקות "שטושים" ו"פגונים", וכמוכן שהיתה
המחלקה הזו יבצע את המסימה טוב יותר, וכן מי את מי יפיל במח
בשעת המרגול, היה הפך המחלקה הגמיה היה שמאי קפלן - היה הוא
יותר מכוונן מאמנון - והנה הם באים מאוחר ונחזקים לנו.

בדיחות וחוס הומור מפתוח היה לאמנון תמיד, היה זה רח"ר
אחד שתפקידו היה להכניס לנו את האוכל להניחן בשרות. לעיתים
קרויכות לא יכול היה למצאנו בדפיציק בשעות הלילה, כדי למצאנו
היה עובר בקשר לערוץ הטלוגרמי ואמנון היה מכווננו: "סע סעאלה
15/5, סע סעימה", וכך היה סובלו אותו. וכשהיה מולנו היה
אמנון נותן לו פקודה "המקצי" ולקבל ונחזקנו היה אמנון סעלה
דימויים כובע אנו נחזקים על"ם עגבניות, שמיכה טרק וכרוסה,
וביצד מסתער הספל על היתירה עם כלי האוכל והסדוך.

פגישתנו האחרונה הייתה ערב המלחמה על הגבול, אמנון טיף
על פלוגה ב' כשאנו סהר יורם. את שלד הפלוגה היוות סבל כיה-
הסטר שאליה הצטרפו חיילי פולואים, על הקונטרקט של הפלוגה היה
רצום "הכפולה מקהיר", אני הייתי אז במחלקה 4 של דבי.

היה זה הלילה שלפני המלחמה. הייתה בחלקה השלישית שעה
אחר כוכבי. התקנו ליער בחזילה אישיה לאחר שהסנק שלנו
בצבא. אמנון ניהם אלי ואמר לי שאנו זדים בשעה 0330, באם עד
0245 לא יתיה הסנק מחוקן נצטרך לשיאירי. חודתיה טעם אמרתי את
המלחמה, לבסוף חוקן יוראנו באיחור. לילה, אוריה רבים בתקנים
בשרית, הימה לנו הרגשה שאיכרנו את הפלוגה, אבל איך שהוא הצל-
הנו לתפח דף החוליה הפכנית - שכמסם ואכירה לנו - הצטרפה
לבסוף אלינו.

קיצור, שבנכנסנו לבסוף לחניון, נשענו לאמנון ושאלנוהו
"מה קורה" - היה זה בקרן בשעה 0700. שותכונה הימה שטוחה ושל-
רוח "אם תראו מטוסים באים מדעו שאנו נוחתים במלחמה". היינו
אז במרחק של כ-15 דקות נסיקה מהגבול.

ב-0755 לערך התחננו בלחוק מטוסים, ידענו, אכן התחילה
המלחמה. ב-0800 ניתנה הפקודה לפל את רשתות הסודא ולקשרם
הישב ולפתוח את רשתות הקשר.

זוכר אני שאמנון עצמו קרא לכל הסנקים, היינו פלוגה חודר,
הפלוגה הראשונה שנכנסה למלחמה. זדנו קדימה, כשעברנו את הקו
הירוק, זכורני שראיתי את השלט הטקטי בגול, רצייתי לדרסו אבל
בפעמיה. לאחר דקה הייה אמנון טעם פגזים לעבר מחנה האו"ם

וחוציו לנו בקשר אינן טובה.

אמנון ונסענו. עתאום נעדר התנועה, עשרנו די קרוב כ-40
ספר האחד שהסני. שעתיה החפוצציות, השבתי סאלו תן החפוצציות
הספסל של הסנק שלפני. לאחר התאוששה מלירה הבינומה שאנו
נתכנסים לתפוגה. את האקס הראשון של הירייה לא הרגענו כשאנו
נעצמו על הדרך בין שתי בקרות. ששענו בקשר את כוכבי שואל את
אמנון האם הוא זקוק לעזרה, אבל השונה כבר לא נשמעה.

עתאום הרגשתי שיררם עלי, היה לי חרוד שאמנון נשקד עלינו,
הפקודה הימה לא לרדה שחדך בגלל סכנה פוקסים, צודרנו את הטו-
וח וירינו. עתאום רואה אני שהסנק לא אמנון מעלה עשן, (לאחר
זמן התברר שהיה זה נר עשן שנולק בשעת הפגזות. יריתי, אבל
הימה זו יריה רק סל שקלי ולא של בומי, החפוצצות הימה גדולה.
הקשרתי סיד לכוכבי כי אמנון לא ענה כבר בקשר, כוכבי דיווח
לנו ש"קודקוד צהוב" - סימן למשקד שנכבד, ניסיתי להתקשר אליו
סנית ולא קבלתי תשובה, לא ידענו מה לעשות, המסכנו ביירות
פגזים עד שראינו סנקים באוק. הימה לי הרגשה שאכן דווח המלחמה

הן המולה המלחמה לא ירעתי מה שקורה. חן היריות נאמר לי
לעבור למחר 38, אולם לא אמרו לי מה לעשות, וכן לא אמרו לי מי
הקולט אותי. לבסוף הבחלתי לטפוע מי שהוא שמאין בחדר היה. עוד
אנו בהטולה זו וחנה ראיתי את הארטייליה של האויב. החטרסנו.

עתאום באו 2 פגזיה, צללו על היעד, השוכובו וצללו עלינו.
תפסתי דגל והתחלתי לנשקף מלא יירו עלינו. נפוגה אחת ירדה על
סנק הספל.

את הירוס עכרנו בקרבות. לילה בחניון. מחקרם אלינו זחלם
ואחד החיילים שואל על אמנון, לא רצייתי לענות, הימה לי הרגשה
כי אמנון איננו עוד כי הוא נחרב, השוטטתי סכנו ואסרתי לו
עזרי, עזוב אחרי זהאת המלח.

אחוז בוקר, עוד כחיותנו בשורה ערפית וכשאנו מותקפים
מטובב ה-2. ועוד לפני שהטרסנו רצייתי את החוליה הפכנית
נעה לעבר הסנק הפפוע, שכאיש החוליה מונק על הסנק, סודרתי את
נר העשן הנוער, מחלך את החותמן ומעלה על הזחל. הימה זו
עשולה של אומץ לב מצד יורם כשעלה על הסנק לחלץ את אנשינו
כשעריין ירו עלינו.

גגג ד ט ט גגג

כוח ברגיה הוקם כשכוב וחצי לפני פרוץ המלחמה. היה זה כוח מורכב מנצחנים, שריון ואמסבים נוספים לצורך הפעולה שהוטלה עליה. פלוגת הסנקים הייתה בפקודתו של דני שני.

הכוח בהרכבו היה פרוץ לצורך ארגונו מחדש כשכוב לאחר הקמתו, ויוזמים לפני המלחמה הורכב מחדש.

ברגיה סגר לי שאקבל פלוגת סנקים אחרת בפקודתו של אמנון ונפגש ליד הגבול.

הכוח שלנו התחלק לשני כוחות שונה, הגדול בפקודתי שכללה את פלוגת הסיר, היחידה הנדסה ואת הלכו הגדול של פלוגת השר-יון בפקודתו של אמנון. כוח שטני שני - יוהר קטן - היה בשק-ודו של דן וכללה מטפר סנקים מפלוגת אמנון.

4- ליוזגי בשעות הלילה התקדמנו והתכנסנו עד כ-2 ק"מ מהגבול. את אמנון - שלא היכרתיו עד אז - פגשתי ב-0500 לערך כשהוא מופיע עם פלוגת סנקים עם עלות השר. רושט הופתעם היה אציר.

אמנון - שהשאר את החבר'ה עם פלוגת הסנקים, ניכש אלי. לבוש היה מרבץ סנקיסטים, הגור' אקרה וחובש כומתת הסנקים השחורה.

תבוננו זו על רקע השחר העולה ופחדה עד היום היה לנגד עיני. אמנון - שהיה זקוף קומה ובחור יפה - ניגש אלי לצורך היכרותו והציג את עצמו.

יטבנו עיינו במפורט שלפנינו, שיפתי לו על הכניח הפעולה כולה באיזור זה, השתלבותנו בהקפה, חשדינו, פעולתנו ודרך ביצוע.

את התכנית קבל אמנון בלי כל התלבטויות ובלי בעיות, ניכר היה בו שהוא שלים היטב כהומר שלפניו ומוכן לבצע בהתאם לתכנה ולרוחה.

פלוגת סנקים זו - ספר אמנון - אינה פלוגת אורגנית. היא הורכבה זה לא ספק לצורך המלחמה, סנקיסטים וסבל שריונאים שהיו בתפקידים שונים כביה"ס ומאנשי מילואים.

עלינו על אחד הג'יפים ונסענו לקבוצת הפקודות שהתכנסה אצל רשול - ספק כוח הצנחנים וכוחנו זה. בדרך זריזה, במסיעתנו לכוח המרוכז, זוכר אני, שאלתי את אמנון האם הנך נאמין שהייתם מלחמה? (היתה זו לא בפעם הראשונה של יציאה שנחתה ולא בוצעה) ושובתו היחיד: "יש לי רושם שאין מנוס מזה".

את שיחתנו השכחנו לירד וחלם הפיקוד שלי עוד זמן מה, עד שקם אמנון והודיע לי שילך לדרך את פלוגתו.

לאחר לחיצת ידיים וברכת הצלחה נדגשם, ראינו רץ לכיוון פלוגת הסנקים שלו - הייתה זו ריצה מיוזמת קפיצת - וראינו רץ לכיוון פלוגת הסנקים שלו שתנחה במרחק מה מאגרו.

יום קיץ יפה עלה על מרחבי הגבס והמסיוור דרומה מריחה בו פתחנו. בשעה שמונה לערך נחקלה הפקודה "סרין אדום", פתחנו את מערכת הקשר וקראתי ל"שפיטונג" - היה זה כינויו של אמנון. את קולו השלול ספקתי כאשר הוא מאשר את קריאתי. הבינותי שהכל תקין, זדנו והתחלנו בתנועה.

אמנון נע ראשון, כאשר אחרינו נעה כל הפלוגת ושכני ציריו ויחידות ב' ירמט להבניה ולאבטחה האבטיס.

התקדמנו במהירות גדולה שאגנו סנקים להרכיב את קצב התקד-מות הפטרונים המחירים עד הביענו לקו הירוק - הגבול. אמנון שהיה איתי בקשר הודיעני על משאת ג'ים בורדהים ממחנה האו"ם שהתקם באותו איזור. בפקודתי נזרו בספר פזיזים לעבר מחנה האו"ם ולעבר חרמב הסתלק. המשכנו לנוע.

כשהגעתי למחנה האו"ם - ספתי כ-600 מטר אחרי אמנון - ראינו שומס. הסכנו מרובה.

מברוני שהיו אלה היריח הראשונות והפגזים הראשונים - פרט לפעולת היל האויר - שפתחו את מלחמת ששה הימים.

הסכנו ליוע כשסר סיני. שהתקדמנו כ-10 ק"מ, קיבלתי רו-רוח מאחר הג'יפים שלי שנסע מימין לסוד הסנקים של אמנון, כי נדמה לו שהוא מבחין בשריחה הסוגרת במרחק של כ-600 מטר לפניו, שאלתיו האם הוא יכול לזהור בכירודו מה זה - כי לפי נמוני הסו-לייפן שלנו לא היה צריך להיות שם כל כוח - סובבתו, כי פרט לברד סרני רשם הסירוא אין הוא מבחין מאמה.

פניתי לאמנון וסאלתי, האם הוא מבחין במה שהזא? את חשוב-זו בקולו השקט והבוסס שטעתי כשהוא עונה שאין הוא מבחין בשום דבר בסייחוד וכי הוא בטוח בהתקדמותו בהתאם להכנית, וכן, "אני עוד סקורה שפגפשו עוד שם שרוא ויתר רציגי".

היו אלה המילים האחרונות שטעתי מסיני, כאשר שניות ספורות לאחר מכן נפחתה את כבת-אחת מסוללת נ.ט. כ-6 במספר שהתקפת ארבה לבו ששני ציורי הדרך ובטוחות של כ-300 מ"מ מאגרו, כל מה הפגזים הזה נחתה על הסנק הראשון בשיירה שאמנון סובילו בראש סירנו התקדם.

סני פזיזים שבעו בטנק, האחד בצריחה הסתקר והשני באיזור סרט הבנה. השובה לקריאתו לאמנון - על שר הירמ - כבר לא קבלתי, ולטעמה הקטר עם פלוגת הסנקים נזחם.

יחד הנקיים שנקצרו ליד הטנק הפגוע נהחו באש חזקה לעבר מוצב מוחזי ה-ג.ט. היסלורה ואת שרבים אנשיו.

ג'נטמי אישית לרשת הפיקוד של הנקיים ושפתי ספקדי הטנק-ים צועקים אחד לשני שאמנון איננו. הנקיים המשיכו בפעילות היעילה בנופן עצמאי כל אחד, אבל מוריש היה הטרונן של הספקי.

שני אנשי צוות הטנק של אמנון שנפצעו הצליחו לתחיל בכוחו-ת-עצמם והצטרפו לוחט חוליה הסכניה ופוצו.

לאחר כחציית עד שלשה רכעי הפעה של ארנון נחרש הסכנו וכבשנו את המוצב, כאשר הטנק הבורע של אמנון נהורה צידן דרך ראשון לפלחה. יש לי רושם שהיה זה אמנון, קרבן המלחה הראשון.

לאחר כינוס המוצב נחלחי את סכני לפנות את הנפגעים מחטנק. סכני טעא את אמנון כשהוא כוסל ליד הטנק, לא ידוע לי מי חילצו, האם הצליח עוד לחנן עצמו, או שהרע מדרך הטעיה, זאת לא אדע. אמנון שכב לשפניו מביקים שזורה שקטה - כמו שהאחינו מספר שעות קודם לכן.

היתה זו היטרונ קצרה ומאוד מרשימה. יש שהנן חי עם אדם שנים רבות ואין במגיעים אלה משום החרשמות מיוחדת, אבל הכרונה הקצרה עם אמנון, והחתישמות החזקה שהוא השאיר עלי לא השכח מעני.

י ג ב א ל מ ר ד ט א י ל

14.11.60

ראיון עם ספר

היתה זו הקופה בה הועברו אימוני הטרירונים מסגרת הגדודים לבסיס טירונים גייסי שהוקם אז באוקטובר 1966. הקופה זו היתה למעשה הפרק הראשון בהקמת ועיצוב דמותו של בסיס הטרירונים הגייסי.

במשימה הראשונה עם אמנון - שהועבר אלינו לתפקיד ב"פ סי-רוניס, המרחי לו, ששרש לעבודתו במסגרת הפלוגתית, תיב הוא להרוס תרומה לביצוע מסגרת הולפת של הבסיס כולו.

מיד במגישותינו הראשונה, נוכחתי לרעק שיש לי מה עם סי לבר, וזאת; כהוצאה מספר חכונות יסוד שביליתי באמנון, ושהיור את אשיוהו, ובללו סטירות ללא גבול, אחריות ונאמנות. החילוננו בהכנת השקדים לבורי איפון הטרירונים הפלוגתי עצמו.

מאחר ונוכחתי מיד שפלונו יכולה להיות אה המסגרת הבריאה אשר דרבה ניתן יהיה לעצב אותה ככונה ליתר היחידות במסגרת הב-סיס, החיליתי להחיל על אמנון שטילות שונות שבוצעו על ידו בדרייקנות, שהיו חלק מתכונותיו שגניתי, ומתמייסות שכו.

כל המטרות שהוצבו בסניו הרשבו, לא מיד הבינו פיקודיו איך בחור כמורה מצליח להסתלק על יהודה - והיו אלה טירונים עם כל הכערות המיוחדות של ביל זה - בקשיחות, מאחר ודמותו החיצו-נית לא הראתה זאת.

לא היתה זו קשיחות לשמה. אלא היתה זו מביעה לביצוע המשימה בדקות לפורה, ומילוי שקורה כרוונה וכלשונה למען הפלוגה כולה.

במשך היחון בבסיסי, הספיק אמנון לאמן שהי פלוגתה טירונים ולהשיב את החוצאות הטובות ביותר הן במחזור נובמבר והן במחזור פברואר. לצור זאת, המלצה בני ספקדי להוציב את אמנון כמ"ס כנקיים בגדוד, מבלי לעבור חיילה את שלב הספ"מ.

בין ימי שיטות החלרבה בקרב הטרירונים חספו קונס, המחריות אשר נערכו בבסיס בשטחי הפעולה השוניס. ברוב המחריות, בין בשטח הארנוני ובין בנושאי כוסר, משטר או טמעת, הצליח אמנון, ופל-וגחו משיגה את ההשבים הגבוהים ביותר. בכל נושא ונושא, אשר כהוצאה לחנן של זמן היו מופיעות סעריות שלנו - אסבס יק בבסי-קים ובקורות - היה הדבר חזרת לאמנון. אבל הוא היה מתקטם.

למרות שהנושא שבו עסקנו בבסיס הטרירונים - בעיקר הירכתי - היה זר לו, ובשלב ראשון אף לא לפי רוחו, לא פגע הדבר בביצוע עבודתו. אבל, כאשר הבינ אמנון את כרונת העניין, המשימה והיעוד של המסרת הטרירונים, הפך הוא ליתוח נלהב לנושא. ואז, חיה הוא לי לעזר רב בעיצוב המסגרת כולה, הן בשטח הארנוני, המקצועי והן בשטח הטרואלי.

זכור לי הסע הארוך לפרחן של 100 ק"ס שהססים לרביבים, כאשר אמנו לא היה רגיל אז להליכה. בקטע האחרון של מסע זה שהסמנו טובל ברגליו, לא צעד הוא בכושרו הגופני, אלא הרצון והסמרה להגיע לסוף ההגברו על כאביו הגופניים.

את הסימונים הארגוניים המיוחדים בכסים הגלנו על אמנו. ידענו שהוא יבצע כלמרות כוונתו. ואמנו מטיימות אלה היה, מסדר טיוב הסימונים שהקיים בסגרה, ומסירתו למח"ל.

מסדר ההשבעה בפניו היה מסודר שכן מרשים וסרטיט, אף לנו שעברוהו פעמים מספר. הוד הגבורה של לוחמי סגרה ושבועת האט-וניה למצ"ל, היו עברונו ועברו הסימונים, ממתח פרק בחייו ובחליים של לוחמים חרטים.

זכורני, כיצד - גם לאחר חזרות רבות - בחשש השבועה ספיר של אמנו, והשובה האיילים "אני נשבע" היתה פסגה חדר רועדת לרגליו, וכאשר ירדנו לקרונן את ערב ההווה, ניכר היה, הן בחיי לים והן בכפדים שמענו זה עדיין סבוע בהם. קשה היה לתקוף את האיילים לשיר, או לטפס בנוסאים שאינם קטורים למעמד מרטיט זה.

עם סחר עלינו לפסגה חדר בו נשבעו החיילים למצ"ל ובציגו לודיתת החמה בכיוון ים-המזר.

ירדנו כבטיל הנחש וסימנו פרק זה ביום ספורם לרגלי המצרה כמסדר חגיגי וחלוקת פרטים. כל"כ הייתה זו פלוגה אמנון בין המצנחות. עיניים היו חוזרים החיילים לבסיס. אולם מלאי סיפוק על מה שעברו.

נושא נוסף ורב חשיבות בקליפת הסימונים לחייל, היתה הצגה המחלית, אותה ערכנו בשבוע הראשון לסימונות; במסרה להציג בפני חיילי השריון החדישים את הבליים בהם יעברו ואם עצמתם. הצגה זו השכה להיות מעין תחרות בין השלובות השונות, לגבי השיגיו של כל בלי אשר אליו היו מיועדים להגיע.

כאשר היה הפסוק יורה, בחקפו חיילי פלוגה הסמונים - היו אלה בני פלוגה אמנון - בהתלהבות, והיו מלווים את פעולה המבן בשארות אודיות, כנ"ל לגבי כל בלי אשר חופיע בהצגה, בסיום הצגה הכלית זו, לא היה ספק לאיש מהנוכחים, שאכן הגיע הוא לחייל המתאים.

גיהלו הצגה המחלית לסימונים השכה להיות בחקומה זו להצגה עדיין מרטיטת בדיוקת ובהשגיה.

בעבודתי השטוחה עם אמנון נוכחתי לדעת שכל דיווח מבנו היה אכזרי ולא סיפוח. לא עריך היה להשט ליעדיים אצלו. הוא היה טביב אותם לפני, מתוך ידיעה ברורה שיהיה בצוואת או באת-יעצות איחיו לפגור אותם, ולא להט לפגמים להחרדרד. הגיעו

דבריים לידי כן, שחלק מהבריו המפקדים שאלוהו, מדיע הוא סמיקץ בכל זכר ירבר, ואפילו בפרט הקטן איחיו - טפקדו. לא הייתה זו ההיעצות בטובנה הרגיל של המלה. היה זה קטע של הגנה וליבון הבעיות אשר הקטיקו והסרירו את אמנון בחוקף מפקדו ובסימוחיו, ואשר בתוצאה מתייפוט האמנו והחלילית הרצינית, רצה הוא לפגור טעד והטיכה במפקדו המכיריים.

כאשר הייתה פלוגתו בטבעה כוונן, חרגול או חחרות, היה הוא בראש מיקודיו, מאיץ בהם, ספרץ אותם ומנסה לבסוך כרוחו להשגיהם.

בביקורות אצל חייליו או מפקדיו היו דרישהו גבורות. אמנון ירד לפרטי הדברים טבלי לוותר על הקטן ביותר - דבר אשר בראשית האימונים יצר הרגשה אצל מיקודיו שהוא מפקד קטוח - אולם לאחר שלמדו להכיר, וראו כן שטובת הענין השטוחה הוא בר לרגליו, למדו להעריכו על זמא ופן להכבדו.

בשך עבודתו השטוחה ניסונו בצוואת עם כל המפקדים ליצור תוויו במסגרת המגל הפיקודי, ולבסוף, הוך הכרה בעבודה אותה אנו עושים. הווי זה החל להתגבש ע"י ערבי טבל, אשר החלו בארוחות הגניות, רחצה כים ופיקטיקים באשקלון, וסידלים מאורגנים. גם ביצירת הווי היה לאמנון חלק רב ביותר בארגונו ובגיבושו.

גם הסע לפגדה, אשר לטענה עריך היה לחיות - ואכן היה - האירו המרכזי לחייל בשלב הסימונות, הפך לחיות עבודתו - סגל המפקדים - לצורה בליוו וגיבוש טבל זה. למרות שכלל מחזור תן-רנו על מסע זה, טאמו מדי פעם גיוון נוסף וחדש אשר איפשר לנו להכות סמנו.

אמנון סיים את תפקידו בכסים לאחר שאימן שני מחזורי סיר-וניה, ואחר שתרם לרוב בעיצוב חיי הסמים הזה ויצירת תוויו בו. אמנון כבר לירדוהו להכנת פלוגה דלגלי השריון אשר בראשם צעד מטעדה חג העצמאות בשנת 1967.

היה זה המעמד אשר במימונו נחשברנו על זרימה כוחות מצדים לטיני, ואשר ביום סיומו החל השלב הקריטי של מלחמת שש הסיכס.

פ ז ר - ס א " ל,

הכרזתי עם אמנון החחילה לא בסגרנת פורמלית. המפקדה שלנו הייתה בשכונת למלים השירונים אשר אמנון כיהן בו כמפקד שלובת פירוניס במסגרת השטונים. היות ובמפקדה שלנו נבארו חבריו אשר יחד איתם היה בגדוד ובחילי; טעמי היה הרגו - כשהיה פנוי מהפקדון - לבוא, להסתובב ולבקר את חבריו.

היה זה בנובמבר 1966 כשהחילה הכרזתנו. עד פרוץ תקופת מלחמת ששת הימים היינו מורגים שמי פעם. הרגשתי שאמנון לא היה כל כך "מפסוט" ממפקדו כ"מ פירוניס. רצח הוא להיות בגדוד, ודבר זה היה טעמי לקצין כאמנון.

למעשה החחילה עבודתנו החרוקה והשטונתה ב-17.5.67 בלילה. קבלתי את הגדוד שהורכב משלובת מקובצות שהוקמו כבי"ס לשירון, ולמעשה גדוד זה היה בין אלה שקבלו את טעמי המפדן בחטיבת שלה-טח כמלחמת ששת הימים בגורתנו. את הגדוד קבלתי בשדה.

מלבנו של אמנון היתה שלובת מקובצות ממפקדים ומדריכים כבי"ס לשירון. כיומדים הוציבה הפלוגה הזאת בחוסר אנושי טוב. אולם כמלובת, אשר היה בה הליכוד הנובע טחיי שלובת בחקופה ארוכה, העוברת יחד את כל שלברי האימון והגיבוש.

הכנה הפלוגה היו בימי הכוננות היתה עשויה בעבודה רבה, עבודה כללה בעיקר אימונים ותכנון הציד, מרבולת, הכנה ושיגול כטקטיס, בדיקה שבתיות וכדומה. ברור, שכמבז הכוננות לא ניתן היה באותם הימים לבצע אימוני שלובת בשדה ובטעם.

היו אלה ימים מלאי חשיחות ועבודה, אמנון, עבד איתה אישית בימים אלה הרבה מאוד. כיצענו יחד סיורי רכב ואורי רבים, בכל אותם הקטנות שלולת היתה העלמשה להיערך. שירוננו כללו את כל גדולת הכובל בימינו, כולל איזור כוננהלה, קסיטה, ניצנה וקצי-ענה, סיורים אזוריים ערכנו באיזור רצועת עזה ורמית, וכן סיור-רמס ברוב באיזור חו-יונס ורמית, באותם הקטמות המיועדים לפעולה.

נוסף לסיורים אלה היינו נפגשים לפחות פעם אחת כיום, אם זה עלהוננו העבודה, לעדכון המפקדים, הכנות וכדומה. היתה זו טכרה צבדונתה באותם הימים.

סגרה זו כללה כמו כן, הפעלות הרגילי כוננות, ביקורה הפל-גבת ומדריכים. מדי פעם השתנו הכנינו, בעקב שיקולים שונים, ודבר זה חייב כמובן שינויים כמסד וחיצו, הצבה כוחות ובמקולות-יגו השגרתיות.

למעשה, סגרה זו של צבדה היתה מליות כמחז רב מאוד.

אם שאני יכול לציין באמנון כסירור, היה זה החיון, שלא כר

מפניו בכל רגעי המחח החם, חיון זה המיץ כביכוחתי הרגשה נעומה, הרפיה כחה, והיה טוב לעבוד במחיצתו כחקופה זו. הרגו הטובה ששררה, השפיעה השפעה הטובה גם ביצירת הקונטקט עם המפקדים. נד"כ בגר קונטקט זה - כיתירות ומיקוח ומכוננות - חוץ ופן גיבוש היחילה, אולם היה זה גרוד - לפי שהכרתי - קשובץ והוקס כחקופה הכוננות ולקראת כיצוד שימרות המלחמה, היה נעים להרגיש אם יצירת האוירה וההבנה המדדית הגדולה בין הנאשים ובמיוחד אצל אמנון.

עקב פטירתו החיובו המפדיל של אמנון היתה עמו העבודה מלאה סיפוק. כל דבר היה הוא כפול בהבנה וכבורה נעימה וחכימה. כל הערותיו שהיו לפעמים נחמקלו אצלו בגישה חיובית, חוץ הבנה טובה הקינן המשותף.

יורע אני שעבודת אמנון היתה קשה בימים החם. דבר זה נבע מחוסר ההכרות המדדית של הטל המיקודי שהיה נחנץ כירו. אבל בחקופה קצרה זו - אובל לציין - הגיע אמנון להישג רב כביכוב מלובתו.

המבז המסוער של ימי הכוננות גרמו לשינויים ארגוניים חבו-מים. כשכוד לפני המלחמה, העברנו טחלות מיקוחי ליחידה, ובקצור יומיים טוב הרכבנו את שלובת אמנון כחדש מיקוח הביצוע הממקרב.

יכונוני, לילה אחד בשעה 0200 כצדנו הרגילי כוננות. הערתי את אמנון שצננו והודיעתי לו להכין את שלובת לחונות. מחלקות הפל-גבת היו מפוזרות במרחקים די גדולים כיון האחת לשניה. כעבוד זו דקוח היתה הפלוגה מתארגנת ומוכנה לחונות. התישב היה סמוך. הכל דפק והיה כמקסו, וראית, שאן לפניך שלובת מגובשת בידי מפקד הראוי להפקידו.

היו אלה דברים פשוטים שיערתי לאמנון עליהם. אמנון קבל זאת בהבנה, אסף את הפלוגה לעריכת סיכום וביקורת. עשיתי מהבז. שמעתי את סיכומו, ביקורתו והערתיו כחגיגיל זה. אמנון המיף גם דברים שלדעתו היה צורך בחיקון - נוסף הערותי, וכחון דבריו העיד שהיו אלה שגיאותיו. דבר זה מצא מאוד חן בעיני, ואכן, מבז דבר, ולו הקטן ביותר ניתן היה ללמוד ולעמוד על אומרו הכנה של אמנון.

היום ה-5/6 החל. היה זה בשעה 0300 כשכל המלובות יצאו כפאילים, ולקראת השעה 0500 התקסמו מדרום "לדקל".

בשעה 0600 נקראו כל מפקדי הפלוגות למפקדה התיכיה. המפקד רשול נגן את ההוריון האחרון לקראת הביצוע, ואז ראיתי את אמנון כשאלובתו - שלובת החודל של כל הכוח מפקדת קלימה ועדיין כחמוכי מייכנת ישראל. כמדדנו כביפנומי ידיים וכהרגשה שהנה הפעם - וזאת לא היתה הפעם הראשונה שעמדנו מוכנים להונות - הנה זה ממקרב. גם התדריך, וכך כהכנות השיחות והכנינו לזו - שאכן הפעם נזוז.

היה זה ב-3-4 ק"מ מחקר הירוק, והיה חרטה כלבנו שאכן הפעם נקבל את המקורה לנוף. זכורני שאף בשעות אלה היו עמנו ספקנים שלא היו בטוחים כלל, שאכן זה יסרוץ. התפזרנו על אחר ליהיירונו בלתיצא ידיים חמא כשהחיוך על פני אמנון. הרגשתי שה- פעם אמנון מרוצה.

המשימה של כוחנו - ששלב זה היה צריך להיות חתת מיקוד של כוח אחי - היה, לבגש ולמצוא את הקצה הדרומי של מערך האויב בכיוון חולות הלוצה, ומפקידו היה, לאגוז או האויב מרום, לשם שלב ראשון במבטחה האגף היה לצד ררום, ליתאם את כוחותיו באי-זור זה, ע"פ לאפשר במינימום המפריח את ההבקעה של הכוח הקיקרי של האלוף של בכיוון חן-יוגם - רפיה.

לאחר שלב זה - שבהכתינו היה צריך להמשיך כל היום - היה צריך כוח הסנקים שלנו, לתזור ולהתחבר עם הכוח שלי ולהמשיך הלאה כחמאם למשימות.

עמדנו מלי צגייה באותו בוקר של ה-5 ביוני כשיום קיץ יפה עולה דפוטס במרחבים אשר לפנינו.

ב-10-15 דקות לפני השעה שמונה, הנויענו מעלינו להקות של כטורים ממסיכי טוב כשענייהם לסיני. ירענו שאכן זהו זה.

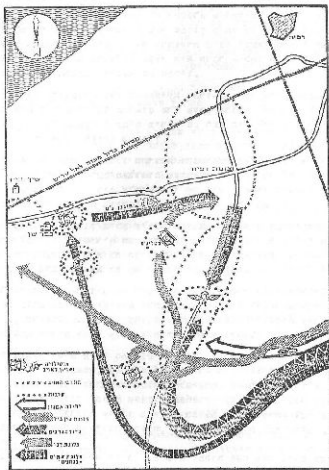
כשעה שמונה בערך קבלנו את ההתראה "סריח ארום". כל רסחוח הקשר שלנו נפתחו. ברקנותו, וכעבור כמספר דקות נשטפה המקורה "נופ", היה זה בערך ב-0810, והכוח החל לזוז.

כמפקד הכוח נמצאתי במרכז, כשמי שלובנו טודרי ופולבוחו של אמנון - שלובנו החור - לפני. החלה התזוזה. אמנון ופולבוכו פתחו בהתקפה למנינו. נשנף הדגלים היה כעיצובו, כלכה הצלחה הדחיה וליהיה שרדיה על הכל, נהתחלהכוח גדולה. את אמנון אישיה לא ראייה כבר בירעיהם אלה, כי הוא בראש שלובנו בער קרימה לקראת סלחהם.

כשנפתחו הרווחים - כעבור כמספר דקות - החלהנו גם אנו בה-זווה. את אמנון שמעתי בעקר כשהוא סודרי כשנחמה על חצייה את הקו הירוק. כעבור 10-15 דקות חצינו אורו גם אנו. נעצרנו ב-5 דקות ע"פ לפתוח את הרווחים בין היהיירונו ופולבוכו אמנון הקדשה קרימה.

משימה שלובנו אמנון הייתה לאחר את קיפת הדרומי של מערך האויב. במקרה שלא יהיה באיזור זה מערך; לפכור ולהבטיח את האגף הדרומי, ובמקרה של החקלות במערך רציני, לפתוח בקרב, ועל יתר השלובנו מוטל היה לשרץ אורו.

החילת הנועתנו היה כמאוכנן. אולם הסתבר - דבר שלא ידענו אותו מקודם - בגלל מצום השיוורים בימים האחרונים של הכוננות

מחלבי הכוח של אליים רצול בנקף הדרומי של צומת רפיה ביום 5 ביוני 1967.

ע"מ להחזיר מהאויב את הכנייהויו) - שבאותו קיום שהתקע ספרך כבוצר של האויב שמגר את כל השטח עד לדיונות והתפקידו היה לפגוע איננו מתירוס.

מוצג זה היה מאורגן וכלל חלונות קשר, שרות נוקשים ונפות הבנויה של תחנית נ.ט. וכל זה נודע לנו לאחר מכן.

אסנון נע אישית בשבט הראשון. מלוגנו חובילה את כל הכוח שנע בדרך. רק לאחר שפלוגה אסנון חבולה היה על הכוח להתחמס ולאנדרן כלפי אסנון. מלוגת אסנון כללה 8-9 נפקים בשאתוריו נעו זהמלים וג' ימים שהיוו חלק ממלוגה זו.

בין מלוגה אסנון והכוח שהיה בפקודי המרד טרחן של כ-3-4 ק"ס, כשעיקר הכוח שכלל תולרים וציור רב אחר ככצא אהנו.

למפע, עוד אנו בתנופה וכבר בשטח סיני קבלנו אתרחה ברשה, שמערך למיננו ושמיני כלים שלבו נמנו.

המסכנו בתנועה כשמתחוק מתאבק עשן הדור. לא ידענו צדיין שאלו הם עמי הנפקים שלנו שפגענו. היו אלה סני הנפקים הראשון של אסנון שקבל את שטח המרוכזה של הנ.ט. והצנח השני אף הוא ממלוגתו של אסנון. דבר זה נודע לי מהדיווח של אנבל שנע בין כוחי למלוגת אסנון.

לא ידעתי באזח הרביעים מי היו הנשקעים. הטוערות כוחותינו על כוח האויב היחה כפיצושה. הכוח העיקרי כמקורתי המטיף לאגף יותר רדושה על הדיונות ואחרי מוצגו האויב נמנו צמוחה. נמלחנו של אסנון נודע לי רק אחרי הצהרים.

את מלוגנו של אסנון בפקוד המל"ט אהור נשתי אישית למחרת בשעה 0600 ככניסה לאל-ערש כשהיא מפורטה בהאחם הכבנית לחטיבה אחרת ומובילה אתנו בחלק של הדרך באינורה זה.

לאחר שבישחנו צירפתי אלי את שאריה המלוגה שכללה כ-5 נפקים שהיו כשרים לתנועה.

א ד ר י א ל" פ

ראיון עם ג'מ'ר

5.11.68

היה זה בסוף שנת 1967. מנוייה כמפקדה של חזית קצינים שחפזיה היה להקים יחידה מנקיט הרשה - מסוק, שלב ראשון - שלב החכמה והלימוד - צריחה היחה יחידה זו לצאת לחז"ל ולרכוש את הידע הדרוש. שלב שני - העיקרי - העבודה בארץ.

בין רשימה הקצינים שביכליה נאשר נמחרו למשימה זו היה אסנון. אסנון היה בין הבודדים שלא היכרתיו עד כה, וכן לא היו לי כל נתונים עליו. לראשונה ראיונו בשבט הראיון. הוציף בפני כפקוד צעיר, סמור בשטרחה, רציני, כלי שום דמרות ובקשות. דבריו היו קצרים בתכליה וכללו הודעה על חסימתו קבע, לאורך היציאה "אם אתה מקבל אותי תנני כא" היו דבריו בראיון זה.

מלישחבו זו הפחיתה אותי כמקצה. רביול הייתה למבישות כבון אלו עם קצינים זכונים, דארשו שסנוע של כראיות וזכירונג בהם, והנה מוציף קצין צעיר כלי שום כשוקה, צעיר שבא לסלא חפקיר לשמן, ואינו מחפש כל כראיות. כר"כ, כל יציאה של צעירינו לחז"ל מלרות - נוסף על החפקירים הלימודיים - גם בלוצן של כילוי, החפרקות, רצון לראייה העולט וכדומה. לה ראייה רבר זה באסנון, ואכן דבר זה הפהיף אותי, ונראה לי קצה מודר. לא היכרתיו קודם למרות שבינו היינו חושבי אשקלון.

הכרותנו הרגינית היחה למעשה בעבורתנו כחז"ל. היחה זו עכו ידה קשה מאוד, ובעיקר מבחינה מוראליה. לשבת כמחנה סמור של צבא, בעל משמעה קשדנית חזקה מאוד, כלי יציאות סמנו, בעבורה אינטסיביה קשה, ולאורך יום עבודה חש כבוקר וקר לאחא אתר הצות.

נוסף על המחח הרביול של העבודה היינו צריכים - אנו קציני חז"ל, כני העם היהודי, שיש לנו חשבון קשה ונוקב - להוכיח כמסנן היוחנו, שאנו עולים בהרבה על מארחנו, ושאינן מחחרה לק- ציני חז"ל בני העם היהודי, וזאת; מסיבה יהודיה ויעודיות גם יחד.

היה זה קשה מאוד מבחינה מוראליה להכורה זו של צעירים. רק האמביציה וההכרה בייעודנו ששהחלבה כהיחננו כ.א.ו, והרצון שעשע בנו להוכיח את עצמנו כעליונים, עזרו לנו ונחננו בנו את הכוח לעמוד כמחח מהכירי בהנהיגים אלה.

חושבני, שרק כמסוק זה, יכולנו למצוה יכולהינו הכירבה. היחה זו עשה מבחן גדולה לכל הכתורים שאכנון נסמה עליהם.

אסנון היה בין הצעירים ביוחר (ואולי הצעיר ביוחר) בחבורה זו, ועלי לציין זאת, שכאן היחה לי ההזדמנות הגדולה לראות מי הוא אסנון.

בהוקף חפקירי, היה לי המע אימי ויוטימי עם הכורה זו.

ראייהם במשך שעות היום ובמשך שעות הלילה כעבודתם, אני זוכר
 את אמנון כעבודתו הקשה הזו, את מסירותו, יכולתו והצלחתו. לא
 היה אף מקרה אחר במשך כל ההקפות הזו, שאמנון לא הצליח לעמוד
 בביצוע משימתו בשלושה ב-100% - והיו כאלה שלא הצליחו בכך,
 למרות העובדה שהיה זה "בנחתה של החייל שלנו". אין זה משמש
 דרך, אבל יהיה זו עובדה.

נאמנהו לידע המשיחי, האחריות שהוטלה עליו - ואשר קבלה
 במלוא הרצינות - והנחיש שהיא עסק בו (עבודתו החלקה לקבוצה
 נוסאים) דבר שהיית אומר להיות דייקן ואחראי; על כל הגיוס ב-
 דע זה, ובצורה המושלמת ביותר, מאחר, וידע אמנון שבחזרתו
 לארץ לא יהיה את מי לשאול בנושאים אלה שהיו חרישים לצה"ל.

תכונתו אלו הפעיקו אותי, הכרתי טוב את כחוריינו הצעיר-
 ים. ראייה בשני בחור צעיר כל כך, שידע לשאת על שכמו אחריות
 בקרה כל כך, לבצע בדבקות ובמסירות ללא כל יחס לשבחה שלנו
 שאף היא מפטיינת בזאת.

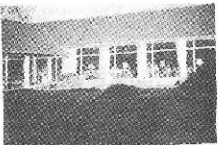
אתה הרובמאות לכך; כשהיית מסייר בין התבריה בעמקת הלי-
 לא האחריות לאחר הצוה, היה זה טבעי וסובך, למצוא את החבורים
 עייפים משעות עבודתם הרבות. כסוכן, שהביצוע כשעות אלה, לא
 היה המיד ב-100%, ומה דם, שכרגיל השבו הם, שידעיתם את הנחש
 מלאה.

את אמנון הייתי מוצא בשעה כזו (אתה לאחר הצוה) יושב,
 כותב ולומד ברעננות ומסירות כאילו היה זה שעה ראשונה של
 עבודתו, וכאילו רק החחיל את עבודתו. לא היה זה עבודה קלה
 כלל, לכתוב מסמכים יבשים ומדויקים, נראה היה לי באותה שעה
 (וכך אני נזכר עתה) שכאילו כותב הוא "ספר תורה". זו הייתה
 מסירותו, דבקותו ומסירותו לנושא.

הבדל עצום ראייה בינו לבין יתר החברייה. דבר זה התבטא
 בכתיבתו ל"אמת". לא "למרות" להגים יסודי ואחרים, ולא לסור
 מהאמת המושלמת כעבודתו. שמיץ היה למצוא זאת בבחור צעיר כל
 כך - האחרים לא עשו זאת ברמה כזאת. ומה שיותר המפיעני;
 שאמנון עשה זאת עד תוקף.

לאחר מכן כשהיינו בארץ, לא היה זה כמו בשבילי הפתח.
 ידעתי, מי יכתוב את הערכים הטובים ביותר, ומי יכין את הרוש
 במלוא האחריות, הדייק, והשלמות שנגז נזקקים לה. ואומנם,
 אמנון היה אחר הבוחרים שרכז את חומר הלימודים שלמדנו בחו"ל,
 לחומר לימודי עיון ומוכנן עבור החייל בשבנו, בשעה שהיינו
 צריכים להכינו לקראת עבודתנו בארץ.

הקוה עבודתנו בחו"ל נחנה לי את האפשרות להכירו. ידעתי
 שגם יאמרן לקסוק בנושאים שהאחריות, הדייק והמסירות יהיה

נר דלגליהם - ודבר זה כצבא ככלל ובחז"ל בפרט קובע לא בעמם -
נוכל למסור עליו במלוא השקט והמספנות המלאה של מלה זו.

ואכן, בחרימי בו כאחד הקצינים הנודדים שעסקו בניסויים
ובאיגום התנאים - דבר סגורים עסקו בו, ושואו היה הענין
ביניהם.

הנשא העיקרי שאמנון עסק בו היה בתחנתנות. נוסף על עבודת-
מו הרבילה, הוסל על אמנון לעיבודים קרובות, להביג את סנק המסון
במני גמלה צה"ל בתצורות ירי ועבירות. היה זה בתקופת הראשונה
שעסק זה אומץ על ידי צה"ל ומסובן, שפקדיים לא עסקים היו לנו
באותה תקופה. לי, היה ברור, מי יהיה מצב העסק הזה, ואובנס,
אמנון לא הכזיב. אמנון היה הראשון שזיננה לו האשטרוט להפגין
אם עצמם האם והעבירות שזיננה להתבלט בסנק זה. קליעווחיו היו
סרוייקות. לא היה שואו שלא פגע בה. ובמסובן, שרבר זה חמם
רכבו להעלות רוח היחידה ובליה.

שפטימו את הקורם בחז"ל, יאז לו לאמנון להצטרף אלינו
בטיול קצר באירופה. בטיס ובשעות אלה של טיול - רמחול למסגרת
הצבאית השטחית - ניתן לי להתייר, לא רק בחז"ל ובקצין אלא
גם כהגור רוע. אמנון לא היה מתמקדים בהתרה. הוא היה עצור
מעט כקרבן, אבל, לאחר ההיידרות, היה אמנון חבר רוע נאמן במל-
וז מוכנה של מלה זו.

הנתינו לעבוד אהו את הטיול הזה. היכרתיו אז כאדם נאמן
לעצמו, פרנס בטובנו החיובי של מסע זה, אחראי, ופעל לכל,
נאמן למחשבתו. קיימת הייתה השיחה אהו ככל פני בושאים. וחמיד
הפתיעני א"ך, וכיבד, ככהור עניו כל כך נמצא ידע, ובמנאח ביטה
רצינית ומחושבת ככל בושאי שיחהינו.

סיום שליחתנו בחז"ל נמשכה בעבודתנו בארץ בריכוז ועבירות
החוסר לשימוש בהייל. היה זה כובן שאמנון - שהחומר שהוא למר,
כתב ועיר, היה הקריא, הסגידר והענייני ביומי - אריך לעשות זאת
ובעיקר בנושא התחנתנות. חומר זה שימש בסיס ראשוני בעבודתנו
ביחידה ובחייל בארץ.

הפקידו הראשון של אמנון, שהקיימנו את יחידת הפטונים, היה
כמפקד מחלקת. האמם היא, ששלשתי לראשונה ככוסר המנהיבות שלו.
אמנון נראה לי ששק טיי. והייליניו הצעירים אהובים ב"כ פסקדים
לעשנים יותר "שוניגריס" כמו שהכונה דו מתקראים, והכונה זו
היתה רחוקה מאמנון. הוא היה - בגיל - ששק טיי, וימתן ששק זה
היה באמם רק כלפי חוץ. המלטה לראותו מקרוב בעבודתו ובתפקידו
זה.

אם הפתעתי הראשונה הייתה בחז"ל - שם הופתעתי מכוסר לימודו,
המתמדו, ודיעווחיו היסודיות; הרי הפתעתי השניה הייתה

כאן, כראותו אהו כמפקד מחלקת. ואכן, שמתני לראות כיצד עבודת
יסודית, ובשקט פניו היה אמנון שרביץ תורה במחלקתו, ויחד עם
זאת, גלי לוותר על שום נושא עטן שבקטינתו, החל מבנינוי שפע
וכלה במכללי של האימון. מחלקתו הייתה הסגורת, המטרשעפת, והג-
קיה ביותר (אמנון הקשיב על כך בסיוור). במחלה, הגיעו אלי
היום שההברייה לא כל כך "מבטוסים" סכך. אבל לאחר שכן, בשחויכיו
הכירונו ונסו, שזומן להקפידו הוא דואק להם כאב, קבלתו ואהב-
והו. אז ראיתי שאמנון כיצד מבטווחו השקט, גלי המלהכות
ועשיית רוח (שוניצירות) - דבר שהפתיע אותי - כיבש אמנון מחלקת
לרובאם.

אמנתי לסונה היחה בעת ביקורי בעבודתו כשהו. אם בבסיס
ניתן עוד לשפור על סדר, נקיין וכל גיננוי השמעת, הרי השטחי
מה יהיה בסרה. ואכן האמנתינו לטובה. ראיתי כיצד ניתן היה לה-
חיות יחידה מסודרת ברחמי גינב, בערכולת של הול, לייב, שכן
וברים של עסקים. דק אמנון ידע זאת. את ספרותו; אימון צווחי
שנקיים יעילים וטובים ביורה אמנון. כי אז הוא, אמנון, היה
שנקיים לפחות ומסודר כשהו בליה רביאל.

היה לי ברור - כשלימים אה עבודתו - שסאן הנני עוסק בקצין
שיעלה במהרה בדרגי הפיקוד. בראיון עם אמנון לאחר שלמה חשני
עבודה, הערתי היחידה היחה לו "ממש יותר המלהכות" הונעמו החאי-
מה לקצינים בני שלמים וכללה ודברד מיקודי בונה יותר.

בראה היה לי שוליים מלה - ששמנון טעל בהם - צעירים,
אזהבים ימר המלהכות. אבל אמנון היה כה רציני שלא קבל את ההתל-
כות. "למה ומדוע יש צורך להמלה. צריך להיות ענייני, רציני
ויסודי". ראיתי כמפקד פולגה בתקופת הקרובה ביותר.

באותה תקופה הוקצו חלק מעבודתנו בכלים החדישים לביה"ס
לשיידן. קיבלתי רשימה שניה של קצינים שעלי להוציאם מהגורד
ולקעברים לביה"ס. אמנון היה כלול ברשימה זו. עקבתה בפני מפקד
הגיוס שאמנון - אמנס מפקד מחלקת - כרמל של ממ", ושדואו רדוש
לברוד. אבל מענוחי לא הועילו. ואמנון כנגד רצונו - לא רצה
להיות ג' ובניס - הועבר להורכב בביה"ס לשיידן בקורס קציני
השריון הראשון שנמשח הפטונים, וכך נטרנדו.

את אמנון נפגשתי בביה"ס לשיידן במסגרת הדימנניות. באהח הגב-
ישוח בישר לי אמנון על הצבתו הקרובה להפקיד ממ". איחלתי לו
הצלחה בדרך זו, וכך הוספת, שרבו זה יהיה הרבה יותר מהר מה
שהוא חושב.

ב"כ ככהוב בצה"ל, נימננה תורה דעת על קצינים מפקדים למקי-
דה. אבל באמנון היו כמחונת של סנהיגורו עניינים ומוצק שאם ניתן
להקלוטו בכבת בחורו דעת זה, את אמנון היו רצינים להכיר לישיה.
ורק אחרי תקופת הכרוה, יכולה להדור לבכטי נשמה המיומנה, להכיר

אם אסיונו יוכלו להיה סכוקה בו, וכן, מה שהו מיוחר שניתן לכנות זאת "כיוצא דופן" אבל במלוא החיוב של המשגב הזה.

במסדוהינו תביחה - ברנו טוינו כמקולן - יצא לנו לשוחר דבות, תכונתו הסופלה של התמיהה המוחלטת לאסה וליושר עוררה בי לעיתים אה המחשבה שאמנון חורג מסגרת החיים בעולם זה וב- תקופה זו, חשתי לא פעם סכן, כשימש בכל הקושי, המכוער והמתרחק כתיי יום-יום, שמה הוא ישכר. לא רציתי לומר לו שדב- ריו נספעים כנאיבים, אבל דרישוהו מאחיי, נבעו מעולם מחשבה ורצון שהאחרים יגשימו את אשר הוא אישים יכול והיה מנסים לא היה דבר שאמנון לא יגשימו אישית, וזאת ראו כל הניבוי ומפקדיו.

היה זה בחופשו, אמנון יצא לחופשה רבילה ולא ידעתי כלל שלמעשה היה באותו זמן תולה. הוא נשא סחלו ללא אוסר, ויצאיהו היחה לחופשה. באותה היחה חוננוה כמנון, ביקרתיו ובאחיי חולה, שוכב כסכנות רבים לצוקות מחול, חלים, האקס והוקע שכנגב, לא ביקשהו לבוא, אבל אמנון ארזו הסציו ובלי כל ריבוי- רים על מצעיו הנופיע.

נאה היה אמנון יורש ונאה קטיים, כשראה אי דיק, ידע להבוע בתוקף את הצדק, אמנון לא היה סאלה האומרים "בן המפקד" בשעה שהיה חושב אחרת, ואמנם היה חסיד בעיני אה דעותיו כבורה המתא- יפה ביותר, ולטרות זאת היה מסופפע ללא כל דערור.

בר"כ בשיחות בין כל הבורות הקצינים, ניתן בר"כ לשמוע מה שנקרא "השפורה" על כל אחר. מחבריו הקצינים בין ניתן היה לשמוע על אמנון אף לא שפע של מלה רעה, דבר זה פתיע, גם מפי אמנון על נשפעה אף מלה רעה על חבריו הקצינים, לטרות שלכבר היה לא פעם מחטרר על ועל דא, אמנון היה רחוק מרכילות - דבר מבטי בין חבר אנשים - ידע לשמור ולראוג לעניינו כלי למנוע ע"י כך מחבריו, וחבריו ידעו להעריך זאת חסיד. פענוחיהם כלפיו היו שהוא קצם מביים בהליכותיו אלה.

כשזכור אני כאמנון וכשרמוהו עולה לפני, אני רואה לפני מחור צעיר - שאולי בדברים רבים אינו שייך לעולמנו זה. יותר מדי מסור, בעל שלמה ואחריות ללא סיב ועל לרבייל, ואיני יודע אם סר שהוא יוכל להשיג זאת, ומעל לכל; צנוע, וזו לעשה חרבות חותא.

איני יודע אם ככלל ישנם שפפים היכולים לבטא את דמותו. וזאת אני אוסר כקצין שמהוריו 18 שנות שרות במח"ל. אמנון היה יוצא דופן כמסוגל הטוב והנעלה ביותר של המלה הזאת, מאיפוא לקר אמנון פרופ סופלא זה של תכונות קשה להבין. מאיפוא רכס אה השקפה וילטו ר"צניוהו", כסובג והמושב הנעלה של מלה זו, והוא עדיין מה צעיר, קשה לחשוב זאת. שיחותיו עם היו מסת הענוב.

בר"כ הננו נכשמים כקצינים צעירים היוצאים מביה אבא וטיונר אבא כשהם מתפרצים לעולם החיצוני ברצון התפרקות, ושבעי חרבר. אמנון ביציאתו לא הודיע, דבר זה מראה עז מה היחה בו שרשיחה עמוקה ואימתה, לא היחה זו המיסוח ולא נאיביות. היו לו לאסנון הזדמנויות של השתחררות והתפרקות, הופעתו הזקופה והא- צילה, היוכו הסובד חסיד על מניו, שבו כל ראויו, אבל הוא נשאר שלם, שרטי לעקרונותיו ולאשיותו המניסיה, איני חושב - באחרים - שאמנון היה כישן, אולי היחה זו שרשיחה אימתה שבתכונותיו.

אמנון עמר חשוף לאפשרויות של פורקן והוא לא איבד עשתנו- חיו. מבחינת סלסולו בצבא, ניתן לומר שהוא עשה מעל ומעבר שנדרש ושאפשר לצפות כקצין צעיר, כי הוא האמין, שכן צריך להיעשות ופל כן קשה זאת במלוא מסירותו ויכולתו.

כשראיתי אה עבודותיו ודעתי כמה על, יגיעה ומסירותו ונש- קעו כעבודה אלה, ידעתי על עבודותיו שבנות - כשתיחה עליו כמסיה והוא ידע שיש לבצעה כמלטה - אולט אמנון אף פעם לא דבר על זאת.

בין חבר קציני הגדוד - שאמנון היה והציר ביניהם - עמר אמנון במחורות, תחרות זו שהיא מתה בפני השפת. נהלים זו היחה עם קצינים ברמה גבוהה ביותר, קצינים מסוג א' שהראו את יכולתם כמלטה ששה הימים, אמנון עמד בחחרוה זו במלוא יכולתו וחבריו הקצינים קבלוהו.

נאמר לי, שיהבן שוטל על אמנון חפיד קשה ואחראי מדי - ס"ם בקיום ספון - והוא צעיר למדי, אני חושב שכאמה הסכוקה באמנון, יוסרו, ביקרות העצמית, אחריותו, השליטה הסכוקה בו, היא ערובה מנשקה להאמתתו להפקיד שקיבל עליו, לא היחה כאמנון מהא אסביניה ריקה לקבל עליו חפיד רק כרי לההחדר בו (דבר שאפשר לפגוע בקצינים צעירים). לו חשב אמנון לרעב שאינו מהאים להפקיד זה, לא היה בשום מניס מקבולו. ואכן פלוהו של אמנון חפיד על כך.

קצינים רבים עברו וחה ידיו כשנבתי הרבות בצה"ל, דמות כזו של אמנון היחה יחידה כמינה ואיני יודע אם אמנם עוד פעם נדמותה גדולה כזאת.

ב'ק' - סא"ל.

דיוקן-לעומק של צעיר שבדלו כגיל המדינה: מה הוא יודע על עברה? איך הוא רואה את עתידה? מה באמת איכפת לו?

מאת ברוך גאדל

.... "באשר סימננו את קורס המקצועות", מספר סוני, נבחרו הסובים מבינינו לקורס מקצועי מנקים. נשלחתי לקורס, וגם בו הצלחתי, והועברתי ישר לקורס קצינים. מטלול התקדמות שלי בצבא עבר כרצף אחד. אבל אז, כאמצע קורס הקצינים, באה הקרבה הכוננת שלפני מלחמת ששת הימים."

"אני רוצה לציין", שירבב סוני הערה אישית, "שהורי שבעו גרם מזה, שאני בכל זאת באיזה שהוא מקום החלתי להיות בן-אדם."

"בהחילה הכוננת הוציאו כוכך אחד את השניונאים שבקורס הקצינים. מוכן שהיונו באים על כך, שאהנו מדעיקים ראשוניים. כל השאר, מהחילות האחרים, המסיכוכ בקורס עזרו כשבוכ, והיו ס כגלם לעומטוכ. אמנכו, החבר'ה שהיו בקורס, חולקנכ בנך -אס-גים וצנטריוניס". אני שרטהי בפאטוניס, ואבהתי את הפאטוניס"

על הפאטוניס "עלנו" מדבר סוני ביהר אבה, דומני, משידבר על כל אדם שהוכיר בשיחנכו.

"הטנך הזה", הסביר סוני, "הוא טנך נוח מאוד. זהו טנך אמריקאי, שספו בו דגש על נחיות אנשי הצוות. המיד היתה מלחמה ביך אנשי הפאטוניס לביך אנשי הצנטריוניס, איזה טנך טוב יותר אבל ברור", חוסף סוני בטון ס וכמטע אהה, "שהפאטון הרבה יותר נוח, סמיר יותר והמטרונים כו יותר נוחים. לצנטריון יש שריון יותר עבה, אבל הוא פחות על למטרון. על זה איך ויכוח".

"כשהוצקנו לשריון מקורס", חזר סוני לסיפורו, "איישבו מלחמ מנקים, מורכבה על שורה אנשי קורס הקצינים. קיבלנו טנך קיים", הדיש בגאווה, "ונחך ערות, שרגע שלקוח אומנו מתקורס, היו טנקים מרודים והמושים, ואנו ירדנו לרובה, על גבי מ-בילי-מנקים, לשטחי ההסתנה שמעבר לכאר-שנפ.

"ישבנו כלוחש שבועות תת ושתו-הסודות, כחנתי היה. ההסתנה נראתה לנו אינטופיה. למך האמת, המושג מלחמה היה רחוק מאוד מאתנו. לא ידענו מה זה. עצם המושג "הסתמה" נראה לנו מוזר. טנקנו סיפורים על מלחמה שהיה ועל מבצע סיני, אבל לא הרגשנו את תרביס, ולא האמנו שהיה מלחמה. גם לא מחדנו כלל, אולי מחוטר דיעה, כמה עפים בשלושה השבועות האלה.

נראה היה לנו שהמלחמה הפרוץ כתר - והיא לא שרצה.

"כשתה כיווני, בשעה שבע, הועבר לנו הידרון על-ידי המ"פ שלו. מה? אמנכו בלערי ז'לל, שהיה אתר-כך ההיגו הראשון, דומני על המלחמה. הוא הסביר לנו, איך צריך לנהוג בשטח אויב, לא לקחה מלל, לא לשחות סם מיס, איך להתנהג עם שבויים וכדומה. כסוף ההידרון, ב-7.30 בערך, הוא אמר שפקודת הוציאה היתה "סדין ארום". כבייבנו ראינו לפתע ריבווד אידר של כוח: מנקים, דחלטים ונחיתים ממניעים. כשקמנו מהתירון, עוד לא השלמנו עם הרעיון שאכן המלחמה נוסדה לפרוץ. אבל, באותו רגע עברו הרעיון ממסו על פוגה כמיסה מוכנה, כשפניהם לשטח המצרי, ולאחר זמן קצר הוקברה הקורה בצעקות "סדין ארום" - יציאה חפוזת. עירמנו כשהירות את ההשחות על גבי הטנקים, עלינו על הכליב, ההחלנו לנוע לעבר הגבול, ותוך כדי תנועה התקדנו ל-יודת. אני הייתי בעמך השלישי בשריית הפאטוניס. ראשוני בע אמנכו המ"פ ואחריו הל"מ שלנו. אמנכו ירה מספר מגזים אל מבנים מצויים שמעבר לגבול, לכדוק תנובה, נמדו פקודה לא לרדה מהדרך מחשש מנקים, ופתע החבר לנו שצברנו את הקו הלא-קיים הנקרא כמס בגבול".

"שהיה הראייה שלי, וההתרשמות שלי, כאיש צוות הסבור בתוך הצנך, היו מצומצמים מאוד". מחאר סוני, "נפנו בער כחתי שעה. כאשר טעננו "בופ" ראשון, לא הבנו מה קורה. השירה נקצרה, וכעבור שניות מסעות טעננו מיצוץ שני, ואחריו - שלישי. אני שאלתי בקשר-מימס "מה קורה?" ואני זוכר את חילוני-הרברים ביך המצו-קשר למפקד. היה מעין ויכוח בינינו. הם ראו לרגע עשן יוצא מהצריח של טנך המ"פ, והמוחבוה, האם זה גר-שפן, או שאיזה זיקוק המתוצץ. הם, וגם אני, לא הבנו שמתק נמפע. קצרו שניות מעטות, וראינו זחל, ובו צנחנים, מתקרב לטנך המ"פ. מהטנך קצרו שני אנשי צוות, והצחל נפצו צנחנים, ויחד הוציאו מהטנך את המ"פ והמוחתי.

"בתוך כל המתושה תזתח אני הסתכלתי, ראייה עשן מתאבך ובשלב מאוחר יותר, כשהטנך בער כבר, וההמושפ החחילה להתפוצץ בתוכו, הבנתי פתאום מה קרה, הבנתי פתאום מה זאת מלחמה".

מתוך "כשתה" כ"ה למדינה ישראל

לב"ב בניסון, השל"ג, 25.4.73

סרן אמנון גלעדי היה מסקד הסנק הראשון שפירץ לתוך מרחבי סיני - והנהל הראשון של צה"ל במלחמת ששה-הימים. לאחר מותו, החליט אינו הגנתן להתגייס למרות קבע בחיל השריון כמפקח רכבי.

כשזעזע לפניו המלחמה שעת היריבה הופיעו ב"פארי-סאז" שלושה צילופים, זה ליד זה: בראשון ניצב נאצי ועמך צוחקים כחרם ייסיס הסילון המצריים בביר-גפספה, כעת שנאצי אפר: "גנרל רביץ רוצה במלחמה - האלן וסחלן"; בשני נראו חיילים מצריים רוכסים כרגליהם דבל ישראלי, בשעת אימוניהם; בשליש נראתה מלוגת הרבנים של מצעד צה"ל בירושלים, כעת חזרתה האחרונה לקראת הסיבצר עצמו. כראש המלוגת צעד סגן ציר, חיכבי, שעל תלהיו הכהים כומת-שריון. הסגן זקף ראשו כציאת, אך בה בשעת חיין במלוא עיניו ופיו אל קבוצת זאפוסים שרצה לפניו, על מסלול הסיבצר.

תמונה זו הייתה המצבת דמותו של סגן (ולאחר מותו - סרן)

אמנון גלעד, סט-טא השריון הצעיר ביותר בקבוצת המלחמה והחרוב הראשון מקרב שדרות צה"ל. אמנון, איש השריון ומפקד מבטת ה"פסונים" בביה"מ לשריון, נשלח לצעוד רגלי בירושלים, כיוון ש"מה שפוסרים לאמנון, ידפון כסדר", ופלוטת הרבנים החארגנה מאוחר מאוד, רק ימיט טעטים לפני המצעד. איש לא האמין, כי אפשר בקבוצת כח קצרה לאמץ הייתה אנשיה באו מכל קצוות צה"ל ולהפכה ליתירה מגובשת, שפיצרה כיאתה ליעני שרים, סמחיים צבאיים ורכבות צופים. אבל המלוגת צעדה כאיש אחד, אך כי אמנון לא החלה לתפצץ שאינו "הולם" שריונאי. המלוגת צעדה כי אמנון לא הכיר בשכימות שאינן ניתנות לביצוע.

סמסעת עצמית

ובאוורו ערב, עם שובו מהמצעד, הועבר אמנון למצב כוננות - נאצר החל מדרים חיילים ושריון לסיני.

צח"ל לא יקר את אמנון לשריון. צח"ל שלחו לחיל התותחנים, אבל אמנון לא מצא סיפוק בהתייכוות לחיל שאינו מורץ קדימה. הוא ביקש, וחתרל והצליח לעבור לשריון, שאז השיא ועידוד מטכ"ן וידידו משפחתו - אלימ ספוליק. את השריונות ייסיס כחניך מצטיין, אך קורס השריון - כאחת המצטיינים. אך קורס ספקי טנקים - כחניך מצטיין, אך קורס קציני שריון - כאחד המצטיינים.

"הוא היה שונה משאר המפקדים", מספר אלימ אורי, בעדוד חישייר בזמן המלחמה. "הוא הצטיין בסילוב מופלא של סמסעת

מסלמת ורוח טובה. הסמסעת שלו הייתה מוכלמת בלפי חודץ, אך כל דבר ברצע אצלו בריווק, ולצד ובשלימות. הייתה לו סמסעת עצמית שהופיעה על כל מיקודיו. בזמן המסמעת - רוח הכרית, אך לא ה"הכרסניה". המיד היה מרובצה, סקולס לא התלונן, המיד ראיתו כשעל פניו היין נעיס. אם כי היה מבוגר מחייליו רק בשנה-שנה-יים, הרגשתי כי הם אובאים אומו כחאוב אם או אה ככור".

סגנו במלחמה, סגן אחוד ליה ציסי לפני כן חניך בקורס "פאסונים", בו שימש אמנון מדרין ראשי. השריון אחוד עמר בלילה בשפיריה, ראה התחמוצו את השריונאים חוזרים סאימוני-סדה מפרכים; וכלל מנחה יגיסיס למפל בטנקים. קצין צעיר עמד לידם, העיר פה ופם, עבר טצווה לצוות. כשעה של סוס-שחר נסתיימה העבודה, השריונאים הלכו לישון והקצין עבר ליד העוטר ואמר בלבבות "היילה טוב".

לאחר כחצי שעה, והליילה עדיין שחור ועסוק, נהרד אחוד למסע קולו של אחוד קצין שחרר: "בוקר טוב", אשר הקצין זמנה לקבר סמכת הטנקים, ולפגוש שם את הצווחים, הבאים לקחת את ה"פאסונים" לקראת יום-אימונים חדש...

סיבריות לפגוע

אמנון, ספקר מבטת ה"פאסונים" בביה"מ לשריון, אהב סנק חדיש זה. "כלי ענק, כביר כוח ותנועה ועם זאת כח עדין ונרמט", כך תיאר אווורו, כך ניתן. אולי, להאר את אמנון, אלא שאמנון לא היה ענק, זרק כחאבו סכן כוח-רצון כביר ואמנוה לא-בלאית ביכולת השריון הישראלי.

אלוף של, ספקר גייסוה השריון, דרש מחייליו הופעה מסודרת ומצובחח, וצ"מ ספוליק עוד המסר חוראוח אלו, כיוון שראו בכך חלק הכרתי מתירגול הסמסעת. בחמישי ליוני 1967, בשעה שפגנה ועשר דקות, קיבלו יחידות השריון שכול סיני את אוה החזרות. בשטווה ורבע כביר הצתה מלוגבו של אמנון את הגבול, לאחר שהורו רישות-החזרות, מואמט וריכו-הקסד, אך בחטט דקות אלה הספיק אמנון גם לאחוז במיברשם ולצחצה בעפם האחרונה את נעליו. רבע שעה לאחר סכן נהרג, כאחד מפגוי הנ"ס הראשונים שגורו במלחמה.

אמנון, ואחורו החאומה חמר, שירתו יחד בשריון, כגנרדים שונים של אותה הסיבה, ובעיתון "בכחנה" הוארו ככתבה נלהבת כ"חאומי השריון".

אמנון מונה ע"י אלוף של למפסס ההוחחים של ה"פאסונים", כי "אם נוחתים לאמנון, זה יהיה כביר" אחר כך היה אמנון ספקר מבטת ה"פאסונים" בביה"מ לשריון ורב-סרן סטאי פלמן ז"ל, אה

הוא דמות נצרצת על אמנון - בכפפי סמטה ה"צנטריונים".

כשעת סידרות האימונים בנבב (אמנון היריך סידרוני שריון) ביקש אמנון הוכפת טים לפלונת: "לא לשחיה, אלא לבילוח, כרי שהחילום יוכלו להיראה כשריונאים". כאשר חולקו הופשנה וזיחר לא שגם אמנון על הופשה, סטר את החופשה עם הסכונות שלו לקצין זה או אחר סבין פיקוריו.

בקהפת הכוננות הביע אירח למקום חנייה פלוגתו של אמנון. "מה חטר לכמך", שאל את החילום, "השאל את הסם-פא", השיבו כולמ. הצורה שנה אל אמנון, וזה אמר לנו: "אם אתה יכול, שלח לנו סיגריות".

אמנון עצמו לא עישן מעולם, אבל הוא ידע, כי הסיגרות שחולקו לא הסיקו לחילום.

כבת-אחת - אט

לאחר יומיים הביע פלוגת גדול אל הפלוגה, ומקץ יומיים נוספים - משלוח גדול עוד יותר (למעלה מאלף חסיוט) ונבוליות "לכבוד המפקד הצעיר והנכבד. כל אשר עשיתו עד עתה הוא כאין וכאפס לעומת אשר היינו סוכנים לעשות, נישגט בשלום..."

במפגשי ביזני פרך אמנון בראש פלוגתו אל סיני. הייתה זו הפלוגה הפורצת של אגורה של, הכוח הראשון שחצה את הגבול. שטיחה הייתה לאתר את הקצה הרומי של מוצבי רפית, לחקוק אותו ולעבור אותו ולחסום את הדרך כפני חבורות העלולות להביע סאבו-עשייה. אם לא יוכל לעבור, עליו לרתק את המוצבים ולאפשר לכוח שסאחור-יו לגבוה ולעבור.

העלובה דרחה כמחיריה על דרך עפר. בין ירידות פסוסה שיהיים נמוכים, בדואים נעו בשעה, שולחים מבטים תוריים אל השריון האך כמחיריה של חסיוטם קילומטרים לפעה, במעט. "אמנון אמר ללחוך על הגז עד הסוף" טסטר סבל שלמה מישר נהג הסנק שלו, "עם, כשב"ד עם סנק כמה זמן לפנינו, היינו צריכים להאיש, כרי שלא לדרוס את הג"פ".

סילוחיו האחרונות של אמנון, כמסעור הקשר הפלוגתי, היו: "אל הפגוע בכדואים, אין לנו סלחה איתם, אנו לוחמים רק נגד הצבא הצרפתי".

כאוותה שעה הקרוב סנק הפיקוד אל הנכעות, בהן סצויים סייג-ננים הרומיים של מוצבי רפית. איש לא ידע, כי לפנינה סייגנ "ג"ס באורך כחצי ק"מ, טלא תעלות שביניהן סוסרוים חותהי "ג"ס.

המצרים הניחו לשנק חסיווד להחקרם, סכביב לא נשע קול, לא

ציראה דבר. נוף פאסטורלי סקט. ואז אהנו כבת-אחת 4-5 חותחי גיש כאש. שני סגדים סנקו מיר סנק, אמנון צנח לתוך הצריח, כז עמר זקוף, והסען-קשר שלו, סמל בנימין גוסמכר ז"ל, גם הוא סמריכי ביה"ס לשריון, צנח ונפל אף הוא. המנוע כבה, הסנק נעצר, שים מסעור קשר לא פלל. הנהג וההותחן נחלצו דרך פתחי-סילום רזאל"ם ניגש לאסוף אותם ואת הנפגעים. אמנון הוצג סמצריח סת. החול"ם הופגז, החופט נפצע. גופתו של אמנון הונחה על החול והוחל"ם נסוג. הסנק עלה באש, בושר כלפיד...

אחיו הבכור של אמנון, גרעון, צנחן מה שנים, התגייס לצבא הקבע לאחר כוח אמנון. הוא ביקש הקבור לשריון, עבר קורס אחר קורס והוא עשה סרירך "אסטונים" בביה"ס לשריון, ואביו של אמנון, דור, סרכו כיום את פעולות ההדרכה החקלאית ברצועה עזה, סמחדל לקרם פלחים ערביים וסרריכי הקלאזה ערביים.

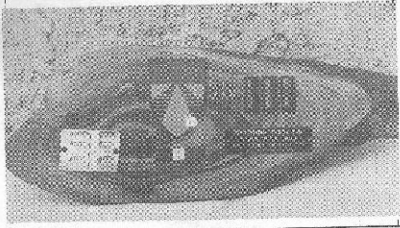
"אני מאמין שאמנון היה אומר לי: אבא, תשגה את הדבר הזה, אצננו איננו נלחמים נגד אדריחם".

וכיום השנה למותו של אמנון, כאשר ירדו אלוף סל ואל"ם אורי סחקבר, פנו לביח אחיו של אחד מנכי-השריון. אוהו יום עמד האח לערוך סקט בריה-סילה לכנו וביקש סמאלוף של להיחו לו לסנק. האלוף ריבר עם האב ובשעה הסקט, כאשר שאל הרב את סמאלתו: "ויקרא סמו בישראל...".

השיב האב בקול צלול: "אמנון"

16.6.68

ברוך גאדל (יריעות אחרונות)

הורים, רציות ובנים של ההלוחמים שנפלו,

יום העצמאות העשירי ושניים - בחזק ובכבוד מדי שנה הננו מצלים את זכר בבורנו שנפלו למען קוממיות ישראל וריבונותה.

עשרים וחמשים שנים אלו היו שנות מעשי ועלילות-בורה. נודרו עלינו 3 מלחמות רצופות דם וחריף נפש, ניצחנו אויבינו הסמחייצים בעצמאות אדירות והעולים עלינו מי כמה כצבאם ובחיפושם.

ועל אף הכל - טרם נחברכנו בטלוס.

בזכות גבורת בנינו ובשילוב נסיונות האויב להכריענו במערכה כוללת בשדה-הקרב. עתה הוא בוזר בסוג הרש של מאבק, במלחמת-ההשה. למרבה האכזב פוסיפה ההלחמה קרבנות נוספים על אלה שהיה עלינו להביאם למען עצמאותנו ורבונונו. אך אין לנו מפלים מן המערכה הכפויה עלינו, כל-פני חיים אנוהו. רוצים אנו להיות כעמים אחרים - בארצם הריבונית.

בשנה האחרונה, השלישית אחרי מלחמת ששת הימים, הדגנו את התקפות האויב, הרמנו בסיסי טיליו ומתקניו הצבאיים הקרוכים מולנו ומפענו בבסיסים הערפיים של צבאו.

עמדנו תמיד במערכה זו בעקשנות ובכוח - בחיות ובקורץ, כמלחמה ובגבית, כמאבק וביצירה, כטאנו נאמרים לרוחם ולסמירוחם של יקירינו שאינם עמנו, כנים אשר ברוחם ובנופשם מילמו לנו את דרך החיים.

ביום הזכרון לב כולנו, בינון ובנאון, עם משמעות הנפילים.

שלכם באהבה,

שמעון פרס
שר הביטחון

יום הזכרון הש"ל

הנך מוזמן לטקס הנשקה מולמת לימודים בעד אהף ומאחיים כ"י

כ"ט

סדן אמנון גלעד ז"ל

שנקל במלחמת ששת הימים, ביום כ"ז אייר תשכ"ז, 5.6.1967
במתחת רמת

הטקס יתקיים ביום ג', ה' בכסלו תשל"ג, 23 בנובמבר 1972
בשעה 9 אחרצה, בבית העריון, רח' כוחמי גלעדיו, 53 תל-אביב.

משפחת עדה ודוד גלעדי

וזאת

לתעודה

משפחת עדה ודוד גלעדי

ת"ר

מולמת לימודים בעד אהף ומאחיים כ"י
ז"ל יצ"ל סדן אמנון גלעד ז"ל

שנקל במלחמת ששת הימים, ביום כ"ז אייר תשכ"ז, 5.6.67
במתחת רמת

לשם יזטרף פנקס

לשנת הלימודים תשל"ב בעמדת משפחים.

תודה תרומה זו לזכר עולם לטענות ישראל
ולבנים שנפלו.

ה' בכסלו תשל"ג, י"ז. ח. נ. נ.